

മലബാറി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ
കുഞ്ഞു ജനാർദ്ദനമനോൻ

ഒന്നാംപതിപ്പ് കുപ്പി ൫൦൦

മ ല ബ ാ ി .

ജീവിതചരിതം

സ്വതന്ത്രാനുകരണം.

കുഞ്ഞു ജനാർദ്ദനമേനോൻ

ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ
തിരുവനന്തപുരം
(പകുപ്പുകാശം)

“കമലാലയം” അച്ചുകൂടം
തിരുവനന്തപുരം
ഫാൻസ്

അവതാരിക

ഇൻഡ്യയിൽ രാഷ്ട്രീയമായും സാമൂഹികമായും
വേണ്ടപരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്താനായി വിഖ്യാതന്മാരാ
യ പലരും തങ്ങളുടെ ജീവകാലം മുഴുവൻ വിനിയോ
ഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യന്മാരുമായി ഏകപക്ഷേപ
അവസരം നേരിട്ടപ്പോൾ ഇൻഡ്യയിലെ പുരുഷമി
തി പലവിഷയത്തിലും മാറേണ്ടതായി വന്നു. മത
ത്തിന്റെ പ്രത്യേകനിലയും അതിനു സാമൂഹികാചാര
ങ്ങളിൽ ഉള്ള അധികാരവും സ്വാധീനവും ഒരു സാ
മ്രാജ്യത്തിന്റെ ഉൽഗതിക്കു പ്രതിബന്ധമായിത്തോ
ന്നി. രാജാരാമമോഹൻറായി, കേശവചന്ദ്രസേനൻ
മുതലായവർ മതപരിഷ്കാരത്തിനുദ്യമിച്ചു. അ
വരുടെ അതിമാനുഷശ്രമഫലമായി ബ്രഹ്മമതം ഉള
വായി. സകലമതങ്ങളിൽനിന്നും യുക്തിക്കു അനുസര
ണമായവയും മനുഷ്യനു ഐഹികവിഷയങ്ങളിൽ സ്വാ
തന്ത്ര്യം നൽകുന്നവയുമാണ് ആ പുതിയമതത്തിലെ
സാരങ്ങൾ. എന്നാൽ മതങ്ങൾകൊണ്ടു നടത്തക്കുള
രിക്കേണ്ട അത്യാവശ്യം നേരിടുന്നതു പാമരന്മാരായ
അധികപക്ഷക്കാർക്കാണ്ല്ലോ. വിദ്വാന്മാർ അവരു
ടെ മതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മങ്ങളത്രേ. ബ്രഹ്മമതം യു

കുതിക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിയതോടുകൂടി അധികപക്ഷക്കാർക്ക് ദുർഗ്രഹമായി. അതിന്റെ പ്രചാരംകുറഞ്ഞു. ഇൻഡ്യയിൽ അധികഭാഗവും പൂർവ്വാചാരശ്രോദ്ധലകൊണ്ടുതന്നെ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു.

വിദേശീയഭരണവും വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കു രൂപീകൃതമായിത്തുടങ്ങി. ഭരണകർത്താക്കന്മാർക്കു ഇൻഡ്യയെപ്പറ്റി ഗാഢമായ രാജ്യസ്നേഹമില്ലെന്നും ഇൻഡ്യയിലെ സംഗതികൾ പൂർണ്ണമായി അറിയാൻ അവർ ഉത്സാഹിക്കുന്നതു ചോരാ എന്നും ഇൻഡ്യ തങ്ങൾ ജയിച്ചുകീഴടക്കിയ രാജ്യമാണെന്ന ഒരു ഹംകാരം ഉണ്ടെന്നും ഇൻഡ്യയിലെധനം കച്ചവടംവഴി വിദേശത്തിലേക്കുകൊണ്ടുപോകയാൽ ഇൻഡ്യ ദിനംപ്രതി ദാരിദ്ര്യതരമാകുന്നു എന്നും മറ്റും ഇൻഡ്യയിലെ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ വ്യസനിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിന്നു എന്താണു നിവൃത്തി? ഇൻഡ്യയിലെ വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കു ഭയപ്പെരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുമോ?

ഇവിടയായിരുന്നു വലിയ ഓർപ്പടം. മഹമ്മദന്മാർ തങ്ങൾ ജേതാക്കളാണെന്നും തങ്ങളുടെ മതത്തെ ഏവരും വിശ്വസിക്കണമെന്നും ശരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കൾ രാജ്യം തങ്ങളുടെതാണെന്നും തങ്ങളുടെ മതം അന്യമതങ്ങളോടു എന്തെങ്കിലുമില്ലെന്നും ശരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമതം പ്രേഷണമൂലം അതിലേക്കു ഹിന്ദുക്കളി

ലെ അധഃകൃതവർഗ്ഗങ്ങളെ ചേർത്തു സംഖ്യാബലം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു മതങ്ങളുടെയും ഇവകൂടാതെ അനവധി ചിപ്പറ മതങ്ങളുടെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും വിപ്ലവാന്വരകൂടിയോജിപ്പിക്കാനയക്കാതായി.

ഈ അവസരത്തിലത്രെ പാർസിമതക്കാരനായി മലബാറി രാജ്യസ്റ്റേഫത്താൽ പ്രേരിതനായി രാഷ്ട്രീയമായും സാമൂഹികമായും ഉള്ള പരിഷ്കാരത്തിന് പുറപ്പെട്ടത്. ഭാരിദ്രത്തിൽ ജനിച്ചു. ഭാരിദ്രത്തിൽ വളർന്നു, വിപ്ലവിക്കാൻകൂടി അസാധ്യമായവിധത്തിൽ പലരും സഹായിച്ചു. ബുദ്ധിക്കുവിനയവും വിശ്വാസവും വന്നു. വിദേശീയരോടു തന്റെ നാട്ടുകാരുടെ മനോഹതിയെ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു അവരുമായി സൗഹൃദമുണ്ടാക്കണം. തൻമൂലം ഭരണവിഷയത്തിൽ ഭരണകർത്താക്കന്മാരുമായി ഒരു സ്വരമേച്ചുയുണ്ടാക്കണം. നിഷ്കളങ്കഹൃദയനും വിശ്വാസമനസ്സുമായ അദ്ദേഹത്തിന് ഇതുകൊണ്ട് ഏറെ സാധിച്ചു. നാട്ടുകാരെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം നാട്ടിലെ ഭീമമായ ഭാഷാ പരമ്പരകളെ മതങ്ങളുടെ രക്ഷയിൽ നിന്നും അകറ്റി ഹനിക്കണം. ശിശുവിവാഹം നിരത്തൽ, പുനർവിവാഹ ഏല്പാട് ഇത്യാദി ധർമ്മവേദഗ്രന്ഥമായ പല ഭാഷാരങ്ങളോടും അദ്ദേഹം മല്ലിട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമശത്രുക്കൾക്കു കൂടി (അങ്ങിനെ

ചിലരുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശശുശ്രൂഷി സമ്മതിക്കാതേനിവൃത്തിയില്ല. സാധാരണ നമാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അന്യമതത്തിലുള്ള ഒരാൾ ഈ വക പ്രവൃത്തിക്കു തുനിയുകയില്ലെന്നല്ലെങ്കിലും. പിന്നെ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഒരു മഹാൻ ഇതിനായി ഉദ്യമിക്കണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഇൻഡ്യയെപ്പറ്റി പൊതുവെ ഒരു സ്നേഹമുണ്ടായിരിക്കണം. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്ക തന്നെ. ഈ വിധമായിരുന്നു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിചാരഗതി ഇദ്ദേഹം ജനിപ്പിച്ചത്.

ബോംബെ ഫൈക്കോട്ടജസ്സിയായിരുന്ന തിലാംഗൻ എന്ന മഹാൻ തന്റെ പുത്രിയെ ശൈശവകാലത്തിൽ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ഭരാചാരബഹിഷ്കരണത്തിൽ ഉദ്യക്തനായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം തന്റെ പ്രവൃത്തി വാക്കിനനുരൂപമാക്കിയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സമുദായപരിഷ്കാരികളുടെ ഏടയിൽ വലുതായ ബഹുമുണ്ടായി. അന്നു ആ മഹാനെ നിഷ്കരുണമായി ഹംസിച്ചു ഗുണഭോഷിക്കാൻ ഈ മഹാനാണു ധൈര്യസമേതം പുറപ്പെട്ടത്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ നിന്നും നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായ ചിലതത്വങ്ങളെ ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

൧. ഉത്സാഹവും ശക്തിയും ലോകത്തിൽ സകല
 കാര്യങ്ങൾക്കും ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ അവയെ
 വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ കാര്യസാധ്യ
 മാർഗ്ഗങ്ങളായ ഇവ കാര്യവിഘാതങ്ങളായി പരിണ
 മിക്കും. ഭരണകർത്താക്കന്മാരേ മുൻനിർത്തിക്കാണെ ഭരണ
 ത്തിന്റെ ന്യൂനതകളെ അവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഇ
 ദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. പ്രസിദ്ധനായ ഗോഖലയുടെ
 യും നയം ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. തനിക്കു തോന്നിയ
 രാജ്യസ്നേഹവും രാജ്യത്തിനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന നഷ്ടവും
 കൊണ്ടു ലഹളകൂട്ടുകയാണ് തിലകൻ ചെയ്തത്. ര
 ണ്ടുതരക്കാരുടേയും പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം പ്രത്യക്ഷ
 മാണല്ലോ. മുൻപറഞ്ഞവരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കേ
 ട്ടു അവയെ പരിഹരിക്കാൻ ഭരണകർത്താക്കന്മാർ ശ്ര
 മിച്ചു. രണ്ടാമത്തവരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾ കൊണ്ടു
 അവരെ ഹിംസിക്കുവാനും ശ്രമിച്ചു. അതിനാൽ മ
 നഷ്ടന്റെ മഹത്തായ ശക്തികൾ പാഴായി ചിലവാ
 ക്കാതെ തരംനോക്കി ചിലവിടുകയായിരിക്കും ഉത്തമം.
 അത്യുച്ചസ്ഥരത്തിൽ രാഗം ആലാപിക്കാൻ പുറ
 പ്പെടുന്ന ഭാഗവതരുടെ കഥയെന്ത്? തന്റെ കയ്യി
 ലുള്ള മരുന്നും ഉണ്ടയും ശത്രുവിനെക്കണ്ടപ്പോൾ ത
 ന്നെ ഒന്നായി ചിലവാക്കുന്ന സേനാനിയുടെ നില
 യെന്ത്? ഏതു കാര്യവും ഒരു നിലയോടും കരുതലോ
 ടും പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ജയത്തിനത്തമം.

൨. ദേശജാതിമതാചാരങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം ചുരുക്കാൻ അനുവദിക്കരുത്. ഒരു മനുഷ്യൻ മറ്റൊരാളെ സ്നേഹിക്കുന്നതു ഈ കൃത്രിമ നിബന്ധനകൾ കൊണ്ടല്ല. ഇപജ്ഞിയിൽ സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രം ഒരുവെട്ടുന്നവർക്കു വളരെ കുറച്ചാളുകളെ സ്നേഹിക്കാനേ തരമാകൂ. മലബാറിയെ സ്നേഹിച്ചു സഹായിച്ചുപോയി ഏതെല്ലാം ഇനക്കാരെങ്കിലായിരുന്നു? അദ്ദേഹം ആരെങ്കിലും സ്നേഹിച്ചു? സാവത്രികമായ ഒരു സ്നേഹബുദ്ധി മേല്പാത്ത കൃത്രിമശക്തികളെ ലംഘിക്കുന്നതാണ്.

൩. ഇന്ന് ലോകമൊക്കെ ഒന്നാണെന്നും ഒരു രാജ്യക്കാർക്കും പ്രത്യേകനില അവലംബിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കെ മലബാറി ഗുണഭോജിച്ചുപോല ഹിന്ദു സമുദായം മതാചാരാദികളുടെ കെട്ടുപാടിൽനിന്നും മോചിക്കാൻ ഉത്സാഹത്തോടെ തുടരുന്നുണ്ട്. ഹിന്ദുമസ്ലിം ഐക്യമാ, നമ്മുടെ പ്രത്യേക നിലവിട്ടു, മതം ഓരോരുത്തരുടെയും പ്രത്യേക മനോഗതിയെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതെന്തെന്നതിനെക്കുറിച്ചും ബോധ്യം വന്നാലെ സാദ്ധ്യമാകൂ. വിലാപത്തിനു ഹിന്ദുക്കളും ഗോഹിംസാനിരോധനത്തിനു മുസ്ലിമാന്മാരും ആനുകൂല്യം എന്നുവെച്ചു മാത്രം ഐക്യം പൂർത്തിയാക്കിയില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിലും രാജ്യസ്നേഹം സ്ഥി

രമായ ഒരു ബന്ധമാകാതെയിരിക്കുന്നത് മതാചാരാദികളുടെ ഭസ്സുപാധീനം കൊണ്ടല്ലേ? മലബാറി ഫിറക്കളുടെയും മഹമ്മദന്മാരുടെയും മനസ്സുപാതന്ത്ര്യത്തിനായി സമുദായപരിഷ്ക്കാരം വേണമെന്നുപദേശിച്ചതു എത്ര സാരമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഇങ്ങനെ നമുക്കു ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായ ഉപദേശങ്ങൾ തന്നെ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു പുണ്യശ്ലോകന്റെ കഥ നാം ഏവരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇക്കഥയത്രെ ശ്രീമാൻ കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനവനവർകൾ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവപരിഷ്കരണത്തിനു ഉത്തമന്മാരുടെ ജീവചരിത്രജ്ഞാനം ഏറ്റവും പ്രയോജനമാണല്ലോ. ഈ പുസ്തകവും ഇതുപോലെ മറ്റനേക കൃതികളും നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്കു നിധിയായിരിക്കും.

എന്റെ ഈ ചെറിയ അവതാരികകൊണ്ടു ഈ സ്മൃത്യഹ്വമായ കൃതി വായിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കു സ്വല്പമെങ്കിലും ശ്രമഭീരുവി മുൻകൂട്ടി തോന്നുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

തിരുവനന്തപുരം
ശാന്ത തുലാം ൨-൦൦൩.

എം. രാമവർമ്മൻതമ്പാൻ
ബി. എ., എൽ. റി.
ജെ. കിംഗ് പ്രിൻസിപ്പാൾ,
ഗവണ്മെന്റ് കോളേജ്.

മലബാറി

പ്രാരംഭം

ഭാരതീയ ജനതാക്കമ്മിറ്റി പ്രഖ്യാതനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ബീരാജി മലബാറി മെമ്പർ-ൽ ബഹുമാന്യരായ ഉണക്കത്തിലെ ഒരു എളിയ കുടുംബത്തിലാണ് ജനിച്ചത്. ബീരാജിയുടെ അച്ഛൻ ധർമ്മദാസമെന്ന് എന്ന് അമ്മയ്ക്ക് ബിജിബായിയെന്നാണ് പേര്. ചുരുങ്ങിയ സമ്പാദ്യംകൊണ്ട് ഒരുങ്ങിയ മട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നതിൽ പരിശ്രമവും, ഭർത്തൃശുശ്രൂഷയിൽ ഭക്തിശ്രദ്ധയായതമായ ദൃഢനിഷ്ഠയും തികഞ്ഞവർത്തനയായിരുന്നു ബിജിബായി എങ്കിലും, ഭർത്തൃസഹോദരികളിൽ നിന്ന് നിരന്തരമായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ദുസ്സഹ ദ്രോഹങ്ങളാൽ, ആ സാധനങ്ങൾ അവിടെ ഒരിക്കലും മനസ്സമാധാനമുണ്ടാകാതെയായി. ധർമ്മദാസിയായവളെ, സഹോദരി സ്നേഹത്തിൽ പൂർണ്ണമായി ലയിച്ചു കിടന്നിരുന്നതിനാൽ, തന്റെ ഭാര്യയ്ക്കുള്ള സങ്കടങ്ങളിലൊന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ, ആ പാവത്തിനുള്ള

ഭീനതയിൽ അനാഥതയും കലത്തി വിടുകയാണ് ചെ
 യ്ക്കത്. ബീരാജിക്ക് വയസ്സ് രണ്ടു തികഞ്ഞു. തന്റെ
 ജീവിതമോ, ഓഖാഹുതിയായിപ്പോയിയെങ്കിലും, ത
 ന്റെ ഏകസന്താനത്തെ സുഖോന്മുഖമായ ജീവിതപ
 മത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുവാൻ തനിക്കുള്ള ധർമ്മം യ
 മാവിധി നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ബോധത്തോടുകൂടി, അതി
 നുചേർന്ന സ്ഥാനം തേരുകടംബമല്ലായ്ക്കയാൽ, ബിക്സി
 ബായി ഒരുനാൾ മരണവും തുണയില്ലാതെ തന്നെ സ്വ
 മാതുഗൃഹത്തിലേക്ക് യാത്രയായി. ബറോഡയിൽ
 നിന്ന് സ്മരണയിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം, അക്കലത്തു്, സബ
 ലന്മാർക്കു കൂടിയും സഞ്ചാരയോഗ്യമായിരുന്നില്ല. ഫോ
 രാപന്ഥ്യത്തിൽ നിന്ന് വിമുക്തനാകുവാനുള്ള ഗതി
 മരണവും പുതിയ വിപത്തിലേക്കായാലും മനുഷ്യൻ
 അതിൽ അധീരനാകാറില്ലല്ലോ. ആ പരിത്യക്തയാ
 യ അബലാമണി തന്റെ മാറണിപ്പെട്ടതോടുകൂടി
 കൂരമൃഗവക്രാന്തിലോ, ചോരജനഖഡ്ഗത്തിലോ,
 അഥവാ, മാതുഗൃഹരക്ഷയിൽ തന്നെയോ എവിടെ
 യാണ് കലാശമെന്നറിയാതെ ഏകയായിനടന്നുചെ
 ന്നു. മാർഗ്ഗമധ്യേ ഒരു കൂട്ടം കള്ളന്മാർ ബിക്സിബാ
 യിയെ തടഞ്ഞു നിത്തുക തന്നെയുണ്ടായി. ഈശ്വ
 രാപ്പിതഭീനജീവിതം ഏതൊരു കൂരമനുഷ്യനും അടു
 ത്തന്നെത്തുകൂടാത്ത അഗ്നിഗോളമല്ലയോ! ബിക്സിബാ

യി നവനവമയി മേരിമേരിയണ്ണിന്ന ബെല്ലു
 മകതാഹാരം വിഷശബ്രാന്തപേല പഞ്ഞുമെ
 ന്ന് ആ കള്ളന്മാർക്കുള്ള ദൈവ്യത്തെ നിർജ്ജീവമാ
 ക്കയും, ആ കൊച്ചുകിടാവ് അനർഗ്ഗളം തുക്കുന്ന മുദ്ര
 സ്തിതപൂരം അവരുടെ ഹൃദയത്തെ ദ്രവിപ്പിക്കയും ചെയ്
 ത്കയാൽ ആ സാധപിയിൽ തികവായുള്ള ചാരിത്ര്യ
 ധനം അതിന്റെ പരിശുദ്ധിപൂർത്തിയോടുകൂടിക്കുന്ന
 സംരക്ഷിതമാകുവാൻ കഴിഞ്ഞു. സഹോദരീ നിവി
 ശേഷമാസ സ്നേഹമാണ്, ആ ചോരന്മാർക്ക് ബിക്ഷി
 ബായിയിലുണ്ടായത്. ഒറ്റമംഗളങ്ങളെല്ലാം കഴിയുന്ന
 തുവരുകയും അവർ അവർക്കു തുണയായിച്ചെല്ലുകയും,
 സ്വദേശത്തു് സന്ധ്യം ചെന്നെത്തുന്നതിന് അവർക്കു
 വേണ്ടുന്ന വഴിച്ചെലവു കൊടുത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്
 തു. അജ്ഞാതവും, അചിന്ത്യവുമായ ഇശ്വരമാ
 ഹാത്മ്യത്തിന്റെ ഒരു ചെറു കിരണം തന്നിക്ക് ഈ
 വിധം അനുഭവവിഷയമായ അത്ഭുത സംഭവം ബി
 ക്സിബായി അന്ത്യശ്വാസംവരെയും അനുസ്മരിക്കാറു
 ണ്ടായിരുന്നു. ബീരാജിക്ക് മനസ്സിനോ ദേഹത്തിനോ
 അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടാകുമ്പോഴൊക്കെയും ഈ ഇശ്വരമാ
 കാരുണ്യത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ബിക്ഷിബായി
 സമാശ്വസിപ്പിക്കുക. ശൈശവത്തിലുണ്ടായ ഈ അ
 നുഭവതന്നെയാണ് ബീരാജിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ
 ധമുലവും സംപൂർണ്ണവുമായ ഇശ്വരവിശ്വാസം വി

ഇല്ലാത്തതായി ശോഭിക്കുന്നതിന് ഹേതുവായത്. ഇത്തരം ഈശ്വരാർപ്പിത ജീവിതത്തിൽ സുസ്ഥിരം സ്ഥിതി ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ട് തന്നെയാണ്, മലബാറിയുടെ ഏതൊരു കർമ്മവും സൽകീർത്തി ഫലഗർഭാവശ്യമായ സുരഭിലകസുമായി ആകർഷകമായ കാന്തിപൂരം സർവ്വത്ര ചൊരിഞ്ഞു വിളങ്ങിയത്.

ബിഷപ്പിബായിയുടെ ജീവിതത്തെ ശുഭർച്ചയായി ബാധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം അവളുടെ മനോഹരതയ്ക്കായി സംസ്കാര നൈർമ്മല്യം വളർത്തുപാനാണതകിയത്. അമ്മയിൽ വലുതായതായുള്ള ഈ മനശ്ശോഭ ബീരാജിയുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ എന്നോ കൈമാറ്റം വഴികാട്ടിവിളക്കായി ഭവിക്കുകയുണ്ടായി. വെളിക്കുളത്തിൽ താമരയെന്നപോലെയല്ല, വാഴയിൽ കലയെന്നപോലെയുമാണ് ബിഷപ്പിബായിയിൽ ബീരാജി സംജാതനായിവളർന്നത്. ആ മഹതിയുടെ അപ്രസിദ്ധ ജീവിതത്തിന് കീർത്തിയ വ്യാഖ്യാനം മാത്രമാണ് ബീരാജിയുടെ ജീവിതം. മാതൃഭക്തിയാലുണ്ടായ ഈ ബോധം മലബാറിയിൽ ഏതുനേരത്തും ഉയർന്നുനിന്നിരുന്നു.

ഭാരദ്രാത്തിൽ കിടന്ന് ചാകാതെ ചാകുന്ന പിതൃജനത്തെയും തന്റെ ഏകസന്താനത്തെയും സം

രക്ഷിക്കുവാനായി മിറവാൺജി മലബാറി എന്നുപേരായ ഒരു കച്ചവടക്കാരനെ ബിക്സിബായിക്കു പുനർവിവാഹം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. മലബാർ കരയുമായി കച്ചവടം നടത്തിവന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് മിറവാൺജിക്കു തന്റെ നാമത്തോടുകൂടി മലബാറി എന്നുപേർകൂടി സംഘടിതമാകുവാൻ ഇടയായി. ഭത്താപിതാവായിത്തീർന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർകൂടി തനിക്കു ധരിക്കേണ്ടിവരികയാലാണ് നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെനാമം ബീറാംജി മിറവാൺജി മലബാറി എന്നായത്. ഭത്താപിതാവിൽനിന്ന് ഈ നീണ്ടപേരുമാത്രമല്ലാതെ സുഖജീവിതാധാരത്തിനാവശ്യമായ വക നാത്തൊന്നും തന്നെ മലബാറിക്കു കിട്ടിയില്ല. മിറവാൺജി തന്റെ വക ഒരു കപ്പൽ നശിച്ചുപോയതോടുകൂടി ഭാരിദ്ര്യത്തിൽ അകപ്പെട്ടു; മരിക്കുംവരെക്കും അതിൽനിന്നു കരകയറുവാൻ ശക്തനാവാതെതന്നെ കഴിഞ്ഞു. അമ്മ മരിച്ചു പോയതിൽപിന്നെയും ഈ ഭത്താപിതാവു പലകാലം ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നിരിക്കിലും ആ ജീവിതം മലബാറിക്കു ഇടയ്ക്കൊന്നു വിശ്രമിപ്പാൻ ചെറിയൊരു തണലേകുന്നതിനുപോലും ഉതകിയില്ല.

ബിക്സി ബായിക്ക് തന്റെ മകനെ വിദ്യാഭ്യാസവന്നനാക്കേണമെന്ന ആഗ്രഹം കലശലായുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഭാരിദ്ര്യം കൊണ്ട് അതു് വേണ്ട

പോലെ നിവർത്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മുൻകാലത്തു ഭാരിഭൂത്തിന്റെ സുന്ദരഫലമായി വിളഞ്ഞു വിളങ്ങിയ വിദ്യപോലും ഇക്കാലത്ത് വിത്തത്തിനധീനപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ. പല പല പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലും മാറി മാറിച്ചെന്നുകൊണ്ട് ഒന്നിലും സ്ഥിരമായി നില്ക്കാതെയും, പാഠം വഴിക്കുവഴിയായി തുടരാതെയും, അങ്ങിനെയാണ് മലബാറിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഭം. അന്ന് ആ ബാലനെ ആ നിലയിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളവരായാ, അപ്പനെ സ്വന്തം വരിക്കുവാനായി ഭാവിജീവിതം അനന്തം കൃത്യത്തോലംകൃതമായി, യശോധപളംബരധാരിണിയായി സാന്നിധം അപ്പന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തീർച്ചയായും കരുതിയിരിക്കുകയില്ല. അക്കാലത്തു തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉപാധ്യായന്മാരെയും സഹചാരികളെയും കുറിച്ചൊർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് മലബാറി എഴുതിട്ടുള്ളതിൽ, അത്രയും ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ചുറ്റുമുള്ളവരെപ്പറ്റി ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന സാമർത്ഥ്യം ശരിയായി അർകരിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ബാഹ്യകർമ്മങ്ങളെവിട്ട് ആ കുട്ടിയുടെ അന്തർ വികാരങ്ങളെ നിരീക്ഷണം ചെയ്യാൻ അക്കാലത്തു ആക്കാനും കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, പിന്നീട് മലബാറിയിൽ നിന്നു

ണ്ടായ മഹാകർമ്മങ്ങളെയെല്ലാം സൂക്ഷ്മ ബീജങ്ങൾ ആ ബാലക ഹൃദയത്തിൽ നിരനിരയായി കിടക്കുന്നതു സങ്കേതതുക കാണ്വേനേ.

ദരിദ്രകുടുംബജാതനായി അനിയന്ത്രിത ജീവിതം കൈക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നാഥബാലൻ പല പല ഭവ്യക്രിയകൾക്ക് വിളനിലരായ് ചമഞ്ഞുകാണുക സാധാരണമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ മലബാറിബാലനിൽ അസാധാരണത്വമൊട്ടുത്തന്നെ കുടികൊണ്ടിരുന്നില്ല. വീഥിത്താരും പാട്ടുപാടി നടന്ന് യാചിച്ചു കിട്ടുന്ന വകകൊണ്ട് കുഴിപ്പിഴിയിലായി ഉപജീവിക്കുന്ന മിക്കു വസ്ത്രമായിരുന്നു മലബാറിയുടെ ചങ്ങാതികൾ. ഇവരോടൊന്നിച്ചു് ഉഴന്നു നടക്കുന്നതിനെക്കാൾ സന്തോഷകരമായി ആ കുട്ടിക്ക് മറ്റൊരു കൃത്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാവിയിൽ തന്റെ കവനകസുമങ്ങളിൽ സുരഭിലത ചേർക്കുമാറു് മലബാറിക്ക് സംഗീതത്തിൽ അഭിരുചിയുണ്ടായതു് ഈ ഘട്ടത്തിലാണ്. മകന്റെ ദർജ്ജന സഹവാസവും താന്തോന്നിത്തങ്ങളും കണ്ട് ആ പാവപ്പെട്ട മാതാവു ഏറ്റവും ഭവിച്ചു. തന്റെ മകനിൽ നിന്ദ്രങ്ങളായ ദർശനങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി വളന്നു വരുന്നതു കണ്ട്, ഒട്ടക്കം ഒരു ഭൃന്യന്താനത്തിന്റെ മാതാവായിരിക്കേണ്ട ദർഭാഗ്യം കൂടിയും തനിക്കുവെപ്പെടുമൊ എന്നു് ആ മനസ്സിനി ഭയ

പ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആ യാചകവർഗ്ഗവുമായുള്ള സഹവാസത്തിൽ നിന്നും വിരമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ, മകനിൽ വളർന്നുവരുന്ന ഭർത്താക്കൾ, വിരക്തിപൂർണ്ണ അഗ്നി പോലേ, ക്രമത്തിൽ കെട്ടുപോകുമെന്നറിഞ്ഞു ബിക്ഷിബായി അതിലേക്കായി ശ്രമം തുടങ്ങി. പ്രിയ വാക്കുകളും, സദുപദേശങ്ങളും വാത്സല്യപൂർവ്വം വെച്ചുകൊണ്ടു മലബാറിയുടെ ഹൃദയത്തെ കുളിപ്പിക്കുകയും, മാലിന്യം നീക്കിയ ആ ബാല മനുഷ്യൻ ആ മാതാവിന് അധീനമാകുന്നതെന്നു ചെയ്തു. യാചക വർഗ്ഗവുമായി ഇനിമേൽ ഒരിക്കലും സഹവസിക്കയില്ലെന്നും പരഗ്രാഹത്തിൽ ചെന്നു പാട്ടു പാടുകയില്ലെന്നും മലബാറിയെക്കൊണ്ടു ബിക്ഷി ബായി സത്യം ചെയ്യിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. പിന്നീടൊരുകാളും സത്യസന്ധനായ തന്റെ മകനോടു ഇക്കാര്യത്തിൽ ആ അമ്മയ്ക്കു ഉപദേശിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടേയില്ല. സംസർഗ്ഗഭോഷംകൊണ്ടു മലബാറിയിൽ കണ്ട മറ്റൊരാൾ ഭർത്താവും മദ്യപാനാസക്തിയാണു്. മാതൃവശഗാന്തരംഗനായിത്തീർന്ന ആ കുട്ടിയുടെ ആ ഭർത്താവിനെ ആയാസമൊട്ടുമില്ലാതെ തന്നെ മാറ്റിക്കളയുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അമിതമായി മദ്യം സേവിച്ചു ബോധം വിടുകയാൽ റോഡിൽ വക്രമായി വീണുകിടക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെച്ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടിട്ടുകൊണ്ടു്, അവളെക്കുറിച്ചു ആ വഴി നടക്കുന്നവരെ

ൻ

ല്ലാം എന്തു വിചാരിക്കുന്നുവെന്നു ഒരു നാൾ ബി
ക്കി ബായി അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തപ്പോൾ, ബു
ദ്ധിമാനായ മലബാറി ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ മ
ദ്ദിസേവയിൽ നിന്നു ഏകനാനേക്കുമായി വിരമി
ച്ചുപോയി. ഇങ്ങിനെ, മലബാറിയുടെ ഉത്തമ ഫ
ലോല്പാദനമായ ജീവിത തരവിൽ ഇക്കാലത്തു വള
ന്നു പിടിച്ചു ഇത്തിക്കണ്ണിയെല്ലാം നിശ്ശേഷം അക
റ്റിക്കളഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ആ ഭാഗ്യവീനയായ—അ
ല്ലാ, പരമഭാഗ്യവതിയായ ബിക്കി ബായി ഇഹലോ
കവാസം വെടിയുകയും ചെയ്തു.

മാതൃചിന്തോഗതാൽ കേവലം അനാഥനായി
ത്തീർന്ന ആ ദരിദ്രബാലൻ ജീവിതയുദ്ധത്തിലേക്കായി
കോപ്പുണിയേണ്ടതിലേക്കു വിദ്യാമാഗ്ഗത്തിൽ സധീര
നായി പ്രവേശിച്ചു. അമ്മയിൽ നിന്നു തന്നെക്കു
കിട്ടിയ സമ്പാദ്യം വിദ്യാവാചനകമായ ചില പ്രാ
രംഭപാഠങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അത്രയും അറിവു,
മുറുമുളള വീടുകളിൽ കടന്നു അവിടങ്ങളി
ലെ കൊച്ചു കുട്ടികളിൽ പകർന്നുകൊടുത്തു അതിൽനി
ന്നുള്ള പ്രതിഫലം കൊണ്ടു വിദ്യാദേവിയെ സേവിച്ചു
തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനാണ് മലബാറി ഉദ്ദേശിച്ചത്.
ഈ ശ്രമം അക്കാലത്തെല്ലാം, ഇക്കാലത്തും ഒരുബാ
ലനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതുഭൂതകരമെന്നല്ലാ

തെ മറിച്ചു കരുതുവാൻ വയ്യ. രാവിലെയും വൈകുന്നേരത്തും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുക, അതിനടയ്ക്ക് പള്ളി കൂടത്തിൽ ചെന്ന് താൻ പഠിക്കുക. എന്നീതു രണ്ടും മലബാറി മുടക്കംകൂടാതെ നടത്തിവന്നു. ക്രൈസ്തവമിഷ്യൻ പള്ളികൂടങ്ങളിലൊന്നിലായിരുന്നു മലബാറി പഠിച്ചിരുന്നത്. അതിലെ പ്രധാനാധ്യാപകനായിരുന്ന റെവറൻഡ് ഡിക്സൺ എന്നും. എ. അമ്പർകരയ്ക്ക് സമത്വം ബുദ്ധിമാനമായ ഈ അനാഥബാലനിൽ ഒട്ടല്ലാത്ത ദയയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം മലബാറിയെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി തന്റെ പത്നിയുമായി പരിചയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്നേഹാർദ്രരായ ദമ്പതികൾക്ക് തന്നിലുണ്ടായ ദയ തന്റെ ക്ലിഷ്ടജീവിതത്തിന് കുളിരോലുന്ന തണലായിത്തന്നെ മലബാറിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. അക്കാലത്ത് ഒരു ദരിദ്ര കുടുംബത്തിലെ ബാലന് ഈ സംഭവം ദൈവാനുഗ്രഹമെന്ന പോലെ അത്ര മഹത്തരമായിട്ടാണിരുന്നത്. സാമ്പത്തികബോധം മലബാറിയിൽ സവിശേഷം വളർന്നു തുടങ്ങിയത് ഈ ഉത്തമകുടുംബവുമായുള്ള സംസ്पर्ശം മുതലാണ്. ഡിക്സൺ കുടുംബത്തിലെ വിശുദ്ധമായ ദാമ്പത്യജീവിതം മലബാറിക്ക് സർവ്വപരി സ്പൃഹണീയമായി തോന്നുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ, പഠിപ്പിച്ചും പഠിച്ചുകൊണ്ട് ഡിക്സൺ കുടുംബവുമായയിൽ സുരക്ഷിതനായിത്തന്നെ

മലബാറി മട്റിക്കുലേഷൻ ക്ലാസ്സിലെത്തി. അക്കാലത്തു് ആ പരീക്ഷ ബോധയിൽ വെച്ചായിരുന്നതിനാൽ, അവിടേയ്ക്കു പോകുന്നതിനും പരീക്ഷയിൽ ചേരുന്നതിനും വേണ്ടുന്ന പണം സ്വന്തം ശ്രമം കൊണ്ടു നേടുന്നതിന്നു മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഭിദ്രനെങ്കിലും കച്ചീനനായ മലബാറി, തന്റെ സങ്കടങ്ങൾ അന്യന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്ന് വിളിച്ചു പറയുന്നതിൽ തികച്ചും സലജ്ജനായിരുന്നു. തന്നെ എല്ലാ വിധത്തിലും സ്നേഹപൂർവ്വം സഹായിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമായ ഡിക്സൺ കുടുംബത്തെപ്പോലും മലബാറി ഇക്കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിച്ചില്ല. പരീക്ഷയിൽ ചേരുവാനാവാനാകെ, തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസഗതി ഈ വിധം പ്രതിബലംകൊണ്ടല്ലോ എന്നോത്തു് ആ യുവാവു് വിഷാദമഗ്നനായിരിക്കവേ, അപ്പോഴും അവിചാരിതമായ സഹായം തന്റെ മുമ്പിൽ വന്നുവീണു. ഉണ്ടിയൽ കുച്ചവടക്കാരനായ ഒരു പാർസി, ലോഭികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നിട്ടും മലബാറിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന വിഷമാവസ്ഥ മറുകുട്ടികളിൽ നിന്നു കേട്ടപ്പോൾ നിഷ്കാമകർമ്മം എന്നെങ്കിലും ചെയ്യാൻതക്ക കാരണോദാരഭാവം എങ്ങിനെയോ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. ആ പാർസി പ്രളവിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണു് മലബാറി ബോധയിൽ ചെന്ന് മട്റിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയിൽ ചേർന്നതു്. തന്റെ സ്ഥിതിക്കു് ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ

ഈ സഹായം നിഷ്കാമബുദ്ധ്യ ചെയ്കകൊണ്ടു ആ പാർസിക്കു് ഭാവിജീവിതത്തിൽ അനഭവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ കൃതാർത്ഥത എത്ര മഹത്തരമായിരുന്നിരിക്കാം!

മരിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയിൽ മലബാറി പരാജിതനാകയാണുണ്ടായതു്. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ പ്രശസ്തവിജയം നേടിയെങ്കിലും, ഗണിതവിജ്ഞാനീയത്തിലുണ്ടായ അപജയം, പരീക്ഷാക്രമത്തിന്റെ വൈകൃതത്താൽ മററല്ലാവിജയത്തേയും ഇടിച്ചുതെക്കിക്കളഞ്ഞു. സുരത്തിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുചെന്ന് വീണ്ടും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കയും ആവഴിക്കു് താൻ പഠിക്കയും ചെയ്യാമെന്നാണു് സർവ്വകലാശാലാഭ്യാസം തുറന്നു് കിട്ടാതെ നിരാശനായിത്തീർന്ന മലബാറി നിശ്ചയിച്ചുതെങ്കിലും, ബോമ്പേയിൽ പരീക്ഷാകാലത്തു് തനിക്കു സിദ്ധിച്ച ഒരു സ്നേഹിതൻ, സുരത്തിലെപ്പോലെ അവിടേയും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഉപജീവനത്തിന്നും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും വേണ്ടുന്ന വക നേടുവാൻ കഴിയുമെന്ന് പറകയാൽ ആ സുഹൃത്തിന്റെ അഭീഷ്ടത്തിനനുസരിച്ചു് അവിടത്തെ പാർപ്പുറപ്പിച്ചു. ആ സ്നേഹിതൻതന്നെ ഒരു പാർസിവിദ്യാശാലയിലെ പ്രാധാനാധ്യാപകനുമായി മലബാറിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുകകൂടിയും ചെയ്തയാൽ ആ അനാഥനു് വിദ്യാ

ഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ബുദ്ധിമാനായ ഒരുപദേഷ്ടാവിനേയും ഭയാർദ്രനായ ഒരു സഹായിയേയും ഒരേസമയം ഈ ഒരേരൂപത്തിൽ സിദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. മെന്റപനും ലജ്ജവാനുമായ മലബാറി കാഴ്ചയിലെമ്പാടും ഉദാസീനനല്ല, ആന്തരികമായി ഉന്മൂലപ്രസാധനം കൃത്യശ്രദ്ധാപരനാണെന്നു ആ പ്രധാനാധ്യാപകൻ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുപാർശകൊണ്ടും, തന്റെ സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടും മലബാറിക്ക് സുരത്തിലേക്കാളധികം ശിഷ്യന്മാർ ബോംബയിലുണ്ടായി. അന്നുമുതൽ മലബാറിയുടെ ജീവിതം ക്ലേശഗ്രഹണത്തിൽ നിന്ന് ഒട്ടോട്ടായി വിമുക്തമായ ഇടങ്ങളിലും ചെയ്തു.

പരീക്ഷയിൽ ആദ്യമുണ്ടായ അപജയത്താൽ മനസ്സിടിയായതെ, ഗണിതവിജ്ഞാനീയം നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചുകൊണ്ട് മലബാറി അടുത്തവർഷത്തിലും പരീക്ഷയിൽ ചേർന്നു. അപ്പോഴും തോറ്റുപോകയാൽ, രണ്ടാമതും മൂന്നാമതും ചേർന്നു ശ്രമിച്ചു, ഒടുവിൽ വിജയിയാകത്തന്നെ ചെയ്തു. പിന്നീട് സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ, അത്രയും കൊണ്ടു മലബാറി പാഠശാലാജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വിരമിച്ചു. അഥവാ, തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ സർവ്വകലാശാലയുടെ കർക്കശമായ മർദ്ദനക്രിയക്ക് വിഷയമാക്കുക

൧൪

യാണു ചെയ്തതെങ്കിൽ, കലാകുമാരന്മാരായി ചമഞ്ഞി
രങ്ങുന്ന മറുരുളവരെപ്പോലെ മലബാറിയും ഒരു
സർക്കാർ സേവനായി തന്റെ ജീവിതത്തെ നിഷ്
പ്രഭം കലാശിപ്പിച്ചുവെന്നുവരാം. അദ്ദേഹം വിദ്യാ
വിഷയകമായി തന്നെ വഴിമാറിപ്പെട്ടുകയാലല്ലയോ,
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം, നേർവഴികാണാതെ വി
ഷമിക്കുന്ന ഈ രൂഢവകുപ്പ്ലാം ഇന്നും ഉജ്ജ്വലത്തായ
മഹാഭീപമായി ഉയർന്നുവരുന്നതു!

രണ്ടാംദ്ധ്യായം

കവി.

പരായീനത കൂടാതെ സ്വപരിശ്രമത്താൽത്തന്നെ ക്ലേശഹീനം ജീവിതധാരണത്തിന് ശക്തനായ പേരും--പഠിപ്പിച്ചു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മലബാറിക്ക് കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുമായുള്ള സഹചാസം ഒഴിച്ചു വെക്കുവാൻ വയ്യാത്തവണ്ണം അതിൽ അത്രപുഷ്പം അഭിരുചിയുണ്ടായി. ജന്മാന്തരവാസന കൊണ്ടെന്നുതോന്നും വിധം ആ കുട്ടിക്ക് സ്വഭാവമെന്നപോലെയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ വശപ്പെട്ടിരുന്നത്. കവിതയാവട്ടെ, മലബാറിയുടെ കൂടെ പഠിപ്പുതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. സമയം കഴിഞ്ഞു കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിലും സ്വഭാവമില്ലാത്ത മുഖകാവ്യങ്ങൾ സശ്രദ്ധം വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിലായിരുന്നു ആ കുട്ടിക്കുള്ള അഭിനിവേശം. അക്കാലത്തു് ഇടവിടാതെയുള്ള ഈ കാവ്യഗ്രന്ഥപാരായണം അതിൽ തനിക്ക് ഉദ്ദേശ്യമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഉറങ്ങാ ഉറക്കുമെന്നപോലെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ദിന കൃത്യമായിട്ടാണ് താൻ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി സഹവസിച്ചു വന്നതെന്നും മലബാറി മററാരിക്ക

മനു

ൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെറും നേരംപോക്കിനു മേ
ണ്ടി കറേ സരസ പദ്യങ്ങൾ വായിച്ചുതള്ളുകയല്ലാ മ
ലബാറി ആ കുട്ടിക്കാലത്തും ചെയ്തിരുന്നത്. കാരോ
കൃതികൾ വായിക്കുമ്പോഴും അതൊന്നൊന്നും തന്റെ
മനസ്സിനെ എങ്ങിനെ ബാധിക്കുന്നുവെന്ന് നിരീക്ഷ
ണം ചെയ്ത് അതെല്ലാം അങ്ങിനെ തന്നെ ആ കുട്ടി
സാമത്വപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിരിക്കണം. ഷേക്
സ്പിയർ കൃതിയാണ് തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു
ശാ പോലേ വിദ്യാത്ഥിയായിരുന്നപ്പോഴും അതിനശേ
ഷവും മലബാറീക്ക് പ്രിയതമമായിരുന്നത്. ലോകാ
നുഭവങ്ങളിൽ പരിചിതമാകുവാൻ തക്കവണ്ണം സ്വ
യ്ക്കുതന്നെ പരിപകുപമാക്കിയത് ഷേക്സ്പിയറാ
ണെന്ന് മലബാറി കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കാറുണ്ടാ
യിരുന്നു. മിൽട്ടൻ ഒരുഭയംകര കവിയാണെന്നത്രേ മല
ബാറീക്ക് തോന്നിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ “പറുദീസാ
നഷ്ടം” വായിക്കുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത അസ്വാ
സ്ഥ്യമാണത്രേ സംഭവിച്ചത്. ടെനിസൻ പ്രിയ സു
ഹൃത്തെന്നപോലേ രസിപ്പിക്കുകയും, കെഴപ്പർ, ഗോൾ
ഡ് സ്കിത്ത് എന്നിവർ വൃദ്ധരായ അധ്യാപകന്മാരേ
പ്പോലെ വാത്സല്യപൂർവ്വം ശാസിക്കുകയും, ഷെല്ലി, കീറ്റ്
സ് എന്നിവർ സ്വപ്നലോകത്തിലെ ആറ്റാദികര
മായ പദാത്ഥങ്ങളെ സകൗതുകം തേടിപ്പെല്ലുന്നവ

നന്നപോലെ സമ്മോഹിതനാക്കുകയും ചെയ്യ
 ന്നവെന്നാണ് മലബാറിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന അഭി
 പ്രായം.

നിരന്തരമായുണ്ടായ കവിതാ പരിചയത്താൽ,
 കവിയെന്നപേർ നേടുന്നതിന് മലബാറിക്കു ബാല്യ
 ത്തിൽത്തന്നെ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 പദ്യകൃതികൾ പലതും വിദ്യാത്ഥിയായിരുന്നപ്പോഴാ
 ണ് രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. നാട്ടുകാർ ഈ കട്ടിയെ പരി
 ചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതു തന്നെയും ഈ കൃതികളാ
 ണ്. അപ്പോഴപ്പേരും കുറിച്ചിട്ടിരുന്ന പദ്യശകലങ്ങളെ
 ല്ലാം ചേർത്ത് "ജീവിതാനുഭവം" എന്ന പേരിൽ പ്ര
 സിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ് മലബാറിയുടെ ആദ്യത്തെ
 കൃതി. കോമളശിശുവിൽനിന്ന് അഹേതുകം പുറപ്പെ
 ടുന്ന പുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചലെന്നപോലെയാണ് ഈ കൃ
 തി പണ്ഡിതവർഗ്ഗത്തെ രസിപ്പിച്ചത്. പ്രകൃതിയുടെ
 നൈസർഗ്ഗികമായ മോഹനവിലാസങ്ങളെയും മനു
 ഷ്യ മനസ്സിന്റെ വിവിധങ്ങളായ ഭാവവൈചിത്ര്യങ്ങ
 ലെയും ഒട്ടൊട്ടറിയുവാൻ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മലബാ
 റിക്കു കഴിവുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല, മലബാ
 റിയിൽ മുററത്ത് മണ്ണാറാടിക്കളിയ്ക്കുമ്പോൾ നിരന്തര
 കമായ അവ്യക്ത മധുരാക്ഷരങ്ങൾ ചൊരിയുന്നതിൽ
 ശ്രദ്ധിയും കവിതാഭേവി ഗുണം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നു

പറഞ്ഞാൽ, അത് അതിശയോക്തിയാകയില്ല. ബാല്യത്തിലുണ്ടായവയാണ് മലബാറിയുടെ കവിതകളിലധികവും. പിന്നീട് ഓർമ്മയിൽ പെടാതെ, അതിൽ പലതും നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. സ്വദേശത്തു ജീവിതശ്ലേഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഞെരുങ്ങിക്കൊണ്ട് അനാഥനായി പാതു്, പഠിപ്പിക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അതിനുമുമ്പ് ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വയമേവാഗതമായ പദ്യങ്ങളിൽ പലതും ശേഖരിക്കയും, ചിലതു പുതിയതായി ചേർക്കുകയും ചെയ്ത് ചെറിയൊരു ഗ്രന്ഥം ആ ബാലൻ തയ്യാറാക്കി ചെച്ചിരുന്നു. ആദ്യേത സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ പ്രഖ്യാതനായ ജാൺ റൺ തന്റെ ബാല്യത്തിൽ സ്വദേശമായ ലിച്ച്ഫീൽഡിൽനിന്ന് ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലേക്ക്, അന്ന് താൻ രചിച്ചിട്ടുള്ള “സാവെജ്” എന്ന ജീവിതചരിതവും “ഐറിൻ” എന്ന നാടകവും കീഴ്തിലിട്ടുകൊണ്ട് ഏകനായി യാത്രചെയ്ത സംഭവത്തെ, മലബാറി തന്റെ പതിനഞ്ചാം വയസ്സിൽ ആ പുസ്തകവുമേന്തിക്കൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസാത്മം സ്മരണയിൽനിന്ന് ബോമ്പെയിലേക്കു ചെല്ലുകയുണ്ടായതു് ഏതൊരു സാഹിത്യഗമജ്ഞനെയും ഓർമ്മിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ഈ കയ്യെഴുത്തു പുസ്തകമാണ് മലബാറിയുടെ ലൗകിക ജീവിത ഗതിയെ അത്യുജ്വലമാക്കിയതും

മൻ

മാറി വിട്ടത്. പാസായതോടുകൂടി തന്റെ മുമ്പിൽ വരട്ടെ എന്ന അത്യാദർശമായ ധീരനിർദ്വേഷപ്രകാരം, സഹായത്തിനായി പരസമക്ഷാ ചെല്ലുകയെന്ന സാധാരണസ്വഭാവം മലബാറിക്കില്ല. എന്നിട്ടും, ബോധവ്യക്തിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ തന്റെ ഈ കൃതി മറ്റൊരാൾക്കു കാണിക്കേണ്ടതെന്ന് മലബാറിക്കു അറിയിച്ചത് ഭാഗ്യത്തിന്റെ എത്ര ശക്തിമത്തായ പ്രഭാവമാണെന്നു ഗണനാതീതമായിത്തന്നെയായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരു ഭാഷാപണ്ഡിതനായ റെവറൻഡ് ജെ. വാൻ സോമറൻ ടെയിലർ എന്ന പാതിരിയെ ചെന്നുകണ്ടു, മലബാറി ആ കൃതി അദ്ദേഹത്തിന് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഇങ്ങനെയെന്നു ആ പാതിരി പൂർണ്ണമായും മുഴുവൻ വായിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന ബാലന്റെ അസാധാരണ ബുദ്ധിഗുണമോടുകൂടി അത്ഭുതപരതന്ത്രനാകത്തന്നെ ചെയ്തു. വെള്ളവും വെളുപ്പും ശരിക്കു കൊടുക്കുന്നതായാൽ, തളിത്തുറപ്പുണ്ട് സർവ്വമല സമൃദ്ധമാകാവുന്ന ഒരു വിശിഷ്ട ബീജമാണ് തന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ആ ബുദ്ധിമാൻ ഗ്രഹിച്ചു, ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് തന്നെക്കാൾ സൈങ്കല്പവും സാമത്വ്യവുമുള്ള ഒരു യോഗ്യനെത്തന്നെ ഏല്പിക്കേണ്ടതെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. അതിനുമുമ്പ്, റെവറൻഡ് ടെയിലർ മലബാറിയെ ഡാക്ടർ

ജാൺവിൽസൺ എന്ന പാതിരിക്ക് പരിചിതനാക്കിക്കൊടുക്കയും ചെയ്തു.

മാന്യവയോവൃദ്ധനായ ഡാക്ടർ വിൽസൺ മലബാറിയുടെ ജീവിതത്തെ ഐശ്വര്യനിധിയെ നപോലെയാണു് സൂക്ഷിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം ആ പുസ്തകം തന്റെ ചില സ്നേഹിതന്മാരെ കാണിക്കുകയും, അവരുടെ സഹായത്തോടു കൂടി അതു് അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് മലബാറിയെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തുവെങ്കിലും, അകന്നു നിൽക്കുന്ന ആ സഹായത്തെ അന്വേഷിച്ചു ചെല്ലുവാൻ ആ കൂട്ടി ആഗ്രഹിച്ചില്ല. വിത്സന്റെ പരിവ്യാപ്തമായ ബുദ്ധിമുട്ടായയിൽ സസുഖം വിശ്രമിക്കുവാനെന്നതു് മാന്യന്മാരെല്ലാം, ക്രമേണ, മലബാറിയുടെ പരിചിതന്മാരായിത്തീർന്നു. സമ്പന്നനും, സനാഥനുമായിത്തന്നെയിരുന്നാലും ഒരു സാധാരണനു് സ്വപ്നാനുഭവത്തിനുപോലും വിഷയമാവാൻ വയ്ക്കാത്ത അത്ര വലുതായ മിത്ര സമ്പത്താണു് മലബാറിക്ക് ആ യൌവനാരംഭത്തിൽത്തന്നെ സിദ്ധിച്ചതു്. ആ മിത്രങ്ങളോടു വിദ്യകൊണ്ടും വിത്തംകൊണ്ടും ബഹുജനസമ്മതി നേടിയവരുമാണു്. മാഹത്തരമായ ശ്രേയോഗുണം ആ മിത്രങ്ങളുടെ സൗഹൃദത്തിൽ നിന്നു് അനായാസേന നേടുവാൻ തനിക്കു കഴിയുമെന്നിരുന്ന

ന്നിട്ടാ, ചുറു വന്നു നിരന്നു നിന്ന ആ ഭാഗ്യത്തെ
 തന്നെയും മലബാറിയുടെ ആത്മാഭിമാനം കൂസ
 ലെന്നിയേ പരിത്യജിക്കയാണുണ്ടായത്. തന്റെ ഭാ
 വിക്ഷേപമാധാരം പര ഭാഷിണ്യത്തിലായാൽ, ആ
 ക്ഷേമം പരസ്ഥം തന്നെയാണെന്നും സ്വവിചാരക
 മ്മങ്ങളിൽ നിന്ന് അനന്യാധീനം മുളച്ചുവരുന്ന ഇ
 ണം മാത്രമേ സ്വകീയമായിരിക്കുകയുള്ളുവെന്നും മല
 ബാറിക്ക് ആ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ദൃഢബോധമു
 ണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരാൾക്ക് എത്ര
 തന്നെ ബുദ്ധിത്തികവുണ്ടായിരുന്നാലും, ഇത്രയും മ
 നസ്സെന്തുമുണ്ടാകുക മനുഷ്യസാധാരണമല്ല.

അക്കാലത്തു് ഇന്ത്യയിലെമ്പാലെയും ഇംഗ്ലണ്ടിലും
 പ്രശസ്ത ധർമ്മിയുനെന്നു് വിശ്രുതനായിരുന്ന കവാ
 സ്ജി ജിഹാദാൾ എന്നീ മാന്യന്മാർ ഡാക്ടർ വിത്സൻ
 മലബാറിയെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. അദ്ദേ
 ഹമാവട്ടേ, ആ യുവാവിൽ വിളഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കു
 ന്ന സാഹിതിവൈഭവംകണ്ടു്, അതിനെ പരിപോ
 ഷിപ്പിച്ചു്, രാജ്യത്തിനു സുലഭാനുഭവയോഗ്യമാക്കുവാൻ
 സമർത്ഥൻ, തന്നെക്കാരും ജന സമ്മതനായ ഒരു പ
 രമ്പ്രവർത്തകനാണെന്നറിഞ്ഞു്, മലബാറിയെ, അന്നു
 ടൈംസ് ആഫ് ഇൻഡ്യാ പത്രത്തിന്റെ അധിപ
 രായിരുന്ന മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ വുഡ്ഡിന്റെ ഓഴ്ചിപഥ

ത്തിലേക്കു് ആനയിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. / മിസ്റ്റർ വുഡ്സ് മലബാറിയുടെ മനോഹരിയെ പരീക്ഷിച്ചതിൽ, പത്ര പ്രവർത്തനത്തിൽ അസാമാന്യം ശോഭിക്കത്തക്ക കൈപ്പും കോപ്പുമുണ്ടെന്നു കണ്ടു്, ആ ജോലിയിൽ നമ്മുടെ കഥാകാരനെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം മലബാറിയുടെ കൃതിയെ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഗവർണ്മെണ്ടിന്റേയും ചില ധനികന്മാരുടെയും സഹായമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടു്, മലബാറി ആ മാഗ്സിനിലേക്കു തിരിയുവാൻ ഭടിക്കുകയാൽ, ഒടുക്കം, ആ കൃതി പുറത്തു വിടുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് മറവുതെ-ലാണു്. “നീതിവിനോദ” മെന്നാണു് ആ പുസ്തകത്തിനു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. യാചകന്മാരുടെ കൂടെ പാട്ടുപാടി ഉഴന്നു നടന്നിരുന്ന കാലത്തു് അവരിൽ നിന്നു് പഠിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ പാട്ടുകളുടെ മട്ടിലാണു് ഈ കൃതിയിലെ വൃത്ത നിബന്ധനയെങ്കിലും, അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള നീതിപരമായ ആശയങ്ങളെല്ലാം സ്വാതന്ത്ര്യപരമ്പരയിൽ നിന്നു സിദ്ധിച്ചുവരുന്ന. വൃത്തബന്ധം ചിലെടത്തെല്ലാം വികലമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കാവ്യനിർമ്മാണവ്യവസ്ഥ പലെടത്തും അതിലംഘിതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ കൃതിയിൽ അനഗ്നും ആകലിതമായ മധുര പദാവലി സമാകർഷകമാകയാലും, അതിൽ സുന്ദാരതം ശൈശവ

ക്രിസ്തുമതത്തിൽ അശയകിരണങ്ങൾ സമ്മോഹനീയമാകയാലും പണ്ഡിതവർഗ്ഗം അതിനെ സവിശേഷം ആദരിക്കത്തക്കതല്ല. അതിൽ നിന്ന് തന്റെ കീഴ്തി ആ നാട്ടിലെങ്ങും വിളങ്ങുകയാൽ പല കുടുംബങ്ങളുടേയും തൃപ്തിക്കും വിശ്വാസത്തിനും പാത്രമായിട്ട് അധ്യാപനകൃത്യം കൊണ്ട് സുഖജീവിതം ധരിക്കുവാൻ മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞു. ആ വിദ്യാത്മിയുടെ അടുക്കൽ അധ്യയനത്തിനായി വളരെ വളരെ കുട്ടികൾ വന്നു തിരക്കുകയും, അതിൽ നിന്ന് സമ്പാദ്യം വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി.

ഭർത്തൃസംസ്കൃതിയിൽ നിന്ന് ധാരാളമായി നേടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഭാര്യമാരിലൂടെ സ്വജീവിതത്തെ മലിനമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു്, മലബാറിലെ ആ ഭർത്തൃത്വത്തിൽനിന്ന് പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം സർവ്വവേലകളെക്കൊണ്ടും അധികം ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിച്ചതു് മറ്റൊരു ശക്തിയായിരുന്നു. അയൽ വീട്ടിലെ ഒരു കോമള ബാലികയുടെ സ്നേഹാർദ്രമായ മനോജ്ഞതാവമാണതു്. മലബാറിയുടെ ഏതൊരു ഭാര്യയും അടിയോടുകൂടി പോകുവാൻ ആ ബാലികയുടെ ഓമനവചനത്തിൽ ഒട്ടൊന്നു കാര്യമില്ലാത്ത മതി. അവൾക്ക് തന്നിൽ സുസ്ഥിരമുണ്ടാകുന്ന സുപ്രസാദംതന്നെയാണു് തന്റെ

ജീവിതത്തിൽ സർവ്വസൗഭാഗ്യ സന്ദായകമെന്ന് മലബാറി വിശ്വസിച്ചു. ജീവിതക്ലേശമൊന്നൊന്നി-
ലും മലബാറിക്കു സമാശ്വാസം നൽകിയതും, അഭി-
വൃദ്ധിപഥത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു സത്പരാഗമനം ചെയ്-
്യാൻ പ്രേരകമായിരുന്നതും ആ സുകുമാരിയുടെ രാ-
ഗോല്പസിതമായ ഹൃൽഭാവം മാത്രമാണ്, ആ ഹൃദ-
യം താൻ ഏതു സ്ഥലത്തു വെല്ലുമ്പോഴും കുളിമെക്കുളി-
രെ തണുപ്പുകിടക്കൊണ്ടു തന്നെക്കൊപ്പം ചരിക്കുന്നു
ണ്ടെന്ന് മലബാറി കരുതി. യൗവനത്തിൽ പ്രവേ-
ശിക്കുകയും പരാശ്രയം കൂടാതെ ജീവിക്കുവാൻ പ്രാ-
പ്തനാകയും ചെയ്തപ്പോൾ തന്റെ ഹൃദയസ്ഥിത-
യായ കാമിനിയെത്തന്നെ കുടുംബനായികയാക്കി മ-
ലബാറി ഹൃദസ്ഥമാത്രമേ അറിഞ്ഞിരുന്നു. മിത-
വ്യയശീലം, കൃത്യശ്രദ്ധ എന്നീ ഗുണങ്ങൾ സ്വപത്തി-
യിൽ തികയാത്തതായിരുന്നതിനാൽ ജീവിതയുദ്ധ-
ത്തിൽ തനിക്കു കിട്ടിയ ഈ പിന്തുണയെ മഹത്താ-
യ ഈശ്വരാനുഗ്രഹം പോലെയാണ് മലബാറി മാ-
നിച്ചത്. ബഹുജനകാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്ക്
അതിൽ ഉത്സാഹം വളർത്തുന്നതിനും, ക്ലേശങ്ങളിൽ
സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും സമത്ഥകളായ സഹധ-
ർമ്മചാരിണികൾ തീരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.
ഇന്നു അനശ്വര ശാസ്ത്രീകളായി പ്രശോഭിക്കുന്ന വീര-
ഭദ്രശാഭിമാനികളുടെ വിവിധ സംഭാവനകളായ ജീ-

വിതചരിതത്തിലെ നിഗൂഢമായ അന്തർഭാഗത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവേശിക്കുവാൻ നാം ശക്തരാണെങ്കിൽ, അചരിതം ലോകത്തിന് സിദ്ധിക്കേണ്ടതായിരുന്ന വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളിൽ വളരെ വലിയഭാഗം അവർക്കു ഗ്രഹിണികളുടെ കഠിനശ്രമം നിശ്ശേഷം ഗ്രസിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. കാന്താവിഷയത്തിൽ മലബാറി അനുഗ്രഹീതപുരുഷൻ തന്നെയായിരുന്നുവെന്ന് നിസ്തർക്കം പറയാം. തന്നിക്കു സിദ്ധിച്ച ഈ മഹാഭാഗ്യത്തിൽ കൃതജ്ഞതാവിവശനായി അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ഈ ശപരനെ പ്രത്യേകം നമസ്കരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

“നീതിവിനോദം”. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ട്, ആംഗ്ലേയ ഭാഷയിൽ മറ്റൊരു കാവ്യ ഗ്രന്ഥം ചമച്ചു ലോകസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചു. ഇതിലെ ചിലഭാഗങ്ങളും മലബാറി ബോധയിലേക്ക് വരും മുമ്പുതന്നെ തയ്യാറാക്കിത്തന്നതാണ്. അതെല്ലാം ഡാക്ടർ വിത്സനെ കാണിച്ചപ്പോൾ, മലബാറിയിൽ സമൃദ്ധമായുള്ള പ്രതിഭാ വിലാസത്തെയും അസാമാന്യമായുള്ള ആംഗ്ലേയഭാഷാ പരിജ്ഞാനത്തെയും ഉള്ളഴിഞ്ഞു അഭിനന്ദിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രോത്സാഹനം കൊണ്ടുതന്നെ മലബാറി

ആ കാവ്യത്തെ ചുത്തികരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഭാരതീയ വിചാരകർമ്മങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യത്തെ അംഗീകാര്യമായി പകർന്നുതന്നിട്ടുള്ളതാണ് ആ കൃതി. ഇന്ത്യയിലെ അനാഥശിശുക്കളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി അക്ഷീണം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന യശസ്വിനിയായ മിസ്സ് മേരി കാർപ്പൻറർ എന്ന ധർമ്മദാതാക്കളാണ് ആ പുസ്തകം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്ന് മലബാറിൽ ഇരുപത്തിമൂന്നുവയസ്സുമാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മനനശീലനാഭം കർമ്മകലനാഭമായ വയോവൃദ്ധനാകുപോലും ഭക്തിപ്രാപമായൊരാളെന്ന ഭാരതമാതൃവർണ്ണത്തിൽ സാഹിത്യസ്തനും അകന്നുകൊണ്ടു് ആ ഹൃദയപരവശനായി ക്രിഡിക്കുന്നതിന് മലബാറിൽ ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഭാഗ്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അപരിചിതയായ ഒരു വിദേശീയരമ്മിളയ്ക്കു് തന്റെ പുസ്തകം സമർപ്പിക്കുവാൻ ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് രാജ്യക്ഷേമ പരമാപരോപകൃതി പ്രാവർത്ത യഥോചിതം മാനിക്കുവാൻ തക്ക ദേശാഭിമാനമുൾക്കൊണ്ട മനോവികസം തന്നെയല്ലയോ? മലബാറിയുടെ ഈ ആദ്യത്തെ അംഗീകൃതകൃതി, ലോകരംഗത്തിൽ തനിക്കുള്ള സ്ഥാനമേതെന്നറിഞ്ഞു് അതു് വെട്ടുപ്ലായുരപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാക്കി വിട്ട സന്ദേശ വാഹി തന്നെ യായിരുന്നു. മലബാറിയുടെ കാലത്തിന്നു മുമ്പു് ഇംഗ്ലീഷു് ഭാഷ

യിൽ കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്ന ഭാരതീയർ ദർശ്യമേ
മത്രേ. അങ്ങമിങ്ങുമായി ചില പദ്യകൃതികൾ പൂ-
പ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും, ആംഗ്ലേയരുടേയും ഭാരതീയരു-
ടേയും സവിശേഷമായ ആദരത്തിന് വിഷയമായ ആ-
ദ്യത്തെ കൃതി മലബാറിയുടേതാണ്.

പ്രസ്തുത കാവ്യത്തെ ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്ത പ-
ത്രങ്ങൾ മുക്തവൃത്തം ഗ്ലോബലിയെങ്ങനെയറിഞ്ഞാൽ
ഏറ്റവും മികച്ച സാഹിത്യം സന്തോഷകരവുമെ-
യത് ആംഗ്ലേയകവികളിൽ നിന്ന് മലബാറിക്കു കി-
ട്ടിയ അഭിനന്ദന പത്രങ്ങളാണ്. ഇത്രയും സുലഭി-
തമായ ഭാഷയിൽ പദ്യനിർമ്മാണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു-
കണ്ടു മഹാകവിയായ ടെന്നിസൻ സന്തോഷിക്കു മ-
ത്രമല്ല, ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മലബാ-
റി മാതൃഭാഷയിലെഴുതിട്ടുള്ള കൃതികൾ വായിക്കുന്ന-
തിന് ഈ ഇംഗ്ലീഷ് കാവ്യം നിമിത്തം ടെന്നിസൻ
ഉത്കണ്ഠിതനായി. മലബാറിക്കെഴുതിയ കത്തിൽ
‘വിദൂരവാസിയായ താങ്കളുടെ ആപ്തമിത്രം’ എന്നു
വിശേഷണം ചാർത്തിയാണ് ടെന്നിസൻ കയ്യൊപ്പിട്ടി-
രിക്കുന്നത്. ഷാഫ്റാസ്ബറി പ്രഭു, ജാൺബ്രൈ-
റ്റ് എന്നീ പ്രഖ്യാത മഹാശയന്മാരും മലബാറിയു-
ടെ ഈ കൃതി രചനാഭംഗികൊണ്ടു ആശയമാധുര്യം
കൊണ്ടും സ്തുത്യർഹമാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടു

ജമ്ബരമാണ്. ജമ്ബരിയിലെ പണ്ഡിതാഗ്രേസരനാ
 യിരുന്ന പ്രഫസ്സർ മാക്സ് മുളർ നമ്മുടെ കവിയെ അ
 ഭിനന്ദിച്ചത് പ്രത്യേകമൊരു രീതിയിലാണ്. തനി
 ക്ക് അന്ന് ഇന്ത്യയിലുള്ള അഞ്ചോ, ആറോ സ്റ്റേഡി
 തന്മാരിൽ ഒരാളായിട്ട് അദ്ദേഹം മലബാറിയെ ഗ
 ണിച്ചു. പിന്നീട് മലബാറി മാക്സ് മുളർ നമ്മുടെ ഉറപ്പാ
 യ്ക്കുമാറി തന്നെ ആയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ജമ്ബർകാ
 നാകയാൽ, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ സാമാന്യപരിജ്ഞാ
 നം മാത്രമേ നേടിയിരുന്നുള്ളൂ. അതിനതന്നെയും ത
 നിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രയത്നം ഒട്ടും നിസ്സാരമല്ലായ്
 യാൽ, ഒരു ഭാരതീയൻ അതിലേക്കായി സ്വമസ്തി
 ജ്ഞത്തെ എത്ര വളരെ മർദ്ദിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് അദ്ദേ
 ഹം സ്വാഭാവികമായിട്ട് കൊണ്ടുവന്നു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാ
 ക്സ് മുളർ മലബാറിക്കുഴുതിയ കത്തു് ഇങ്ങിനെയാ
 ണ്:- “എന്റെ മാതൃഭാഷയല്ലാ ഇംഗ്ലീഷ്. ഞാ
 ന് അദ്ധ്വാനിച്ചു നേടിയ ഫലമാണ് എനിക്കുള്ള
 ആംഗ്ലേയ ഭാഷാജ്ഞാനം. അതിലെ ഗദ്യവിഭാഗത്തി
 ലല്ലാതെ, പദ്യവിഭാഗത്തിൽ കത്തൃതപം നേടുവാൻ
 ഞാൻ ഇതുവരെയും ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ല. ഗദ്യരൂപത്തി
 ലാവട്ടെ, പദ്യരൂപത്തിലാവട്ടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ
 നമുക്കുള്ള കർത്തവ്യകർമ്മം, നമ്മുടെ ഭാഷകളിൽ പൂർവി
 കമായി തിളങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പദാന്തരങ്ങളെ ഇംഗ്ല
 ങ്ങിലേക്കയച്ചു കൊടുത്തു് നമ്മുടെ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളെ

ഉം ആ രാജ്യവുമായുള്ള ബന്ധത്തെയും, പരസ്പര ബോധത്തെയും പ്രബലപ്പെടുത്തുകയെന്നതാകുന്നു. ഒന്ന് പ്രത്യേകം ഓർത്തുകൊള്ളണം; ഇംഗ്ലീഷ് കാർ, മുഴുവനുമല്ല, ഓർല്ലഭം ചില വിശിഷ്ടാശയന്മാർ അന്യ സൽകൃതിയെ യഥോചിതം മാനിക്കുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയ്ക്ക് ഇത്രയേറെ പ്രചാരവും പ്രശസ്തിയുമുണ്ടായതിനുള്ള സൂക്ഷ്മമേന്മ, ആ ഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കുള്ള അനിബലമായ സ്വാതന്ത്ര്യം, അകർഷകമായ രചനാചാതുരി, സത്യപരമായ ആശയശുദ്ധി എന്നിവയിലാണ് അന്തർല്ലീനമായിരിക്കുന്നത്." മാക്സ് മുൽലറുടെ ഈ ഉപദേശം മലബാറി ശിരസാവലിച്ച് കെണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു. ആംഗ്ലേയഭാഷാസംബന്ധമായ ഭാവിചൂമ്പുങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അനുതാപപൂർവ്കമായ പരോപകൃതിയിൽ അഭിരീയ പ്രഖ്യാതയായ മിസ്സ് ഫ്ലാറെൻസ് നൈററിംഗെഴിൽ എന്ന മഹതിയും മലബാറിയെ ഈ കാവ്യനിർമ്മിതിയിൽ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. "സർവ്വേശ്വരൻ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ താങ്കളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. ആ ആദ്യന്തരഹിതൻ ഭാരതഭൂമിയെ സംരക്ഷിക്കട്ടെ; ഇംഗ്ലണ്ടിനേയും അങ്ങിനെ തന്നെ. ആംഗ്ലേയരും ഭാരതീയരും ഒരേ കുടുംബക്കാരെപ്പോലെ പരസ്പരസ്നേഹഗുണത്താൽ ബദ്ധരാവട്ടെ. ആ മഹാശക്തിയുടെ വാ

അല്പവർഷംകൊണ്ട് നാമെല്ലാം അനുഗ്രാമിതരും ഉത്സാഹഭരിതരമാവട്ടെ" എന്നുതന്നെയാണ് ആ മഹാമനസ്സിലി മലബാറിലുണ്ടായിരുന്ന ലേഖനം ഉപസംഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മലബാറിയുടെ ഈ കൃതി ബഹുജനമധ്യത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി തന്നെ; തന്റെ ഗുരുഭൂതനും പണ്ഡിതവർത്തനമായ ഡാക്ടർ വിത്സൻ ക്രൈസ്തവീകവാസം വെടിഞ്ഞു പോയി. ഈ വിജ്ഞാപത്തിൽ പരിതപിക്കത്തവർ അന്ന് അവിടങ്ങളിൽ ഒർല്ലഭമായിരുന്നു. മലബാറിക്കാവട്ടെ, തന്റെ ഇളംജീവിതത്തിൽ അത്യുഗ്രപ്രഹരമേറ്റതുപോലെ അന്നി. ഡാക്ടർ വിത്സനുമായി പരിചയിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ നാൾമുതൽക്കാണ് ബഹുജനങ്ങളെ ദൂരെ ദൂരെ നിന്നും ആകർഷിച്ചുപ്പിടിക്കുവാൻ രമണീയമായ ലോകാനുഭവസൗരഭ്യം പ്രവഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മലബാറിയുടെ കവിതാ സമ്മിളിതവും അനുഭാവസുന്ദരവുമായ ഹൃൽ കസുമം വികസിച്ചു തുടങ്ങിയത്. പരോപകൃതിയിൽ ദ്രവ്യാസക്തനായതും വിത്സന്റെ ശുഭജീവിതസമ്പർക്കം കൊണ്ടുതന്നെ. ഡാക്ടർ വിത്സൻ മലബാറിയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ നൈരാശ്യപ്പെട്ടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടാകയുള്ളൂ. തന്റെ ശിഷ്യനെ ക്രിസ്തു മതത്തിൽ ചേർക്കു

ണമെന്ന് അദ്ദേഹം കലശലായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ബാഹ്യമായി ഇത് സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും, മതപരിവർത്തനം കൊണ്ട് മനോഹരണത്തികവിനെയെന്ന് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, ആന്തരികമായി, ക്രൈസ്തവ പുരോഹിതന്മാർക്കുപോലും അസുയാജനകമാകത്തക്ക സ്വത്വത്യാഗശീലം മലബാറിയിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നതുകണ്ട് അദ്ദേഹം കൃതാർത്ഥനായിരിക്കണം. ക്രിസ്തു മതാചാരപ്രകാരം വേഷം മാറിയില്ലെങ്കിലും, ആ മത തത്വങ്ങൾ തന്റെ ജീവിതത്തോടു് നല്ലവണ്ണം ഇണക്കിച്ചേർക്കാൻ മലബാറി ആമിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഡാക്ടർ വിത്സൻ ചിലനാൾ കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നിരിക്കിൽ, ഈ ശിഷ്യൻ മതസംബന്ധമായി അപ്പോഴും തന്റെ അനുയായിയാകയില്ലെങ്കിലും, വൈദിക ലൌകിക കാര്യങ്ങളിൽ തന്റെ ദൃഷ്ടിക്കുകൂടിയും അപ്രാപ്യമാകത്തക്ക അത്ര ഉന്നതസ്ഥാനത്തേക്ക് അതിവേഗം കയറിച്ചെല്ലുന്നതുകണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ആ ഹയാശ്രു പ്രവാഹത്തിൽ നീന്തി നീന്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ പരലോകയാത്ര ചെയ്യാമായിരുന്നു. മലബാറി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കാതിരുന്നത് എന്തു കൊണ്ട് എന്ന ചോദ്യത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനുതന്നെയും മറുപടി പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

വിത്സന്റെ ദേഹവിയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ച മലബാറി ഒരു വിലാപ കൃതി രചിച്ചു. “വിത്സൻ വീരൻ” എന്നാണിതിനു പേര്. “ജീവിതാനുഭവ” ത്തിലെ രീതിയിലുള്ള വൃത്തങ്ങളാണ് ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. രചനാഗുണം പൂർവ്വകൃതികളിലെക്കാൾ മികച്ച നിലയുണ്ടെങ്കിലും രസ സമ്മിളിതമായ ലോകതത്വവിഭവം കൊണ്ട് പണ്ഡിതന്മാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഇത് ശക്തമായിട്ടില്ല. അഥവാ, മകുതകണ്ഠമായ ആകുന്ദനത്തിൽ തത്വാനുപാധിതം ചെയ്ത രസിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നത് മുർഖഭാവമാണല്ലോ. മിസ്റ്റന്റെ “ലിസിഡസ്” എന്നും, മാത്യു ആർനോൾഡിന്റെ “തൈസിഡസ്” എന്നുമുള്ള കൃതികളുടെ ഛായയിൽ കൂടിയാണ് “വിത്സൻവീര” ന്റെ ഗതി. ഇത് ടെന്നിസന്റെ “ഇൻമെമ്മോറിയം” എന്ന കൃതിയോടാണ് അധികം സദൃശമായിരിക്കുന്നത്. വിത്സൻ മരിച്ചിട്ട് മൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ട് മാത്രമേ ഈ കാവ്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ മലബാറിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അക്കാലത്തേക്ക്, അതായതു ഹവ്വൈ-ൽ മലബാറിയുടെ ജീവിതസ്ഥിതി ഒട്ടല്ലാതെ ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

പത്രപ്രവർത്തകൻ

ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാജ്ഞാനം കൊണ്ടു പരക്കെയും, ഇന്ത്യക്കാർ ഇംഗ്ലീഷുകാരോടു അടുത്തിടപെടുന്നതിൽ സത്തുഷ്ടരാകയും ചെയ്തതുടങ്ങിയപ്പോൾ, രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ ഏറെയും പ്രധാനപ്പെട്ട അംഗമെന്ന പാശ്ചാത്യരാൽ അംഗീകൃതമായിരിക്കുന്ന വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം ഇന്ത്യയിലേക്കു സംക്രമിച്ചു. ഇവിടെ ആദ്യമായി ഒരു വൃത്താന്തപത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുടങ്ങിയത് കൽക്കട്ടായിലാണ്. ഈ കഥ നടക്കുന്നതിനു് ഒരു ശതവർഷം മുമ്പാണ് അതിന്റെ ആരംഭം. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ലേഖകന്മാരുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലാണ് ആ പത്രം നടന്നിരുന്നത്. തൽപ്രവർത്തകന്മാരാവട്ടെ, അന്നത്തെ ഭരണാധികാരികളുമായി ബന്ധമൊന്നുമില്ലാത്തവരായിരുന്നതിനാൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ കൃത്യങ്ങളെ നിർദ്ദയം അതിൽ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നിരുന്നു. അന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഇന്ത്യയിൽ ഇത്രയും സുസ്ഥിരമോ പരിവ്യാപ്തമോ ആയിരുന്നില്ല. ആ

ഘട്ടത്തിൽ ഗവൺമെന്റിനെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങൾക്ക് ഭയം ഉണ്ടാകുന്നത് സുഖതരമായ ഭരണഗതിക്കു പ്രതിബന്ധമാകാവുന്നതിനാൽ സർക്കാർ കയ്യുണ്ടായിട്ടുള്ള ആക്ഷേപപരമായ സ്വതന്ത്രഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളെ തടയുവാൻ നിരോധിക്കുന്നതെന്ന വേണമെന്നും അന്നത്തെ അധികാരികൾ തീർമാനിച്ചു. ആ പത്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ സ്വദേശമായ ഈ ഗുണ്ടിപ്പേക്കുന്നതെന്ന ശാസിച്ചുവെച്ചിരുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഇന്ത്യയിൽ സുസ്ഥിരമായിത്തീർന്നപ്പോൾ, സ്വതന്ത്രത്വത്തിൽ അത്ര ഗണ്യനും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ച ഏതൊരിന്ത്യക്കാരന്റെയും കൃത്യത്തെപ്പറ്റിയ സൂചനയ്ക്കു ഏതു കാലത്തും പാത്രമായ മെക്കോളെ പ്രഭുവിന്റെ ശ്രമത്താൽ, പൊതുക്കയ്യുണ്ടായിട്ടേതിലും സ്വതന്ത്രമായി അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചുകൊടുത്തു. ഈ അവകാശം സിദ്ധിക്കുമ്പോഴിതന്നെ ദേശഭാഷകളിൽക്കൂടിയും വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ സ്ഥലം പിടിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയെല്ലാം ഗവൺമെന്റിനെ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഭരണവിഷയത്തിൽ ഒട്ടും ഉപേക്ഷം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നതാണ് ജീവിച്ചിരുന്നത്. ദേശഭാഷയിൽ ആദ്യമായി പത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയത് ബോമ്പേയിലാണ്. ഒരു പാർസി പ്രമാണി സ്വദേശയിൽ തുടങ്ങിയ

ആ വൃത്താന്തപത്രത്തിന് എടുത്ത പയസ്സു തികഞ്ഞതിൽ
 പിന്നെയായിരുന്നു അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം ഇന്ത്യയി-
 ലെ പത്രങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചുകിട്ടിയത്. പിന്നെയും, പല
 കാലത്തേക്ക് ദേശഭാഷാപത്രങ്ങൾക്കു പുഷ്പിയും ശ-
 ക്തിയുമില്ലതെ ക്ഷണിച്ചുതന്നെയാണു് കഴിയേണ്ടിവ-
 ന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാജ്ഞാനം വഴിയായി ലോകകാ-
 ുപ്പങ്ങളിൽ തികഞ്ഞു തെളിഞ്ഞ പട്ടവേനേടിയ ജന-
 സമ്മതമാർ ദേശഭാഷാപത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രവേ-
 ശിക്കുന്നതുവരെക്കും അവയ്ക്കു് അഭിവൃദ്ധിയൊട്ടുമുണ്ടാ-
 യില്ല. ദേശാഭിമാനം പരിപൂർണ്ണരൂപത്തിൽ വർദ്ധിക്ക-
 യും, ബഹുജനങ്ങളെ ഭരണവിഷയത്തിൽ ഇടപെടു-
 തേതാണു ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു ബോധമുണ്ടാകയും
 ചെയ്തപ്പോൾ, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപരിചയത്താൽ ഭര-
 ണതന്ത്രം പരിശീലിച്ച ജനപ്രമാണികൾ ദേശഭാഷാ-
 പത്രങ്ങളിൽ സ്വകീയജ്ഞാനം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ
 നിർബലരായി. ഇങ്ങനെ, പത്രങ്ങളുടെ നിലയും വിലയു-
 മായുണ്ണുപ്പോൾ, ജനസാമാന്യത്തെ അവ അധികമധിക-
 മായി അകർഷിച്ചുതുടങ്ങിയതിൽ അതുഭൂതപ്പെടുവാനി-
 ല്ലല്ലോ. ഉത്സാഹശീലനാഭം ദേശാഭിമാനികളുമായ
 യുവജനങ്ങളാണു് ഏതു രാജ്യത്തും വൃത്താന്തപത്ര-
 പ്രവർത്തനത്തിൽ കൂടുതലായി പ്രവർത്തിച്ചു കാണു-
 മുള്ളതു്. ബഹുജന കാര്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടു് ജീവ-
 കാലമത്രയും പരാത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് വഴിനോ-

൩൩

ക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മലബാറിയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു യുവാവിനെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന് സാധിനപ്പെടുത്തുവാൻ ഒട്ടുംതന്നെ പ്രയാസമില്ല. നമ്മുടെ കഥാ നായകൻ ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതും പ്രവർത്തിച്ചതും എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്ന് നോക്കുക.

ബോമ്പെയിൽ, ഉൽക്കഷേപ്തക്കളായ ചില ചെറുപ്പക്കാർ പാഠശാലാ ജീവിതം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഒരു പ്രതിവാദപത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിൽ അദ്ദേഹം വേണ്ടുന്ന മൂലധനത്തെക്കുറിച്ച് അവർ ഒന്നുംതന്നെ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. നല്ല നല്ല കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി രസകരമായി എഴുതുവാൻ തക്ക അറിവും കഴിവുമുണ്ടെന്ന അഭിമാനത്താൽ, വരിക്കാരെ വലിപ്പിച്ച്, പത്രത്തിന്റെ ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് മറ്റൊരു പകരണവും ആവശ്യമില്ലെന്നായിരിക്കാം അവർ കരുതിയത്. മുൻസിപ്പാൽ കൗൺസിലിലെ ഒരു ജ്യോഗസ്ഥനും ഈ പ്രവർത്തനസംഘത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ആയാൾ കൗൺസിൽ വക പരസ്യങ്ങൾ ഈ പത്രത്തിലേക്കു കൊടുക്കാമെന്ന് ആശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, പ്രാരംഭച്ചെലവുകൾ നിവ്വഹിക്കുവാൻ അത് ധാരാളം മതിയാകുമെന്നാണ് അവർ സംഭ്രമിച്ചുപോയത്. ലണ്ടൻ സ്പെക്ടേറ്റർ എന്ന പത്രത്തിന്റെ ആകൃതിയിലും, പ്രകൃതിയിലും, ആ ചേരിനെത്തന്നെ അന്നു

കുരിച്ചുകൊണ്ടും ഞായറാഴ്ചതോറും ഇവർ പത്രമൊന്ന് അച്ചടിച്ചുവിടുകതന്നെ ചെയ്തു തുടങ്ങി. പിൽക്കാലത്തിൽ പ്രഖ്യാതമായി ശോഭിച്ച “ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ടേറ്റർ” പത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഇങ്ങനെയാണ്. ഈ പത്രം ലണ്ടൻസഫ്ജീവിയെ അനുസരിച്ചു നാനാദേശ വൃത്താന്തങ്ങളും, അവയെക്കുറിച്ചുള്ള തുണഭാവനിരൂപണങ്ങളും ജനങ്ങളെ രസിപ്പിക്കയും പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യാനുള്ള വിവിധവിഷയങ്ങളും ഉള്ളതാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അത് അതിൽ പത്രാധിപത്വം വഹിച്ചിരുന്നത് മിസ്റ്റർ ഫിറോസിയാ പെസ്സാബ്ജി തലിയാക്കുണ് ആണ്. അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ട പ്രകാരം മലബാറി ആ പത്രത്തിന്റെ ലേഖകവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരാളായി നിന്ന് ഉത്സാഹപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ചു.

ആദ്യം തരവുമൊന്നും നോക്കാതെ, ഏതുകാര്യത്തിലും സ്വതന്ത്രാഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിൽ ഈ പത്രത്തിന് ഒട്ടുംതന്നെ കൂസലുണ്ടായില്ല. പ്രവർത്തകന്മാർ ധീരന്മാർ തന്നെയെങ്കിലും അപകടങ്ങൾ നേരിടുന്നതുകൊണ്ട്, ബാലകന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടിയ കത്തിപോലെ, ഈ പത്രം പല അപകടങ്ങളുമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വയോവൃദ്ധന്മാരെങ്കിലും ജനപ്രമാണികളായ പരിപകപാശയന്മാർ ഈ അക്ഷമന്മാരായ ചെറുപ്പക്കാരുടെ വകതിരിവില്ലതെയുള്ള ധീര

തയിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയുണ്ടായില്ല. രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ നിർഭയം പ്രവർത്തിച്ച് ജനസമ്മതമായി ശോഭിക്കുന്ന ആ നേതാക്കളൊരേതന്നെ ഇവർ കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ചു തുടങ്ങി. യുവാഭിപ്രായം വ്യഭാജനമെന്നു തീർത്തതുകൊണ്ട് തന്നെയായിരിക്കുമെങ്കിലും ശ്രമസാധ്യമായ പൊതുക്കാര്യത്തിൽ സമ്മാന വ്യഭാജനത്തെ പിണക്കിക്കുറിക്കൊണ്ടു് യുവജനങ്ങൾ സ്വേച്ഛാധീനം സർവ്വജനാധാരം ചെയ്യുന്നതു്, അസ്ഥിവാദമുറപ്പിക്കാതെ ഗൗരവിനാണു് ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആ പരീക്ഷണമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് സ്വേച്ഛേറ്റർ പ്രവർത്തകന്മാർ ഒർത്തില്ല. സ്ഥിതിബോധം കൂടാത്ത ധീരതയും സമാധാനത്തോടുകൂടിയും ഹൃദയം വലുതായതുകൊണ്ടും സ്വേച്ഛേറ്റർ പത്രം വ്യഭാജനത്താൽ അനാദൃതമായപ്പോൾ, വരികാർ മുന്പുതന്നെ അധികമില്ലാതിരുന്ന അതിന് ജീവിതം ദുർഭരമായിത്തീർന്നു. നഗരപ്രമാണികളുടെ വിരോധത്താൽ, മുൻസിപ്പാൽ കൗൺസിലിൽനിന്ന് ആശിച്ചപോലെ പരസ്യമെന്നും കിട്ടിയതുമില്ല. ഇങ്ങിനെ വിഷമിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കുതന്നെ, പ്രവർത്തകന്മാരിൽ ഒരാൾ തൽബന്ധത്തിൽ നിന്ന് പിരിഞ്ഞു് തന്റെ ഭാഗം തിരിച്ചു കിട്ടേണമെന്ന് അപകടപ്പെട്ടതു് പുണ്ണിലൊരമ്പലത്തോടു പോലെ ആ പത്രത്തിന് ദുസ്സഹമായി. എന്നു തന്നെയല്ല, ഇതുനിമിത്തം പ്രവർത്തകന്മാർ ത

മുൻ

മുമ്പിൽ പിന്നെക്കൂടെയും, പത്രത്തെ മററൊരാൾക്കു ഏ
ററവും മുതലിടിയ തുകയ്ക്ക് വിറ്റു കളയുന്നതിന് നി
ർബ്ബാധതയും ചെയ്തു. സ്പെക്ട്രേറ്റർ പത്രം അന്ന്
വിലയ്ക്കു മേടിച്ചത് ബോറാ എന്നൊരാളാണ്. ഈ
യാൾക്കു പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ ഒട്ടും താല്പര്യമില്ലായി
രുന്നു വെങ്കിലും ഒട്ടകാലം പ്രക്ഷോഭ ജനകരമായ രീ
തിയിൽ നടന്നു. ജനങ്ങൾക്കു പരിചിതമായിത്തീർന്ന
ഇഡ്യൻ സ്പെക്ട്രേറ്റർ പത്രം ഇനിമുതൽക്കുമില്ലാതെ
തീരെ നശിച്ചു പോകുന്നതിൽ സങ്കടം തോന്നിയിരുന്നു.
സമത്വവും വിദ്യാഭ്യാസമായ ഒരു ഉത്സാഹശീലനെ ഏ
ൽപ്പിച്ചു മുറയ്ക്കു നടത്തിക്കൊണ്ട് ശ്രമിച്ചു നോക്കു
മെന്നു കരുതിമാത്രമാണ് മിസ്റ്റർ ബോറാ ആ പ
ത്രം വിലയ്ക്കു മേടിച്ചത്. തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ശരിയാ
യി നിവർത്തിക്കൊണ്ട് സമത്വം മലബാറിലായിരുന്ന
റിഞ്ഞു. അയാൾ ആ പത്രത്തിന്റെ സർവാധികാശ
വും ഇരുപത്തഞ്ചുറൂപ്പിക പ്രതിഫലം കിട്ടിയാൽ
ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കാമെന്നു മലബാറിയെ കണ്ടു പറ
ഞ്ഞു. പത്രസ്വാമിയോ, പത്രാധിപരോ ആകേണ
മെന്നു ആഗ്രഹം അതുവരെയും മലബാറിക്കുണ്ടായിര
ുന്നില്ല. എങ്കിലും, തന്നെ അന്വേഷിച്ചതന്നെ വന്നി
രിക്കുന്ന തന്റെ പൂർവ്വികത്തെ അദ്ദേഹം എങ്ങി
നെ നിരാകരിക്കുവാൻ ശക്തനാകും. ബഹുജനകാ
ര്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു ഇതുതന്നെ നല്ല മാർഗ്ഗം

മെന്ന് മലബാറി അപ്പോൾ കരുതിട്ടുണ്ടുമുണ്ടാകാം. ഏതായാലും മലബാറി ഇൻഡ്യൻ സ്പെക്ട്രേറ്റർ പത്രം തന്റേതായി ഏറ്റെടുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ബോറയുടെ വഴിക്ക് ഒരു ധനികൻ മലബാറിയുടെ കൂട്ടുകാരനായി ചേരുകയുമുണ്ടായി. തനിക്കു പേരും പണവുമുണ്ടാകേണമെന്ന സ്വാർത്ഥപരമായ ഒരുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ വിത്തവാൻ കൂട്ടചേർന്ന് നിൽക്കുന്നതെന്ന് മലബാറി ആദ്യമറിഞ്ഞില്ല. ഏതാനും വാരത്തേക്ക് ആ ധനികന്റെ ചെലവിൽത്തന്നെയാണ് പത്രം നടന്നുവന്നത്. അപ്പോഴേക്കും അയാളുടെ ഉദ്ദേശ്യം മലബാറി മനസ്സിലാക്കുകയാൽ ആ ദുർമ്മാഹിയുമായുള്ള ഇടപാടിൽ നിന്ന് അകലുവാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും, സ്വപന്തിയുടെ സഹായത്താൽ കടം തീർത്ത് ആയാളെ പിരിച്ചു വിടുകയും ചെയ്തു.

സർ കവാഡ്ജി ജിഹാംഗർ ചെയ്ത ശുപാർശ പ്രകാരം മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻവുഡ് മലബാറിയെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു വസ്തുത ഇതിനുമുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം “ടൈംസ് ആഫ് ഇൻഡ്യ”യുടെ പത്രാധിപരായിരിക്കുവേ തന്നെ, നാട്ടുകാരുടേയും നാട്ടരാജാക്കന്മാരുടേയും ഗുണത്തിനുവേണ്ടി “ബോംബേ റവ്യൂ” എന്നൊരു പുതിയപത്രം

സ്വന്തമായി നടത്തിത്തുടങ്ങി. ഇതിലാണ് നമ്മുടെ കഥാനായകൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം ഏറെയും യോഗ്യമായ രീതിയിൽ പ്രകാശിച്ചുവന്ന ആ പത്രം, പണമില്ലായ്മയാൽ അ കാലത്തിൽ അസ്തമിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. മലബാറിലു് ഈ മുരളിയകാലത്തെ പരിപയംകൊണ്ടുതന്നെ, പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രശസ്തമായ വൈദേശ്യം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞു. പ്രത്യേകിച്ചു് ഈ പത്രത്തിൽ ഗുജറത്തിനെ സംബന്ധിച്ചുഴുകിയിരുന്ന പ്രൗഢസരസരസോപന്യാസങ്ങളാണു്, പിന്നീടു് പൗസ്തകാകൃതിയിൽ പുറപ്പെട്ടു് ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽത്തന്നെ മലബാറിലു് ഒരു മാന്യസ്ഥാനം നൽകിയതു്.

“ബോംബേ റവ്യൂ” ദീർഘനിദ്രയെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, “ഇൻഡ്യൻ സ്റ്റേക്കേറ്റർ” പത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽത്തന്നെ തന്റെ ബുദ്ധിയും ശക്തിയും മുഴുവൻ ഏകാഗ്രമായി ചെലുത്തുന്നതിനു് മലബാറിലു് കഴിഞ്ഞു. ലോകത്തിനു് സുഖാസ്വാദ്യമായ മധുരഫലങ്ങൾ നിറച്ചു വഹിച്ചുകൊണ്ടു് സകൌതുകം വിളഞ്ഞുനിൽക്കാവുന്നതാണു് മലബാറിയുടെ ഉൽക്കണ്ഠാമയമായ ജീവിതമെന്നു മിസ്റ്റർ വുഡ് ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം മലബാറിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഇങ്ങിനെയാണു്:—

“ഇന്ത്യയിൽ പൂർവ്വികമായി നിവസിക്കുന്നവരും, ഇടയ്ക്കു വന്നുചേർന്നവരുമായ പലപല ഉപവർഗ്ഗങ്ങളുള്ള ഒരു ആയു മഹാസമുദായത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിനേറയും ഭരണീയരുടേയും മധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു വിശ്വാസയോഗ്യമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഈ പത്രാധിപർ അസാമാന്യ സാമർത്ഥ്യം തികഞ്ഞ യോഗ്യനാകുന്നു. ഭാരതീയരുടെ ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ ആചാരോപചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഇദ്ദേഹത്തിന്നു നല്ലവണ്ണമറിയാമെന്നു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു ഏറ്റുപറ്റത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ഈ പത്രാധിപരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്തിലും സത്യസന്ധതയിലും ഞങ്ങൾക്കു നല്ലവിശ്വാസമുണ്ടു്.” കീർത്തിമാനായ മിസ്റ്റർ വുഡ്ഡിന്റെ ഈ അഭിനന്ദനത്താൽ മലബാറിയുടെ സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രം ബഹുജനശ്രദ്ധയ്ക്കു് അവിളംബം വിഷയമായതിൽ അതുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻവുഡ്ഡ് പത്രാധിപത്യമൊഴിഞ്ഞു ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കുപോയപ്പോൾ ബുദ്ധിമാനായ ഒരു ദേഷ്ടാവുമാത്രമല്ല, ജീവിതക്ലേശങ്ങളിൽ സമാധാനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സുഹൃത്തുനി കൂടിയും മലബാറിക്കു നഷ്ടപ്പെടുപോയി. ധനസമ്പാദനത്തിൽ പ്രകൃത്യാ, സാമർത്ഥ്യമില്ലാത്ത ഒരാളാണു് മലബാറി. പൊതുക്കെ

യുദ്ധങ്ങളിൽ പൂർണ്ണമായുള്ള അഭിനിവേശത്താൽ, പണം നേടുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന് സമയമുണ്ടാകാൻറെയില്ല. പത്രമിടപെട്ടു ചെലവുകൾ, നടത്തുന്നതിനും, ഭാര്യയേയും കുട്ടികളേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് അത്യധികം ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇങ്ങിനെ അത്യാവശ്യത്തിലേക്കുള്ള സമ്പാദ്യംതന്നെയും ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ ദുഃഖമാഹത്തിന് പലപ്പോഴും ആഹാരത്തിന്റേന്നിട്ടുണ്ട് പണസംരക്ഷണത്തിൽ, മലബാറിലുള്ള അശ്രുലാ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില സ്നേഹിതന്മാർക്കു അനായാസം പണം നേടുവാൻ നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമായി. ചിലരുടെ വിധി കടക്കൾക്കു ജാമ്യം നിന്നു് ആ സംഖ്യകൾ അദ്ദേഹം തന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള കൃത്യദോഷങ്ങളാൽ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം എത്ര വളരെയാണ് കഷ്ടപ്പെട്ടതെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ദാരിദ്ര്യത്താൽ, പത്രത്തൊഴിൽ മുഴുവൻ അദ്ദേഹം ഏകനായിത്തന്നെ നടത്തിയിരുന്നു. പത്രത്തിലെഴുതിക്കൊടുക്കുക, അപ്പീസ് ജോലികൾ നിർവ്വഹിക്കുക, പ്രൂഫ് നോക്കുക, പത്രം മടക്കിക്കെട്ടുക, മേൽവിലാസമെഴുതുക, തപാലാപ്പീസിലേക്കെടുത്തുകൊണ്ടുപോകുക, ചിലപ്പോൾ പട്ടണത്തിലെ വരിക്കാർക്കു

ല്ലാം എത്തിച്ചു കൊടുക്കുക ഇതത്രയും മലബാറി ഒരു
രോൾ തന്നെ അക്ഷീണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ശ്ലോകം ഭാവിതൂണത്തിനാധാരമാണെന്ന ദൃഢ
ബോധം മലബാറിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ശ്ലോകങ്ങളെ മല്ലാം
ലംഘിച്ചുകൊണ്ടു ഉൽകൃഷ്ടപഥത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവ
ന്റേതാണല്ലോ പ്രശസ്തജീവിതം. ധൈര്യവും സ്ഥൈ
ര്യവും തികഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം ഏതു
നേരത്തും ഉത്സാഹോല്പസിതമായിട്ടേ കണ്ടിട്ടുള്ളു. പ
ലപല ദുർഭകമ്ങ്ങൾ നിർഭയം വഹിച്ചുകൊണ്ടു, തു
റന്ന തുടൻ വരുന്ന ഘോരതരങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളെ എ
തിർത്തതിന്നു വെല്ലുന്നതിനിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹം കവിതയു
മായി പ്രേമസല്ലാപം ചെയ്തതു് എങ്ങിനെയാണെന്നാൽ
അയാൾ ആർക്കും അതുതപ്പെടാതെ കഴികയില്ല. ബ
ഹുജനവിഷയങ്ങളാൽ സർവ്വം പശ്ചാത്താപമായിരിക്കുന്ന
ഹൃദയത്തിൽ കവിതയ്ക്കിടംകിട്ടുക സാധാരണമല്ല. ത
ന്നെ ഏകാഗ്രമനസ്സോടേ പലകാലം ഭജിക്കുന്നവനെ
മാത്രമേ കവിതാദേവി അനുഗ്രഹിക്കാറുള്ളൂ. എന്നാൽ
മലബാറിയെയാവട്ടെ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ പ്രേമപൂർവ്വം
സ്വയംവരിച്ച കവിതാകാമിനി ഏതവസ്ഥയിലും വി
ത്തുടൻ ചെല്ലുകയാണു് ചെയ്തതു്. ജീവിതശ്ലോകങ്ങളിൽ
സമാശ്വാസകാരിണിയായി സഹചരിക്കുന്നതിനു് കവി
താദേവി സന്നദ്ധയാണെങ്കിൽ, അതിന്നിതെ എന്തെ

നഗ്രഹമാണ് ഒരു മനുഷ്യന് വേണ്ടത്! കർത്തവ്യകർമ്മ ബോധമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്ക് സൗന്ദര്യം നൽകിയിരിക്കുന്നതോ, കർത്തവ്യകർമ്മാപദേശമല്ലാതെ മറെറാന്നല്ല. അദ്ദേഹം ഇതിനിടക്ക് രചിച്ച ഒരു കാവ്യത്തിൽ ഇങ്ങിനെ കുറിച്ചിരിക്കുന്നു:— “ഭക്തിശ്രദ്ധാവിശ്വാസപൂർവ്വം നാം സദാ ഭജിക്കേണ്ടത് കർത്തവ്യകർമ്മമേതായാണു്. കർത്തവ്യകർമ്മമാണു് മോക്ഷം; കർത്തവ്യകർമ്മമാണു് പ്രാപ്യസ്ഥാനമായ സ്വർഗ്ഗം.”

കർത്തവ്യകർമ്മബോധത്താൽ തന്നെ മലബാറി പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രതിബദ്ധങ്ങളെല്ലാം കടന്ന്, ട്രൈബിൽ, പ്രകാശമായൊരു സ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചു. തന്റെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പലേത്തരം നിന്ദാപല സഹായങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ തേടിത്തേടിക്കൊണ്ടു വന്നു അതിത്തുടങ്ങി. അഭിപ്രായസഹായത്തും പത്രങ്ങൾക്കു പൂർവ്വസാധനമായി, മലബാറുകു വിജയലാളത്തിന് അതും ഉപകരിച്ചു. ലിറ്ററൻ പ്രഭുവൈസറായിരുന്നതിനാലാണു് ഇന്ത്യയിലെങ്ങും ഭരണസംബന്ധമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടു വിട്ട തിന്മകളെയെല്ലാം പരിഹരിക്കുന്നതിനായിട്ടാണു് മൗവുറ-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രിയായി വന്ന ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൻ സൽഗണനയി

മനു

യായ റിപ്പബ്ലിക് പ്രഭുവിനെ ചൈതന്യമായി നിയമി
ച്ചു ഇന്ത്യയിലേക്കയച്ചത്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ നടപടി
കളെ ആക്ഷേപിക്കാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി ലിറ്ററൻ പ്രഭു
ഇവിടത്തെ പത്രങ്ങളെ നിയമപാശത്താൽ ക്രൂരമായി
ബന്ധിച്ചിരുന്നു. റിപ്പബ്ലിക് വന്ന ഉടനെ ആ പാശ
ത്തെ ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞത് പത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം മോചനം
കൊടുത്തു. ഭരണകൃത്യങ്ങളെപ്പറ്റി യുക്തിയും ന്യായവും
വിടാതെ നിർമ്മാസരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രാ
യത്തെക്കൊണ്ടും സ്വീകരിക്കുകയും, അത്തരം വിമർശന
ങ്ങൾക്കായി ആവശ്യപ്പെടുകയെന്നും, അവയെ സ
സന്തോഷം ആദരിക്കുകയും അദ്ദേഹം ചെയ്താൽ പ
ത്രങ്ങൾക്കുണ്ടായ ശക്തിയും പുഷ്ടിയും ആകാം ആ
ജ്ഞാനകം തന്നെയായിരുന്നു. രാജ്യഭരണസംബന്ധ
മായ പൊതുയോഗങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും ഇവിടാ
തെയുണ്ടാകാൻ വഴിതുറന്നുകൊടുത്തു, അത്തരം കൃ
ത്യങ്ങളെ സ്നേഹപൂർവ്വം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും റി
പ്പബ്ലിക് ചെയ്തപ്പോൾ പൊതുജനാഭിപ്രായം ഉണ
ർത്തു, അതും പത്രപ്രതാപത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാ
ൻ ഫലപ്രദമായി. അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും വിമർശനങ്ങ
ൾക്കും വിലയുണ്ടായതോടു കൂടി പണ്ഡിതന്മാർ ആ
വഴിക്കു തിരിഞ്ഞു അവിടെ പ്രാമാണ്യം നേടുവാൻ ശ്ര

മിച്ചുതുടങ്ങിയതും പത്രങ്ങൾക്കു തന്നെയാണു് വലിയ നന്മയായിത്തീർന്നതു്.

ഇങ്ങിനെയാരു സൽക്കാലത്താണു് ഇൻഡ്യൻ സ്റ്റേക്കേറ്റർ പത്രത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണം. അക്കാലത്തെ വിപര്യായം വിത്തവര്യം ഓരോരോ വഴിക്കു രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു പുകഴും പൊരുളും നേടുവാൻ ഉത്സുകരായി പുറപ്പെട്ടു. പിന്നീടു ഇന്ത്യയിൽ കീർത്തിതമായ ജനതേക്കുമായി ശോഭിച്ചു—ഇന്നും അങ്ങിനെ ശോഭിച്ചുവരുന്ന—പലരും ആ സൽക്കാലത്തിന്റെ സന്തതികളാണു്. മലബാറിയും ഇന്ത്യയിലുൾപ്പെട്ടതെന്നെയാണു് നിന്നിരുന്നതെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗതി മറ്റുള്ളവരുടേതിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണിരുന്നതു്. തന്റെ ജോലിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അന്യാഭൂതമായ ദുഃഖാഭിമാനം പ്രത്യേകം ശ്ലാഘ്യമായിരുന്നു. രാജ്യകാര്യത്തിൽ പർജ്ജിതപക്ഷപാതം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിട്ടേയില്ല. ഭരണസംബന്ധമായി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഏതൊരുപ്രായവും എപ്പോഴും പൊതുഗുണമെന്നെയാണു് ലക്ഷക്കിയിരുന്നതു്. ഏതു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു വാദിക്കുമ്പോഴും അതിൽ തികവായ പരിജ്ഞാനം അദ്ദേഹം നേടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. സത്യം ഏതിലും നിഗൂഢമായിട്ടാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നറിഞ്ഞു്, കഴിയുന്നിടത്തോളം അതു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്നു മു

ന്യൂ വിഷയത്തിന്റെ ബാഹ്യചേഷ്ടകളിൽ അദ്ദേഹം സംഭ്രമിച്ചുപോകാറില്ല. ഈ രീതിയിലുള്ള പത്രപ്രവർത്തനം കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു പൊതുജനങ്ങൾ ഒട്ടല്ലാത്ത നന്മകൾ പലതും സംഗ്രഹമായി അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനസാമാന്യത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അനുകമ്പ എത്ര വിശിഷ്ടമായിരുന്നു എന്നു വർണ്ണിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, ആ ജനസാമാന്യത്തിൽ സുഖജീവിതത്തെ സമ്പ്രദിച്ചു ജന്മസിദ്ധമായി ലയിച്ചു കിടക്കുന്ന ആവശ്യാവകാശങ്ങളുടെ നിറുത്തിലാഭയുക്തമായ മുതലീകരണം തന്നെയായിരുന്നു മലബാറിയുടെ പത്രപ്രവർത്തനജീവിതമെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാഴിയുകയാണുചിതം.

തന്റെയോ, അഥവാ പ്രത്യേകം ചിലരുടെയോ ഗുണത്തിനു വേണ്ടി പത്രാധിപത്യത്തെ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും വില കെടുത്തിട്ടില്ല. ബഹുജന സേവനത്തെ വിശുദ്ധവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഭാവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയാണ് പത്രപ്രവർത്തനം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. തിന്മയെ നോക്കി മോഹമോഹം ആക്ഷേപിച്ചു ബഹളം കൂട്ടുകയല്ല, തിന്മയെ അകറ്റി നന്മ നേടുവാനായി ക്ഷമാപൂർവ്വം തീവ്രമായി ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്രസംബന്ധമായ നയം. സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും പ്രത്യേകിച്ചു ഇംഗ്ലീഷ്കാരെയും വ്യഥാ ശങ്കിച്ചുകൊണ്ടായി

അന്നു മറ്റു പല പത്രങ്ങളും പേർ പരത്തിവന്നത്. സാധാരണക്കാർ ആ ശകാരത്തിൽ രസിച്ച് പത്രപ്രചാരം കൂടിയേക്കാമെങ്കിലും, ഗുണസിലിക്കു വഴിയല്ലാത്ത ഇത്തരം അധിക്ഷേപങ്ങളിൽ നിന്ന് മലബാറി അകന്നു നില്ക്കുകയേ ചെറുതു. പൊതുഗുണത്തിനോ പൊതുസ്വപാതന്ത്ര്യത്തിനോ വിരുദ്ധമായുള്ള ഏതൊരു കൃത്യത്തെയും അദ്ദേഹം നിർദ്ദയം എതിർത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം നിമ്നസ്വഭാവമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രകടമായി വിളങ്ങിക്കണ്ടിട്ടുള്ളത്. നീതിബോധവും സത്യനിഷ്ഠയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം വഹിച്ച പത്രാധിപത്യത്തിന്റെ ഉടലും ഉയിരും. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് സ്പെക്ട്രറർ പത്രം സർവ്വസമ്മതമായി പ്രശോഭിച്ചത്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഓരോ കൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിമർശനം ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ, അധികൃതന്മാരുമായി അതിനെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ച് അവരുടെ വക്ഷം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുമാത്രമേ അദ്ദേഹം സ്വതന്ത്രത്തെ സ്പഷ്ടിക്കുകയുള്ളൂ. അകന്നു നിന്നുനോക്കി ആ നിലയിൽ തോന്നുന്ന അഭിപ്രായത്തെ അങ്ങിനെതന്നെ ജനഹൃദയത്തിൽ പകർന്നുകൊടുക്കത്തക്ക സാഹസം മലബാറിക്കു് ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല. നിയമനിർമ്മാണത്തിലോ, നീതിനിർമ്മാണത്തിലോ ഗവർണ്മെ

ണ്ടാ ജനങ്ങളും തമ്മിൽ ഭിന്നിക്കുമ്പോൾ മലബാറിയുടെ മധ്യസ്ഥ്യം നിമിത്തം ഇരുകക്ഷികളും ഗുണം നേടിത്തീർത്തത് ഒന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങളിലല്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിൽ തങ്ങളുടെ വാദം മുഴുവൻ മലബാറിയെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ അധികൃതന്മാർ സത്തുഷ്ടരായിട്ടാണിരുന്നിട്ടുള്ളത്. അന്നുള്ള മറൈല്ലാ പത്രങ്ങളെയും പോലെയല്ലാതെ, മധ്യസ്ഥഭാവത്തിൽ അപത്രസംഗ്രഹമായ ഈ ഗതി കണ്ടു് സ്പെക്ടേറ്റർ പത്രം ഇന്ത്യയിലെയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെയും പരിപകപരദശാഭിമാനികളുടെയെല്ലാം കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീർന്നു. അന്നു് ഇന്ത്യയിൽ ഭണ്ഡാശകാര്യദർശിയായിരുന്ന ക്രോമർ പ്രഭു മലബാറിക്കെഴുതിയിരിക്കുന്നത് കാക്കെ. — “ഞാൻ താങ്കളുടെ പത്രം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കാറുണ്ട്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന് രണ്ടു കാരണങ്ങളാണുള്ളത്. ആദ്യത്തേത്, താങ്കളുടെ പത്രം പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടെ ഉത്തമബന്ധുവായി നിന്നുകാണുന്നതാണു്; രണ്ടാമത്തേതു, വസ്തുത പക്ഷപാതാക്രമം, എപ്പോഴും പൊതുക്കാര്യത്തിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധാചലുത്തി വാദിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇവ ഒടുവിൽപറഞ്ഞ കാര്യം ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണു്.” ക്രോമർ പ്രഭുവിന്റെ ഈ അഭിപ്രായം ഏറ്റവും ശരിയായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ജാതിപൂർവ്വ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇ

ന്ത്യയിൽ നിഷ്പക്ഷം പ്രവർത്തിക്കുന്ന പത്രങ്ങൾക്കെ
ന്നുപോലെ അത്ര മഹത്തായ ഗുണം മറെറാന്നിന്നും
ചെണ്ണാൻ വയ്യ. അതുകൊണ്ട് വർഗ്ഗീയവാദങ്ങൾക്കു
യി കാപ്പുകെട്ടിയിറങ്ങുന്ന പത്രങ്ങളെപ്പോലെ അത്ര
ഭയങ്കരങ്ങളായ പിശാചുക്കൾ ചെറുതിയെടുത്തിട്ടുപോ
ലുമില്ലതന്നെ.

പാവങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്ക് എല്ലാഭാഷകിലും വർഗ്ഗീ
യവാദത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബുദ്ധ
നായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ആ കൃത്യംതന്നെയും, ബഹുജനങ്ങ
ളുടെ സമാധാനസ്ഥൈര്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതാണു
കാണുകയുള്ള നീതിന്യായങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, വിവേക
ത്തെ ആധാരപ്പെടുത്തി, വിനയമണിഞ്ഞുകൊണ്ടാ
യിരുന്നു സ്വപ്രകാരം പത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതി. ഇ
തുതന്നെയാണു് അതിനുള്ള വിജയത്തിന്റെ രഹ
സ്യം. അനീതി ഏതു സ്ഥാനത്തുണ്ടാലും, അതിനെ
പാതുവലിച്ചിട്ടു് ആക്ഷേപാസൂത്രംകൊണ്ടു നശിപ്പി
ക്കുന്നതിൽ ആ പത്രത്തിനുള്ളായിരുന്ന ശക്തിയും
സാമർത്ഥ്യവും ഒന്നു ചേരതന്നെയായിരുന്നു. ഭരണാ
ധികാരികളെ ശങ്കിക്കുക പതിവില്ലെങ്കിലും, അവരി
ലാരാനു ന്യായംവിട്ടു വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നു
ണ്ടാൽ, അവർക്കു മേലിൽ അങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കു
വാൻ ഭയംതോന്നുന്നവിധം അത്ര ദൃസ്സഹമായിരിക്കും

സ്പെഷ്യലിസറ്റിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആക്ഷേപം. ലോകത്തിലെ ഏതൊരു ഗവണ്മെന്റിനുമുള്ളതുപോലെ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിനും ചില കുറ്റങ്ങളും കുറ്റവകുപ്പും ഉണ്ടായിരിക്കാം. അതിൽ ചിലതു രാജ്യഭരണനയത്താൽ അംഗീകൃതവും, മറ്റുചിലതു ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കനയഹവയവുമായിരിക്കാം. ഈ കനയങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയങ്ങളാകുമ്പോൾ ഉടൻതന്നെ പരിഹാരമാകുമെന്ന് ദൃഢവിശ്വാസമുള്ള മലബാറി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ആ ഭാഷാ ഗവണ്മെന്റിന്റെ രചയിൽ പെച്ചുകെട്ടി ജനങ്ങളിൽ ദർബാദാ വളത്തു ചാൻ ഒരിക്കലും ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങമിങ്ങുമായുള്ള ഭർമ്മഭാസ്യന്മാരായ ഏതാനും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മലബാറിയുടെ ആക്ഷേപമേറു കൂലായ് ചമഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ, മലബാറിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റു സബഹുമാനം ആദരിച്ചുവന്നതിനാൽ, ഈ കൂലന്മാർ സ്വന്തംഭാഷത്തിനല്ലാതെ, ആ പത്രാധിപരുടെ ആക്ഷേപത്തിനല്ല പ്രതിവിധി ചെയ്യാൻ പ്രേരിതരായത്. ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷുകാരികൾ വിദേശീയരാകയാൽ ഈ നാട്ടിലെ ആചാരോപചാരങ്ങളൊന്നും അവർക്കു പരിചിതമല്ല. നാട്ടുകാരുമായി ഇപെട്ട് അവരുടെ മനോഭാവം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു ഭാഷാഭേദംനിമിത്തം സാധിക്കുന്നതുമില്ല. ഈ അകൽ

ചുങ്കൊണ്ടു പലകായുഷങ്ങളിലും പരസ്പരം ഭർധാരണ
 യുണ്ടാകാറുണ്ട്. ബഹുജനഗുണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു നിമ്ന
 തമാകുന്ന നിമമങ്ങൾ, ബ്രിട്ടീഷുകാരികൾക്ക് വിസ്തൃ
 യജനകമാംവണ്ണം, നാട്ടുകാരുടെ അവിശ്വാസത്തിനും
 ആക്ഷേപത്തിനും വിഷയമാകാറുള്ളതു് അസംധാര
 ണമല്ല. ജനങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും എ
 ങ്ങിനെയല്ല; മെന്നാറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അധ
 കൃതന്മാർ ഗുണമെന്നു കരുതി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ഭേദ
 മായി അനുഭവപ്പെടുന്നതിൽ അതുളതപ്പെടുവാനെ
 ന്താണു്? ഈ സ്ഥിതിക്കു ഭരണാധികാരികളുടെയും ഭ
 രണീയരുടെയും മധ്യത്തിൽനിന്നു പരസ്പരവിശ്വാ
 സത്തെ ദൃഢപ്പെടുത്തത്തക്കവണ്ണം പ്രവർത്തിക്കുന്നതി
 നു ചില നിമ്നസരഘടനങ്ങൾ അത്യാവശ്യമാണു്.
 ഈ മധ്യസ്ഥതതന്നെയാണു മലബാറിലേക്കു ഭിമാനപു
 വ്വംകൈയെ ഒരു പ്രശസ്തമായി നിവൃത്തിച്ചതു്. സ്വരാജ്യ
 ത്വേയും സ്വരാജ്യവാസികളെയുംകൂട്ടി താൻ വിവേക
 പൂർവ്വം സ്വീകരിച്ച ജ്ഞാനസമ്പത്തു് അധികാരിവർഗ്ഗ
 ത്തിന്നു നൽകി, ഗുണകർമ്മബോധത്തിൽ അവരെ ബാ
 ധിച്ചിരുന്ന ക്ഷാമത്തെ പരിഹരിക്കുകയാണു മലബാറി
 ചെയ്ത മഹാകൃത്യാ.

ഒരു പത്രാധിപരുടെ നിർദ്ദയിൽ സ്വരാജ്യത്തിനു
 വേണ്ടി മലബാറി ചെയ്തിട്ടുള്ള അനശ്വരമായ ഗുണം

കൊണ്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഇന്ത്യയിലുമുള്ള ഭരണാധികാരികൾക്കു ഇന്ത്യാഭരണത്തിൽ നേരിടാറുള്ള വീഴ്ചകൾ ഇന്നയിന്നവയെന്ന് സസ്സേഫ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും അപരം ഇന്ത്യാക്കാരെ സപദോവാചാർക്കുള്ളും ആവശ്യാവകാശങ്ങളും മറുങ്ങിനെയെന്ന് പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് തുടച്ചുയായി നടത്തിയ കത്തെടപാടുകളാകുന്നു ആ ഗുണം. ആ കത്തുകളിൽ നിന്നു ബ്രിട്ടീഷ് അധികാരികൾക്ക് ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന മനോഭാവത്തിനും, അവരുടെ ഇന്ത്യാഭരണനയത്തിനും ഗണനീയമായ മാറ്റമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഭരണീയരെ അടക്കിയൊതുക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്ന അദ്വൈത ഭരണക്രമം ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിൽ ജനസപാതന്ത്രാനുബദ്ധയ്ക്ക് മലബാറിയുടെ ശ്രമത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ അമൂല്യമായ ഫലമാണ്.

മലബാറി സെപ്റ്റേറ്റർ പത്രാധിപരായിരിക്കുമ്പോഴാണ് മഹാശയപ്രജനായ ഡി. ഇ. വാച്ചയുമായി പരിചയപ്പെട്ടത്. ഈ ഉദാശീലനിൽ നിന്നു തന്നിക്കണ്ടായിട്ടുള്ള സഹായങ്ങളെക്കുറിച്ചു മലബാറി പേലേത്തും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നു ഇൻഡ്യൻ സെപ്റ്റേറ്റർ പത്രത്തിലേക്കു മിസ്റ്റർ വാച്ചാ ക്രമമായി ഏഴുതരങ്ങളായിരുന്നു പണമിട

പെട്ട കാര്യങ്ങളിലാണ്, വാചുയുടെ സഹായം മറ്റൊരാളായിരുന്നു. സ്പെക്ട്രം പത്രത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രവും പ്രത്യേകവുമായ സ്ഥിതിചിശേഷംകൊണ്ടു ഭരണാധികാരികളും, ഭരണീയരുമെന്ന രണ്ടറ്റങ്ങളെയും ഒരു സമയത്തു യോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ പലപ്പോഴും കഴിയാതെത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ സെലക്ട്ഡ് ഓഗ്രസ്സോടൊപ്പം നിർഭാഗ്യവും ജീവാവസാനംവരെ ഇക്കലൻ നന്നിരുന്നു. രാജ്യക്ഷേമത്തിനു ഏറ്റവും ഉപകരിക്കുന്ന ഈ ഉത്തമപത്രം നശിക്കുമോ ക്ഷീണിക്കുമോ പലപ്പോഴും കരുതിയിരുന്നു കരുതി മിസ്റ്റർ ഡി. ഇ. വാച്ചു അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽത്തന്നെ എപ്പോഴും കണ്ണും കരളും ചെലുത്തിരുന്നു. അന്റെ സഹായത്തോടെയെ ജെ. ആർ. മോഡി, ജെ. റൂസ് വാച്ചു എന്നീ പ്രഭുക്കന്മാരെക്കൊണ്ടു് ആ പത്രത്തിലേക്കു വേണ്ടുന്ന ഓരോ കൊല്ലത്തെയും ചെലവും നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. അതു മാത്രമല്ല, മിസ്റ്റർ മോഡി പത്രപ്രവർത്തനം നിമിത്തം മലബാറിൽ അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന കടമെല്ലാം തീർത്തുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ബുദ്ധിമുട്ടും വിത്തുംകൊണ്ടും മലബാറിയെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഉദാരശയന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ ഏ. ടി. ഓ. ഓ. ഓ. ഓ. ഓ. അർദ്ധാസി ഫ്രാഞ്ചി, വെസ്റ്റ് ബേൺ എന്നീ പേരുകൾ കൂടിയും കാണാം. പല

കായ്ത്തിലും അഭിപ്രായപ്രത്യാസമുള്ളവരായിരുന്നിട്ടാ
തന്നെ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്നേഹിച്ചു തന്റെ ഉദ്യമത്തിൽ
അപ്രാജ്ഞാസഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഭാരതാ മാനുനെയും കുറി
ച്ചു ഭാരതാ വലിയ പുസ്തകം തന്നെ എഴുതാമെന്നാ
ണ് കൃതജ്ഞതാപൂർണ്ണനായ മലബാറി പറഞ്ഞിരി
ക്കുന്നത്, “എന്നെ സഹായിക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷ് കാ
രിൽ പലരും സന്നദ്ധരായിരുന്നുവെങ്കിലും, വെസ്റ്റ്
ബേണിൽ നിന്നു മാത്രമേ പത്രത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള
ദ്രവ്യസഹായം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതുതന്നെ
യും ഞാൻ ഗണ്യത്തരമില്ലാതെ ചെയ്തുപോയതാണ്
താൻ ചെയ്യുന്ന സഹായത്തെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ വെ
സ്റ്റ് ബേൺ ആദ്യം പല യുക്തികളും പ്രയോഗിച്ചു
നോക്കി. അതിലൊന്നിലും ഞാൻ വഴിപ്പെടുത്തില്ലെ
ന്നു കണ്ടപ്പോൾ, തന്റെ ഈ സഹായം നിരാകരിക്ക
ുന്നതായാൽ, സഹോദരനിവിരോധം ഞാൻ അദ്ദേഹം
ത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന എന്റെ ഭാവം വെറും കൃ
ത്രിമമാണെന്ന് തനിക്കു വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന്
അദ്ദേഹം ഭാവം പകർന്നു പറയും ചെയ്തു. അതങ്ങ
കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായപേടലെയുള്ള മനോവ്യാ
കുലത മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടിയും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ല” —
എന്നിങ്ങനെ മലബാറി ഒരിടത്തു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്ക
ുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം പരസഹായത്തെ കൈ
ക്കൊണ്ടത് എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു ഉറപ്പു

മാണല്ലോ. പത്രത്തിന് നല്ലൊരു നില കിട്ടിയ കാലത്തു്, അതിലേക്കു അന്യന്മാർ സ്ഥായിച്ചിട്ടുള്ള പണമെല്ലാം മലബാറി തിരിച്ചുകൊടുത്തു. ചിലർ സ്ഥായത്തെ മടക്കിയെടുക്കുവാൻ മടിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ വക സാധ്യ അവരുടെ ചേരിൽത്തന്നെ പൊതുക്കായ്ക്കുന്നിലേക്കു കൊടുക്കുകയാണ് ആ സത്യസന്ധനായ മഹാശയൻ ചെയ്തതു്.

—:0:—

നാലാം അദ്ധ്യായം

ഗ്രന്ഥകാരൻ

നാനാദേശങ്ങളിലും സോത്സാഹം സഞ്ചരിച്ചും നാനാസമുദായങ്ങളിലും സന്ദർശനം ഇടപെട്ടും രാജ്യത്തെയും രാജ്യനിവാസികളെയും കുറിച്ചു് മലബാറിൽ ആനന്ദവികമായിത്തന്നെ സിലിച്ച അറിവു് അന്യാദൃശമായിരുന്നു. മറ്റുപല പത്രാധിപന്മാരെയും പോലേ പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നോ പത്രങ്ങളിൽ നിന്നോ കിട്ടുന്ന അറിവുകൊണ്ടുമാത്രം മലബാറി തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കബേരൻ മുതൽ കചേലൻ വരെയും, രാജാവു മുതൽ അടിമവരെയും എല്ലാത്തരക്കാരുടെയും ഇടയിൽ അതാതിന്നൊത്തനിലയിൽ പെരുമാറി അവരുടെ സ്ഥിതികൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം സശ്രദ്ധം ഉത്സാഹിച്ചു.

കൊണ്ടിരുന്നു. ഭരണാധികാരികളെ ചെന്നുകണ്ട് അവരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്ത്, അവരുടെ കൃത്യങ്ങളിൽ ദുർബ്ബലമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ തക്കവണ്ണം അവരുടെ മനോഭാവം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചുവെക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ഉത്സുകൻ തന്നെ. ഉൽകൃഷ്ടാശയങ്ങളുടെയും ഉൽകൃഷ്ടകർമ്മങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ ജനപ്രമാണികൾ, ഭരണാധികാരികൾ ഏകീകൃതമായി ഇടപെട്ടുകൊണ്ടാണു് തന്റെ ജീവിതമെങ്കിലും, സാധാരണനായ നാട്ടുകാരെയാണു് അദ്ദേഹം അധികമായി സ്നേഹിക്കയും സ്ഥായിക്കയും ചെയ്തപ്പോഴാണു്. ഇവരുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണു് അദ്ദേഹം ഉയർന്ന നിലകളിൽ കടന്നു് പരിമാറിയതു് ആംഗ്ലോ-വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ജീവിതത്തിൽ ഒട്ടെങ്കിലുമുയർച്ച കിട്ടിപ്പോയാൽ, അങ്ങിനെയുള്ളവർ സ്വന്തം നാട്ടുകാരിൽ സാധാരണനായവരായി ഇടപെടുന്നതിൽ തീരെ വിമുഖരായിരിക്കുന്നതു് ഇന്നും നാം കണ്ടുവരുന്നതുതന്നെ. ഈ ദൃഷ്ടാന്തം മലബാറിലെ ഒരിക്കലും തീണ്ടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ലോക പരിചയം നേടിയവർ ആ അറിവും അനുഭവവും സ്വദേശീയരായ സാധാരണനാക്കിടയിൽ പകർത്തുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവരാണെന്നും, നാട്ടുകാർ വിദ്യകളാണെന്നു പുച്ഛിച്ചുതള്ളി അവരിൽനിന്നു് ഈ വിദ്യാഭ്യാസവന്നാൽ അകന്നു നിൽക്കയാലാണു് ഭാരതീയരുടെ

ഒൻ

അഭിവൃദ്ധി ഇത്രയേറെ ശീഥിലമായിരിക്കുന്നതെന്നും മലബാറി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തേപ്പോലെ സ്വദേശീയരുടെ ആവശ്യങ്ങളെയും ആഗ്രഹങ്ങളെയും അത്ര സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ച ഒരു പത്രാധിപർ അക്കാലത്തു് വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മററാക്കാനും അത്രയും ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നാൽത്തന്നെ, അധികൃതന്മാരെ അറിയിച്ചു് നിവൃത്തിനേടുവാൻ അവർ ശക്തരല്ലായിരുന്നു. മലബാറി ദേശംപ്രതി സഞ്ചരിച്ചു് ദേശീയാചാരവിചാരകൃമത്തെക്കുറിച്ച് അപ്പൊഴുപ്പൊരുകിട്ടുന്ന വൈജ്ഞാനിക സമ്പത്തല്ലാം പത്രപംക്തികളിൽ മുറയ്ക്കു് പ്രകാശിപ്പിച്ചുപറന്നു. ബോംബേ റവ്യൂ, ഇൻഡ്യൻസ്പെക്ടേറ്റർ എന്നീ പത്രങ്ങളിലാണു് അത്തരം വിശിഷ്ടലേഖനങ്ങൾ അധികമായി ഉള്ളതു്. കാലദേശാചാരങ്ങളാൽ പലതു പലതായി പിരിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നാനാജനവർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഭിന്നഭിന്നമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനോഭാവ വൈചിത്ര്യത്തെ ശരിയായിത്തന്നെ ഗ്രഹിച്ചുവെക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ല, സ്വാനുഭവങ്ങളെ തന്മയതപത്തോടുകൂടി പ്രകാശിപ്പിച്ചു് പരഹൃദയത്തിൽ പകർത്തുന്നതിനും മലബാറിക്കുള്ള ബുദ്ധിസാമത്വം ഈ ലേഖന പരമ്പരയിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടു് അഭിജ്ഞന്മാർ സന്തോഷപൂർണ്ണരായി അഭിനന്ദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്നേഹിതന്മാരിൽ പലരുടെയും നിഷ്പന്ധപ്രകാരമാണു് ആ ലേഖനങ്ങളിൽ പലതും

കൂട്ടിച്ചേർത്ത് 'ഗുജറത്തും ഗുജറാത്തികളും' എന്ന പേരിൽ, ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലെ അല്പൻ കമ്പനിക്കെ റെക്കോണ്ട, മലബാറി ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പാർക്കിയിൽ മലബാറിക്ക് നല്ലൊരു സ്ഥാനം നൽകിയത് ഈ പുസ്തകമാണ്. സാഹിത്യകലാവിഭാഗത്തിൽ വേണ്ട പോലെയൊന്നും അഭ്യസിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരാൾ ഇത്രയും ഹൃദയംഗമമായ രീതിയിൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്തതുകണ്ട് പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അത്ഭുതപ്പെടാതെ കഴിഞ്ഞില്ല. അഥവാ, 'വിഭദശഭാഷയാണ് ഇംഗ്ലീഷെ'ന്നിരുന്നിട്ടും തത്സാഹിത്യത്തിൽ ഇന്ത്യക്കാർ സുലഭമായി നേടുന്ന വൈദഗ്ദ്ധ്യം ഇംഗ്ലീഷ്കാരെത്തന്നെ അസൂയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരന്മാരായിത്തീരുന്ന ഈ ഭാരതീയർ മാതൃഭാഷയെ തീരെ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നതാണ് വിഷാദകരം. സ്വകുടുംബത്തെ അനാഥമാക്കി ഉഴലുവാൻ വിട്ട് പരകുടുംബത്തിൽ കടന്ന് ഭരണപാടവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവർ എങ്ങിനെയൊണ് അഭിനന്ദനീയന്മാരാകുന്നതെന്ന് ഈയുള്ളവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. മലബാറിയാവട്ടെ മാതൃഭാഷയെ സബഹുമാനം ആദരിക്കുന്നതിനിയ്ക്കുക, പരഭാഷാപോഷണത്തിൽക്കൂടി തനിക്കുള്ള കൂസലില്ലായ്മയെ ചോകസമക്ഷം വെളിപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ഉൽകൃഷ്ടപരീക്ഷാ വിജയിയോ, അഥ

സമ

വാ, പരിശ്രമപൂർണ്ണമായ വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതത്താൽ കലാവിഭവശാലിയോ അല്ലാ മലബാറി. ഗ്രന്ഥലോകത്തിൽത്തന്നെയും അദ്ദേഹം അങ്ങമിങ്ങുമായി ഒട്ടോട്ടമാത്രമേ സഞ്ചരിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. അദ്ദേഹം അററുവുമില്ലാതെ ഗംഭീരമായി പരന്നുകിടക്കുന്ന സാഹിത്യപാരമ്പര്യത്തിൽ മുങ്ങിയും നീന്തിയും മിടക്കു കാണിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന് പരിചയമൊട്ടുമില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾ പലനാളിരുന്ന് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചു പഠിക്കുന്ന മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ അദ്ദേഹം സ്ഥൂലമായൊന്നു നോക്കിക്കൊണ്ട് ഏകദേശം മറിച്ചുതള്ളുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ദർപ്പഭമായി കിട്ടുന്ന വിശ്രമസമയം മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം മാതൃഭാഷാപോഷണത്തിനായി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത്രയുകൊണ്ടുതന്നെ ഗുജറാത്തി ഭാഷയ്ക്ക് ജീവകാലമത്രയും ആകർഷകമായി ശോഭിക്കാവുന്ന ഉജ്ജ്വലത്തായ മണിഭ്രഷണങ്ങൾ ധാരാളമായി സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. പൊതുക്കാര്യങ്ങളിൽ ദൃഢവൃത്തിനായും, ഒട്ടോഴിവുകിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം മാതൃഭാഷാപോഷണത്തിൽ ജാഗ്രതയുമിരിക്കവേ അദ്ദേഹത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ ഇത്രയും പ്രശസ്തമായ കീഴ്തിയിൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്യാൻ ശക്തിയുണ്ടായത് ആ മഹാപുരുഷനിൽ അജ്ഞാതമായി കുടികൊള്ളുന്ന ഏതോ ദിവ്യ പ്രഭാവം കൊണ്ടാണെന്ന്, പരാത്ഥപരമായ വിചാരകർമ്മങ്ങൾ

ഉൽ മഹത്തരം വിളങ്ങുന്ന ശക്തിവിശേഷത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും തന്നെ അറിയാത്തവർ വിശ്വസിച്ചേക്കാം. ബഹുജനകാത്യാത്മം സദാ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് വിശ്രമസുഖം കരവായിരുന്നതുകൊണ്ട് അധികം പുസ്തകങ്ങളെഴുതുന്നതിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചെടുത്തതൊളം കൃതികളിൽ നിന്ന് ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് എത്രത്തോളം കീർത്തിയനാകുവാൻ കഴിയുമെന്ന് വെളിപായിട്ടുണ്ട്.

“തുജറത്തും തുജറാത്തികളും, എന്നു കൃതിയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ പെച്ച് പ്രചാരവും പ്രസിദ്ധിയും കൂടുതലായി നേടിയതു്. തുജറാത്തികളുടെ മനോഭാവപാഠങ്ങളെ ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചു് അതിൽ രസകരമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൂരികളെയോ പുരുഷന്മാരെയോ ഓരോ ജനവിഭാഗങ്ങളെയോ കുറിച്ച് എഴുതിട്ടുള്ളതിലെല്ലാം മലബാറിയുടെ ഏടയും അതാതിൽ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ സാധാരണമായി ഇത്തരന്മാരെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് സ്വന്തം നിലയിലല്ലാതെ അവരുടെ നിലയിലായിരിക്കയില്ല. മനസ്സ് അതി വിപുലമായി വികസിച്ചിട്ടുള്ളവർ മാത്രമേ മറ്റൊരാളെയോ

മരൊരാളെ വഴുത്തെയോ കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ തദവസ്ഥയിൽ തൽഭാവത്തിൽത്തന്നെ നിൽക്കുവാൻ കഴികയുള്ളു. ഈ തുണും സവിശേഷം പ്രകാശിക്കുന്നതാണ് മലബാറിയുടെ കൃതികളുള്ള മികച്ച മെച്ചം. സ്വന്തം മനസ്സിൽ ഭരിച്ചു ചേർന്നിട്ടില്ലാത്ത പരാമർശത്തെ പച്ചയായിത്തന്നെ മർദ്ദിച്ചു വിടുന്ന ഗ്രന്ഥകാരനാരുടെ കൃതികൾ ആ സ്വാഭാവികമായാൽ അതുതല്ലെടുക്കുന്നില്ലല്ലോ. സ്വാഭാവിക സന്താനങ്ങളാകയാലാണ് മലബാറിയുടെ കൃതികൾ ഏകദേശമായി ഭവിച്ചത്. സ്വപ്രഭാവത്തിന്റെ സുപ്രകാശപ്രതിബിംബമായിരിക്കണം സ്വകൃതികളെന്നു മലബാറി നിശ്ചയിക്കുകയും, അങ്ങിനെ സാധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഗുരുവായൂർ ഗുരുവായൂരികളും എന്ന കൃതിയിൽ ഫലിത രസം ധാരാളമായി കാണാം. അദ്ദേഹം സാധാരണമായി ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണങ്ങളിൽത്തന്നെ ഫലിതത്തിനു കുറവില്ല. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവായൂരികളായ കർമ്മങ്ങൾ അകന്നു നിന്നു നോക്കുന്നവർ അദ്ദേഹത്തിൽ ഈ വിനോദഗുണം കൂടിയുണ്ടെന്ന് തീർച്ചയായും വിശ്വസിക്കയില്ല. ഉള്ളഴിഞ്ഞിണങ്ങി അടുത്തു ചേന്ന് സഹവസിച്ചവർ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ഈ ഫലിത രസം അനുഭവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. മലബാറിയുടെ പ്രസ്തുത

നൂറ്

കുതിയെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചു രൊ
ൾ, അസത്യം, കൃത്രിമഭാവം, ദുർബ്ബോധനം എന്നി
വയിൽ വൈരസ്യവും, പ്രേമം, അനുകമ്പ, യോഗ
്യം എന്നിവയിൽ താല്പര്യവും, അനാഥന്മാർ, ഭരി
കന്മാർ, പരാധീനന്മാർ എന്നിവരിൽ അനുതാപ
വും ഫലിതമാളിതമായ സാഹിത്യത്താൽ മനുഷ്യവൃ
ദ്ധത്തിൽ വളർത്തുന്നതിൽ പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യകാര
നായ താൽക്കോ എന്ന മഹാകവിയെ മലബാറി അ
നുഗമിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ സൗന്ദര്യ ല
സത്തായ ചിത്രമാണ് ഗുജറാത്തി ഗുജറാത്തികളും എ
ന്ന പുസ്തകം. വിവിധ ജീവിതാചാരങ്ങൾ അതിൽ അ
നുക്രമം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വിവിധസമുദായങ്ങളെ
അതാതിനൊത്ത ഭാഷയിൽത്തന്നെ വിഭാഗമക്ഷം
പ്രദർശിക്കുവാൻ പ്രത്യേകവൈശ്വര്യമുള്ള രൂപിയാർ
ഡ് കിപ്പളിംഗ് എന്ന ഗ്രന്ഥകാരനോടു സദൃശനായി
ട്ടാണ് മനുഷ്യജീവിതാചാരവിവരണത്തിൽ മലബാറി
യുടെ ഗതി. സ്വദേശീയരെക്കുറിച്ച് സ്വഭാഷയിൽത്ത
ന്നെയാണ് കിപ്പളിംഗ് എഴുതിട്ടുള്ളത്. മലബാറി
ക്കുവെട്ടെ, സ്വന്തം നാട്ടുകാർക്കുവേണ്ടി വിദേശഭാഷയിൽ
എഴുതേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ഓരോ വാഗ്ദത്തയും അ
താതിനൊത്ത ഭാഷയിൽത്തന്നെ പ്രദർശിപ്പിക്ക

യോരും അതു വിദേശഭാഷാഭാഷണ ചെയ്യേണ്ടി വന്നാൽ, നൈസർഗ്ഗികസൗന്ദര്യം ഒട്ടല്ലാതെ കുറഞ്ഞുപോയേക്കാം. ഈ സ്ഥിതിക്കു സാദാവികത്വം ഏകദേശം വരാതെ, ജീവനും, മരണവും ക്ഷീണിക്കാതെ സാദാശീയാചാരവിചാരങ്ങൾ അനുഭവിക്കാതെ പകർത്തുകയാൽ രുചിയാർദ്ധ്യം കിപ്പിച്ചിറങ്ങുന്നതാകാം മലബാറിൽ സാമന്ത്ത്, കൂടുതൽ പ്രശംസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യസാദാചാരവിചാരത്തെ പല പല അവസ്ഥാമാന്തരങ്ങളിലേക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വർണ്ണിക്കുവാൻ മലബാറി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിവിധകൃത്യങ്ങളിലും, വിവിധസ്ഥിതികളിലും വർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ അവരുടെ ഭിന്നഭിന്നാചാരവിചാരങ്ങളോടുകൂടി ആ രൂപത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗുജറാത്തികളിൽ ഓരോ വർഗ്ഗത്തിന്റെയും ഭേദനന്ദിനകൃത്യങ്ങൾ, പരമ്പരാചാരങ്ങൾ, അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ, അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ, ദർബ്ബോധമുള്ളവർക്കും എന്തിനെയെക്കുറിച്ചു അതാതിൽത്തന്നെ ലയിച്ചുനിന്നു കൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന വിവരണമാണ് പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ വിഷയം. മനുഷ്യമനോഭാവനിരീക്ഷണം അസാമാന്യബുദ്ധിമാന്മാർക്കു തന്നെയും സുകരമായ കൃത്യ

സസ

മല്ല. നമ്മുടെ നിത്യപരിചിതന്മാരെക്കുറിച്ചുതന്നെ—
അവരുടെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം നാം ശരിയായി ക
ണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടും, നാം അവരുമായി പല കാര്യ
ങ്ങളിലും ഇടപെട്ടിരുന്നിട്ടും—മനോഭാവത്തെ സം
ബന്ധിച്ച ഏതാനുമങ്ങനെയല്ലാത്ത തികവായൊ
രറിവും നമുക്കുണ്ടാകാറില്ല. പരസ്പരബോധം മനുഷ്യ
നും മനുഷ്യനും തമ്മിലുണ്ടെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ ഇ
ത്രയേറെ വിഷമതകൾക്കു് ഫലമുണ്ടാകൂ? തന്നെ
ത്താനറിവാൻ പോലും കഴിവില്ലാത്തവനാണു് മനു
ഷ്യൻ. എന്നാൽ, ജാതിമതഭാഷാഭേദങ്ങളെല്ലാം
അകന്നു കിടക്കുന്നവരെ നോക്കി, അവരുടെ ഹൃദയ
ത്തെ അങ്ങിനെതന്നെ ഗ്രഹിക്കുന്നവൻ മഹാശയന്മാ
രിൽ അഗ്രഗണ്യനല്ലയോ !

ഇന്ത്യയിൽ ഭരണാധികാരികളായി വരുന്ന ഈ
ബ്രിഷുകാർ ഈ നാട്ടുകാരുടെ സ്വഭാവചാരങ്ങൾ
ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ വഴികാണാതെ പലപ്പോ
ഴും വിഷമിച്ചുപോകാറുണ്ടു്. അവരുടെ ഭരണക്ര
ത്യങ്ങൾ ചിലതു പിഴച്ചുപോകുന്നതും, ചിലതു ദുർ
വ്യാഖ്യാനവിഷയമാകുന്നതും അവർ ഈ നാട്ടു
കാർ ഏങ്ങനെയുള്ളവരെന്നു് അറിവാൻ കഴിഞ്ഞി
ട്ടില്ലാത്തതുമാകാറുണ്ടാകുന്നു. ഭരണാധികാരികൾക്കു്
നഗരവാസികളുമായി മാത്രമേ ഒട്ടൊട്ടേങ്കിലും സഹ
വസിക്കുന്നതിന്നു ഇടയാകാറുള്ളൂ. ആ നാഗരിക

നാർ ഭേദീയതയിൽ നിന്നകന്ന് പാശ്ചാത്യപരി
 ഷ്കാരത്തിന്റെ തനിമകൾക്കുമേൽ ഉയിർക്കുവാൻ
 അവരെ നോക്കി നാട്ടുകാരുടെ സ്വഭാവം നിർണ്ണയി
 ച്ചു. അങ്ങനെയൊരു പരീക്ഷണത്തെയുമാണ് ഈ പെരു
 നാർ തന്നെ സ്വാർത്ഥതയോടെ സ്വാഭാവികത മറ
 ച്ചു സ്ഥിരമെന്ന ഭാവത്തിൽ കൃത്രിമഭാവമണിഞ്ഞു
 കൊണ്ടിരുന്നത്, സാധാരണമായി, അധികൃതസമക്ഷം
 ചെയ്യാറുള്ളതു്. നാട്ടിന്മുമ്പിലാണ് അപ്രാപ്യഭാവ
 തീർപ്പുകൂടി കഴിക്കേണ്ടുന്നതെങ്കിൽ, അവിടങ്ങളിൽ
 ഓണം പോലെയോ, മാമാക്ക പോലെയോ
 അതാതാണിപ്പോ, പന്തിരണ്ടു കൂട്ടമ്പോഴോ
 അധികൃതന്മാരിലാരാനും വന്നുചേരുമ്പോൾ, അതി
 മിസൽകാരാധംബരബഹളം കൊണ്ടു് നൈസർഗ്ഗി
 കപ്രകൃതി തിരസ്കൃതയാക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. എ
 ന്നതന്നെയല്ല, സാധാരണന്മാർ ഭീരുത്വം കൊണ്ടും
 കലീനന്മാർ ആചാരബന്ധം കൊണ്ടും ഇംഗ്ലീഷു്
 കാരമായി മുക്തപ്പെടയും ഇടപെടുന്നതിനാവാനെ
 നിൽക്കയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവം ഇങ്ങനെയെല്ലാമി
 രിക്കെ, ഇംഗ്ലീഷുകാരികളുടെ ഭരണകൃത്യങ്ങളിൽ
 ബാധിച്ചുകാണുന്ന കുറ്റങ്ങളും കുറ്റവകുപ്പും അവർ
 ഏകീകരിക്കുകയോ, ഗവൺ കൊണ്ടോ ചെയ്യുന്നവയാ
 ണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവരെ മലബാറി നിർദ്ദയം
 ആക്ഷേപിക്കയും, ആ ഭരണഭാഷങ്ങൾ ഭരണീയ

നവ

രക്ഷിപ്പുള്ള അജ്ഞാതയുടെ ഫലമാണെന്നു തെളിയിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹമെഴുതിയ പസ്തകം കൊണ്ടു ഗുജറത്തിന്റെ വാസ്തുപ്രകൃതി ഭൂമി നിന്നുകൊണ്ടു വിദേശീയഭരണാധികാരികൾക്കു കാണാവുന്നതാണ്. അവർ അടുത്തുണ്ടാകാൻ പരിചയപ്പെടുന്നതായാൽ കൂടിയും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതായ പല വിചാരകർമ്മങ്ങളും മലബാറിയുടെ കൃതിയിൽ സുഗമമാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യപരമായ കീഴ്ജ്യാഗസ്ഥന്മാരാണ് വിദേശീയാധികാരികളുടെയും നാട്ടുകാരുടേയും നടുവിൽ പരസ്പരം കണ്ടറിയുവാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം തടിച്ചു തിരശ്ശീലയായി നിൽക്കുന്നത്. ഇവരുടെ കൃത്രിമഭാവവും, ദുർബ്ബാധനങ്ങളും ഏറ്റവും രസകരമായ രീതിയിൽ തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ മലബാറി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം നാട്ടിനെയും നാട്ടുകാരെയും മറച്ചുവെച്ച്, അതും അവരുമെല്ലാം തന്നിൽ കാണുന്ന ഭാവംപോലെ തന്നെയെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുവാനായി കൃത്രിമപ്രയോഗ കശലതയായാലും പലപലമായമണിഞ്ഞു അധികൃത സമക്ഷം വെന്ന് നിൽക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യപരമായ കീഴ്ജ്യാഗസ്ഥന്മാരുടെ ആ ദുർജ്ജീവിതം, ഗുജറത്തിനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം, മലബാറിയുടെ വാഗ്ദാന പ്രകാരത്താൽ തകർന്നു ചിതറിയിട്ടുണ്ട്.

എൻ

പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന് വളരെ വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായി. അതിൽ നിന്ന് മലബാറിൽ പൊതുവെ പുകഴ്ചയും ധാരാളമായി നേടുവാനായും ചെല്ലും. ഗുജറാത്തിനെപ്പോലെ, മറ്റു ഭാഗങ്ങളെയും ഇതേമട്ടിൽ ചിത്രവൽകരിക്കുവാൻ സ്റ്റേഷണററി പലരും നിർബന്ധിച്ചുവെങ്കിലും, സ്വഭാവത്തിലെന്നപോലെ അത്ര തികഞ്ഞ തെളിഞ്ഞ പരിചയം തന്നിൽ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ ഇല്ലെന്നതുകൊണ്ട് മലബാറി ആ ഉദ്യമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചില്ല. പക്ഷെ, തുടർച്ചയായുള്ള ഭരണസഞ്ചാരംകൊണ്ട്, ഇന്ത്യയിലെ നാനാപ്രദേശങ്ങളെയും കടന്നുപോയ അറിവു മലബാറിൽ ഉള്ളതേക്കാളും അന്ന് മറ്റാർക്കുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണ് പറയേണ്ടത്. ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനായി വിവിധമനോഭാവനിരീക്ഷണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നില്ല, എന്നാൽ, ദേഹാശോക്തൃത്തിനോ താൽക്കാലികവിനോദത്തിനോ വേണ്ടിയല്ല, ബഹുജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ നേരിൽ കണ്ടറിഞ്ഞു, അവരുടെ ആവശ്യനിവൃത്തിക്കും, അവകാശരക്ഷയ്ക്കും അധികൃതസമക്ഷം വാദിക്കേണ്ടതു് എങ്ങിനെയാണെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ്, അദ്ദേഹം ഭരണസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതു്. രാജാദിവുലിയെ ധരിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഭരണസപാതന്ത്ര്യത്തിന് ഏകാവലംബമായുള്ള ബഹുജനാഭിപ്രായം, താൻ നിനയ്ക്കുന്നതെന്തെല്ലാം തനിയേചെന്നു വീഴുമെ

ൻ സ്വയംനേതുപദാഭിഷിക്തൻ മോഹിക്കേണ്ട. ആത്മപരിത്യാഗധീരതയോടെ, നാടനാടായിനടന്ന് ബുദ്ധിപൂർവ്കം വിളിച്ചുണർത്തുകയും, വിടുവീടായിചെന്ന് സ്നേഹപൂർവ്കം ഉപദേശിക്കുകയും, കക്ഷികൾത്തോറും സംബന്ധിച്ചു സാമത്വപൂർവ്വം വശീകരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് വിഭവേശാഭിമാനികൾചെയ്യുന്ന നിന്തരപ്രയത്നത്തിൽ നിന്നാണ് ബഹുജനാഭിപ്രായം സംജാതമാകേണ്ടതു്. അതിലേക്കുതന്നെയാണ്. അങ്ങിനെ തന്നെയാണ് മലബാറിലെല്ലാ ദേശസഞ്ചാരം. അദ്ദേഹം ക്ഷീണശരീരനാകയാൽ സഞ്ചാരത്തിലുണ്ടാകുന്ന കാലാവസ്ഥാഭേദത്താൽ പലപ്പോഴും രോഗശയ്യയിൽ വിഴുങ്ങിവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പിലപ്പോൾ പലനാളെക്കുതന്നെ ആ ശയ്യയിൽ നിന്ന് എഴുന്നേൽക്കുവാൻ ആവാതെയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാത്ഥപരമായ ദൃഢപ്രതഞ്ഞ ചലിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തമായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ചെയ്ത ദേശസഞ്ചാരം, തന്റെ ആപ്തമിത്രമായ മിസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ വുഡ്ഡിന്റെ പത്രത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. പിന്നീടുണ്ടായതു്, പ്രഫസ്സർ മാക്സ് മുളർ ഭാരതീയമതത്തലക്കളെ ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ട് മതത്തിന്റെ സമുദയ സമുൽകർഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് രചിച്ചിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടകൃതി ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാഭാഷകളിലും പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ചെയ്ത ദീർഘസഞ്ചാരമാണ്. പാ

ശ്വാശുരെയും ഭാരതീയരെയും പരസ്പരബോധത്താൽ സ്നേഹബലരാക്കേണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണ് മലബാറി ഈ ഗ്രന്ഥം പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ തുനിഞ്ഞത്. ഈ ഉദ്ദേശ്യം ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിൽ അറകുറിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏല്പാത്രതികളിലും, എല്ലാകാര്യങ്ങളിലും, ഈ ഉദ്ദേശ്യം കർതാവിപോലേ വർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. പാശ്ചാത്യരുടെ വിചാരകർമ്മസംപ്രദായങ്ങളിൽ ഭാരതീയരെ പരിചിതരാക്കുവാൻവേണ്ടി, മാക്സ് മുളുരുടെ പ്രസ്താവനകളിലും, അതുപോലെയുള്ള മറ്റു പല പുസ്തകങ്ങളും ഇന്ത്യയിലെ നാനാഭാഷകളിലും പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ പണ്ഡിതന്മാരെ അദ്ദേഹം പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അന്നു പലടത്തും സഞ്ചരിച്ചത്. കേരവ ചന്ദ്രസേനൻ, രാജേന്ദ്രചാലമിത്രൻ എന്നീ മഹാരായന്മാർ അന്ന് ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിലും ഉദ്യോഗത്തിലും മലബാറിയെ സഹകരിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. മതസംബന്ധമായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ നീക്കി, ലോകത്തിൽ ഏകമതം പ്രബലപ്പെട്ട് മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഒരേ കുടുംബമാകുന്നതിനായി ചെയ്യുന്ന ഇത്തരം മഹാകൃത്യം ഫലസ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്നതിന് പലന്തററാണ്ടുകൾ തന്നെ വേണ്ടി വന്നേക്കാമെങ്കിലും, അതിലേക്കായി നിരന്തരം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ മതപ്രവർത്തകന്മാർക്കുള്ള ധർമ്മത്തെ ഇങ്ങിനെ ഇടയ്ക്കിടെയെങ്കിലും ഓർമ്മപ്പെടുത്തു

വാൻ ചിലർ ജാതരാകുന്നത് ഇയ്യശപര കാരുണ്യംതന്നെ എന്ന് സന്തോഷിക്കയും സമാധാനിക്കയും വേണ്ടതാണല്ലോ. മഹാമഹോദ്ദേശമൊന്ന് സാധിച്ചാൻ വേണ്ടിയുള്ള പ്രയത്നപരമ്പരയിൽ ഒരു പുസ്തകം തയ്യാറാക്കിയത് പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ട് മലബാറിൽ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ഫലം മാത്രമേ നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അതെ: ഇങ്ങിനെ പലതുള്ളിയായിത്തന്നെ വേണം ആ ഫലം പെരുവെള്ളം പോലെ വർദ്ധിക്കുവാൻ. മാക്സ് മുളയുടെ ആ കൃതിയോടു കൂടി മലബാറി ഇന്ത്യയിൽ പലപല ഭാഗങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു. തൽസംബന്ധമായി പലപല ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പല പല പൊതുയോഗങ്ങളിൽ ഭീർഹ്വദിപ്പും പ്രസംഗിച്ചു. വിദ്വാന്മാർ, വിത്തവാന്മാർ; ജനപ്രമാണികൾ, നാടുവാഴികൾ, എന്നിവരിൽ പലരെയും കണ്ട് അഭിമുഖസംഭാഷണം ചെയ്തുമുണ്ടായി. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി സിദ്ധിച്ചത്, ആ പുസ്തകം ഗുജറാത്തി, മറാഠി, ബങ്കാളി, ഹിന്ദി എന്നീ നാലുഭാഷകളിൽ മാത്രം പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതാണ്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആശയങ്ങൾ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നുവാദിച്ചു സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ നിരാകരിച്ചു കളഞ്ഞു. തമിഴിൽ ചെയ്ത പരിഭാഷയെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ആർക്കുമുണ്ടായില്ലാ ഉത്സാ

ഫം. സാധാരണമാരെക്കൊണ്ടുതന്നെ അധികം പണച്ചെലവുകൂടാതെ നടത്താവുന്ന ഈ കാര്യം കൂടിയും, സന്മതമായ ജനപ്രമാണികൾ മുൻകടന്നു നിന്നിട്ടും വേണ്ടുന്നത്ര പണം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ അലസിപ്പോയത്, പൊതുക്കാര്യത്തിൽ ഭാരതീയർക്ക് അനുണ്ടായിരുന്ന അശ്രദ്ധയ്ക്ക് മറ്റൊരു ദാഹമാണിത്.

മനോഹരമായ ഇത്തരം കൃതികൾ പതിവു ചെയ്തപ്പോൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ, സർ. വില്യം ഫണ്ടർ മലബാറിലെ സർവ്വതാഴ്വരകൾക്കു വാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ഇക്കാര്യത്തിൽ പല മറ്റും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലബാറിയുടെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ ഒരാളാണ് വില്യം ഫണ്ടർ. പ്രയത്നത്തിൽ കൈരാജ്യം ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ അദ്ദേഹം മലബാറിലെ പലപ്പോഴും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലബാറിയുടെ ഉദ്ദേശ്യസാഹചര്യത്തിനായുള്ള പ്രയത്നത്തെ തന്നാലാവുന്നതോളം ലഘൂകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം പല ലേഖനങ്ങളും പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയെന്നല്ലാ, ഭരണസഭയിൽ പ്രസംഗിച്ചു അതിലെ അംഗങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. “ഈ മാനു മഹാശയനുള്ള സ്റ്റേഫാർട്ടുമായ അനുതാപം ന

ല്ലൊരു പിന്തുണയായി എന്നെ സഹകരിച്ചില്ലെന്നിരിക്കിൽ എന്റെ പ്രയത്നം ഇടയ്ക്കു വെച്ചു മുറിഞ്ഞു വീണുപോയിയെന്നുവരുവാൻ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം സംഗതിയായിട്ടുണ്ട്” എന്നാണ് മലമ്പാറി വില്യം ഫണ്ടരെപ്പറ്റി ഒരിടത്ത് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ആംഗ്ലേയരെയും ഭാരതീയരെയും പരസ്പര ബോധത്താൽ സ്നേഹബലരാക്കുന്നതിന് ഭാരതീയ വിചാരചാരക്രമം ആംഗ്ലേയരെക്കൊണ്ടുപോലെ, ആംഗ്ലേയ ജീവിതസമ്പ്രദായം ഭാരതീയരെയും ഗ്രഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. മലമ്പാറി ഓരോ ആവശ്യത്തിനായി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയപ്പോഴെല്ലാം ആ നാട്ടുകാരുടെ ആത്മീയവും, ശാരീരികവുമായ ജീവിതക്രമം സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്തറിഞ്ഞ് അനുകൂലം കുറിച്ചുവെച്ചിരുന്നതു്, പിന്നീട് “ഭാരതീയദൃഷ്ട്യാ ആംഗ്ലേയ ജീവിതക്രമം” എന്ന പേരോടുകൂടി ഒരു പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ്കാരെയും ഇംഗ്ലീഷാചാരങ്ങളേയും കുറിച്ച് കാര്യകാരണഗതിക്കൊത്തവണ്ണം ഒരു വിഭേദനം ഇത്രയും രസകരമായി എഴുതുവാൻ ഇതിനുവു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു അഭിജ്ഞാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ വിചിന്തനങ്ങളിലും വിവരണങ്ങളിലും ചിലതു് അംഗ്ലേയദൃഷ്ട്യാ വിഴിച്ചു

ചോരതായി കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിൽ മലബാറി
യെ അപരാധിയാക്കുവാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല.
വിപുലാശയനം കശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ അദ്ദേഹം ആം
ഗ്ലേയജീവിതത്തിലെ അന്തർഭാഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്,
സത്യം തെളിഞ്ഞുകണ്ടു് സമഗ്രമകന്ന സംഗതികളാ
ണ് സദഭ്യേശ്യപ്രേരിതനായി പുറത്തെത്തു കാണിച്ചി
രിക്കുന്നത്. പ്രകൃത്യാ, പരാക്ഷേപത്തിൽ വിമുഖനാ
ണ് മലബാറി. അഭിനന്ദനീയ കർമ്മമെന്ന് സ്വന്തം
ഭവം സമ്മതിച്ചാൽ അതിനെ മുഷകണ്ഠം സ്തുതി
ക്കാതിരിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വയ്യ. പൊതുജന
ത്തിനുവേണ്ടി സത്യം വിളിച്ചുപറയുമ്പോൾ അതിൽ
ചിലതു് ചിലർക്കു് അപ്രിയത്തിനിടയാക്കുമെന്നു കണ്ടാ
ൽ, അവിടെ താൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഉദാരപ്രേമത്താ
ൽ, ആ ചിലർക്കു് തന്റെ ആ അപ്രിയകർമ്മംതന്നെ
യും അനുഹിതമായി തോന്നുമാറാക്കുന്നതിനു് മലബാ
റിക്കുള്ള സാമത്വം അന്യാദൃശമാണ്. അതുകൊ
ണ്ടു്, അംഗ്ലേയരുടെ ആചാരോപചാരങ്ങളിൽ ചില
തിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവം ആം
ഗ്ലേയദാഷ്ട്യം അയ്യക്തമായിട്ടാണ് വന്നതെങ്കിലും, അ
വർക്കുതന്നെയും അതിൽ അഹിതമുണ്ടായിട്ടില്ല.

മലബാറിയുടെ ഈ കൃതിയിൽ ആംഗ്ലേയ
രുടെ ഗാർഹികവും, സാമുദായികവുമായ ജീവിത

കൂടും അങ്ങിനെതന്നെ ചിത്രവൽകൃതമായിട്ടു
 ണ്ടു്. സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടം, മഹാശയനമായ ഒരു വി
 ദേശീയൻ, തങ്ങളെ വീട്ടിലും വെളിയിലും ഏ
 തേതു രീതിയിലാണ് കാണുന്നതെന്നറിവാൻ ഇംഗ്ലീ
 ഷ്കാർക്കു് ഈ പുസ്തകം ഉപകരിക്കും. ഭാരതീയരട
 ക്കുമുള്ള വിദേശീയക്കാവട്ടേ, അകന്നിരുന്നതെന്ന,
 ആംഗ്ലേയരുടെ ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ എ
 ല്ലാ ജീവിതാവസ്ഥകളിലും നിർബാധം കടന്നു ചെ
 ന്നു നോക്കുന്നതിന്നു് ഈ കൃതികൊണ്ടു് സാധിക്ക
 യും ചെയ്യും. ഇത്രയും വൈശിഷ്ട്യമുള്ള ഈ ഗ്ര
 ന്ഥത്തെ ഇന്ത്യയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഫ്രാൻസിലു
 മുള്ള പത്രങ്ങൾ ധാരാളമായി കൊണ്ടാടിയതും, അ
 തിന്നു് ആദ്യത്തേ കൊല്ലം തന്നെ മൂന്നു പതിപ്പു
 കൾ വേണ്ടി വന്നതും അതു് ശരിയായി അർഹി
 ക്കുന്ന അന്തസ്സു തന്നെയാണല്ലോ. ഫ്രാൻസിൽ
 ആംഗ്ലേയ ജീവിതരീതിയെക്കുറിപ്പു് അക്കാലത്തു് ആ
 ദരണീയമായി രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളായിരുന്നു ഉണ്ടായി
 രുന്നതു്. പരാക്ഷേപതല്പരനായ മിസ്റ്റർ വോൾ
 ട്വയർ ആംഗ്ലേയ ജീവിതസൗധത്തിന്റെ അന്തർഭാ
 ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ, ബാഹ്യസൗന്ദര്യത്തിൽ
 മാത്രമേ തന്റെ സൂക്ഷ്മബുദ്ധി പെലുത്തിട്ടുള്ളു.
 മിസ്റ്റർ മോൺഷിയർ ടെയിൻ വെളിയിൽത്തന്നെ

നിൽക്കാതെ തനിക്കാവുന്നതെന്തൊരു അകത്തേക്കു കടന്നു നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. സ്വദേശീയ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ഈ രണ്ടു കൃതികളേക്കാൾ ഫ്രാഞ്ചുകാർക്ക് അധികം സകലമായിത്തീർന്നു മലബാറിയുടെ പുസ്തകമാണ്. ഇതിലാണ് വിചിന്തനങ്ങൾക്കുള്ള കാര്യം കാരണബന്ധവും, വിവരണങ്ങൾക്കുള്ള തന്മയത്വവും കൂടുതലായി കണ്ടിരിക്കുന്നത്. അനന്താപമല്ലാതെ, അപഹാസമല്ലാ മലബാറി ചെത്തിട്ടുള്ള ഭാഷാക നിരൂപണത്തിലെ ജീവൻ. അധ്യാപന മാതൃകയെന്നോക്കുമ്പോൾ പ്രസ്തുതകൃതി ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ട സ്ഥാനത്താണിരിക്കുന്നത്. ഇതിലെ ഭാഷാശീതി സുഗമവും ലളിതവുമാണ്; ചിലെടത്തു പ്രയത്നശാലികമായിരിക്കുന്നതുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഗുണങ്ങൾ പലതും വിളങ്ങുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആംഗ്ലേയ ജീവിത സമ്പ്രദായത്തിലെ ശ്രദ്ധാർഹമായ ചില ഭാഗങ്ങൾ പ്രമാണത്താൽ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആർക്കും കാണാവുന്ന പുഴുക്കത്തായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ നൂതന മലബാറിയുടെ എല്ലാ കൃതികളിലും കാണാം. കാര്യംലോപനയിലും, ഫലാനുഭവത്തിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അത്രയേറെ ക്ഷമ മററാക്കുമില്ലെന്നിരിക്കിലും, കർമ്മത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ തദന്തം കാണാനുള്ള ദൂതഗതി കരയേറെയുള്ളതിനാൽ അതിൽ ചിലെടത്തു താഴ്ചയോ വീഴ്ചയോ പ

റിപ്പോകുന്നതു സാരമാക്കാതെ തള്ളിക്കളയുന്നതു കൊണ്ട് തൽക്കമ്ഫലം, സുഖാസപാദ്യതനെയങ്കിലും, മധുര രസൈകപൂണ്ണമായിരിക്കാതെ, അല്പമൊരു പുളിപ്പ് കലർന്നിരിക്കുന്നതായി പലതും കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യ ജീവിതഗതി അനിയന്ത്രിതമായിരുന്നതിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം ഇതു്.

മലബാറി പിന്നീട് രചിച്ച കൃതി, സ്വാനുഭവസാഗ്രഹമായ “ആനുഭവിക” എന്ന പദ്യകാവ്യമാണു്. കൃത്യാകൃത്യോപദേശം തന്നെയാണു് ഇതിലും നിറഞ്ഞു കാണുന്നതു്. മാതൃദേശത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു നിസ്സീമമായ ബഹുമാനവും അഭിമാനവുമുള്ളതു ഈ കൃതിയിലും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നുണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വെച്ചു ഭാരതീയ ഭരണരീതിയെക്കുറിച്ച് ചെഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു പുസ്തകം. ബ്രിട്ടീഷുകാരികളിൽ ചിലരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തു് അവരിൽ നിന്നു പകർത്തുത്ത ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഇതിൽ അദ്ദേഹം സഗൌരവം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആംഗ്ലേയ വിദ്യാഭ്യാസക്രമവും ആംഗ്ലേയചാരരീതിയും ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പാകുന്നതുകൊണ്ടു് ഭരണഗതിയിൽ വിഷമതകരവ്ർദ്ധിക്കേയുള്ളതുവെന്നും, ഭാരതീയ ജീവിതം എന്നും അങ്ങിനെതന്നെ കലപ്പില്ലാതെ നിൽക്കേയാണു്

നെ

വേണ്ടതെന്നും, പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരവ്യാപ്തിയാൽ നാട്ടുകാർ തമ്മിൽത്തന്നെയും, ഇന്ത്യാക്കാരും ഇംഗ്ലീഷ്കാരും തമ്മിലും അവിശ്വാസവും അകൽച്ചയും വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം യുക്തിപൂർവ്വം വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാട, അവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്ന പത്രപ്രവർത്തകന്മാരോടും പരസ്പരം മൈത്രിയോടേ വർത്തിക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന സ്നേഹപൂർവ്വമായ ഉപദേശങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ഇതും അധികൃതന്മാരുടെയും ജനപ്രമാണികളുടെയും ഉദാരാഭിമുഖീകരണവുമായ ഗ്രന്ഥമാണ്.

—0—

അഞ്ചാമദ്ധ്യായം

—

സമുദായപരിഷ്കർത്താ

പ്രാപ്യസ്ഥഃനതൈ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള യാത്രയിൽ എന്തെല്ലാം ആപത്തുകൾ നേരിട്ടാലും പിന്തിരിയാതെ തന്നെ മുന്നോട്ടു ചെല്ലുന്നതിൽ മലബാറിക്കുള്ള മനസ്സെന്തെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തി

ന്റെ ജീവിതത്തെ വിജയപൂർണ്ണമാക്കിയത്. കവി
 യേക്കാളും, പത്രപ്രവർത്തകനേക്കാളും, ഗ്രന്ഥകാര
 നേക്കാളും, അദ്ദേഹം സമുദായപരിഷ്കർത്താവിന്റെ
 നിലയിലാണ് സപരാജ്യത്തിന് ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹത്തം
 യ ഗുണം. ആ ഗുണം, അകന്നിരുന്ന കേരളഭൂമി
 ക്ക് പാശ്ചാത്യ, നിസ്സാരമായി തോന്നിയേക്കാം. ഇവിട
 യെത്ത ആചാരബന്ധദാർശ്യത്തെപ്പറ്റി ഏതാണ്ടെ
 കിലും ബോധമുള്ളവർമാത്രമേ, പുരീകാചാരവൃഹ
 തെ പിളർവാൻ മലബാറി എത്ര ഘോരതരമായ
 യുദ്ധമാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്നും, അതിൽ അദ്ദേ
 ഹം നേടിയ വിജയം എത്ര മഹത്തരമാണെന്നും മന
 സ്സിലാകരുള്ളൂ. പുരീകസമുദായബന്ധം അദ്ദേഹമാ
 ണെന്ന മുശ്ശവിശ്വാസത്തെ പാടെ പഠിച്ചുകളഞ്ഞത്,
 സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനായി ആർക്കും കടന്നുചെല്ല
 തക്ക സുഗമമായ മാർഗ്ഗം നിർമ്മിച്ചതുന്നത് മലബാ
 റിയാണ്. അകത്തേക്ക് കടക്കുവാൻ അതുവരെയും
 ആർക്കുതന്നെ ആപാതിരുന്ന കോട്ടയെ ഒരുഭാഗം
 ഇടിച്ചതകത്ത് തുറന്നിട്ടാൽ, അതിലധികം മഹാകൃ
 ത്യമാണോ, പിന്നിൽ നിൽക്കുന്നവർ ആ ദ്വാരത്തി
 ൽ കൂടി ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്? മലബാറിയുടെ
 കാലത്തിനു മുൻപ് സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ
 പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം തീരെ അപജയപ്പെട്ട് പി

നാദകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. അവർക്ക് നേടിവെക്കുവാൻ
 കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് കുറെ പ്രസംഗങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു.
 ആചാരമുക്യർക്കു് വിശുദ്ധാവസരത്തിൽ മനോരാ
 ജ്യസഞ്ചാരംചെയ്തു് രസിക്കുന്നതിന്നു മാത്രം ആ പ്ര
 സംഗപരമ്പര ഉപകരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. സമുദാ
 യപരിഷ്കാരശ്രമമെന്നതു് കേവലം പ്രസംഗവർഷ
 മാണെന്നും, അതിൽ കാണുന്നതു് അപജയത്തി
 നേർറയും നൈരാശ്യത്തിന്നേർറയും വികൃതിമാത്രമാണെ
 ന്നും ഇന്ത്യയിൽ രൂഢമൂലമായിക്കൊണ്ടു വന്ന ബോ
 ധരഹിത നിശ്ശേഷം പ്രമാർജ്ജനം ചെയ്യാനായി മലബാ
 റി ഭ്രമപ്രയത്നമായി സ്വജീവിതത്തെ ഉഴിഞ്ഞുവിട്ടു. ഏ
 തെങ്കിലും ഒരു തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതു്
 സാധിക്കുന്നതുവരേക്കും അദ്ദേഹം അടങ്ങിയിരിക്കയി
 ല്ല. എത്രയെത്ര ഭണ്ഡംകേൾക്കുവാൻ വന്നിടയട്ടെ; അ
 ദ്ദേഹം കൂസുകയില്ല. മനുഷ്യജന്മത്തിന്നു് അപ്രാപ്യ
 മായ സ്ഥാനമല്ലെന്നിരിക്കിൽ, അവിടെ അദ്ദേഹം
 തീർച്ചയായും ചെന്നെത്തുകതന്നെ ചെയ്യും. ദൈവ
 ഹതനായിപ്പോയാൽ മാത്രമല്ലാതെ അദ്ദേഹം നൈ
 രാശ്യപ്പെടുകയില്ല. സാധാരണമായുള്ള വിപ്ലവങ്ങളെ
 ല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്നേർറ ശ്രമത്തിന്നു് ഉറക്കും ഉ
 ണർച്ചയും കൊടുക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളായിട്ടാണു് പ
 രിണമിക്കുക. ശ്രമത്തിൽ കൈവെച്ചാൽ ഫലമനു
 ഭവിച്ചല്ലാതെ വിടുകയില്ല. ഈ ധീരതകൊണ്ടുത

ന്നേയാണു് അസാധ്യമെന്ന് അഭിജ്ഞാനാർദ്ധോലും വിശ്വസിച്ചിരുന്നുകാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിന് സുസാധമായതും, വിജയവീരനായി അദ്ദേഹം മാത്രഭൂമിയെ ആഘാദിച്ചിട്ടുള്ളതും.

മലബാറി ആദ്യമായി സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന് ബുദ്ധിഭ്രമമുണ്ടോ എന്നുതന്നെയും ചിലർ സംശയിക്കുകയുണ്ടായി. പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം സർവ്വത്ര പ്രചരിച്ചു്, മലബാറിയെപ്പോലെയുള്ള മധാരയന്മാരുടെ പ്രയത്നഫലത്താൽ ഏതു സമുദായവും കാലോചിതം പരിഷ്കരണീയം തന്നെയെന്ന് സിദ്ധിച്ചു് പല പല ഭേദങ്ങളും സമുദായത്തിലുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാര്യങ്ങളിലും പൂർവ്വികാചാരഭാഷാപരിഹാരത്തിനായി മുന്നിട്ടമ്പോഴേക്കും ഏതായൊ വിഷ്ണുക്കളും വിഷമതകളും വന്നിടയുന്നുവെന്ന് അനുഭവിച്ചു റിഞ്ഞവർ ഏതൽപരിഷ്കാരോദ്യമത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസവും ലോകപരിചയവും ഓർപ്പും ചിലരിൽ മാത്രം അടങ്ങിയിരുന്ന ആ കാലത്തു്, സമുദായ പരിഷ്കാരമെന്ന വാക്കുതന്നെ പുത്തരിയായിരുന്ന അന്ന് ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെയായിരുന്നിരിക്കാമെന്ന് തെല്ലൊന്നു ചിന്തിക്കുന്നതായാൽ, നിശ്ചയമായും, ഭയപ്പെടുകതന്നെ

ചെട്ടുപാകം. നിർഭയനായ മലബാറി ആക്ഷേപങ്ങളെ ധൈര്യത്തോടെ വകവെക്കാതെ, പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ചെല്ലാം തകർത്തു കളഞ്ഞ് മുന്നോട്ടു കടക്കുകയാൽ, തലോലാണവത്തിന് ഏറ്റവും ചെറിയ ഫലമേ കിട്ടിയുള്ളുവെന്നതല്ല, അതുവരെയും അനിശ്ചലമായിരുന്ന പൂർവ്വികാചാരദർശനം ദൃഢപരിശ്രമത്തിന് അഗമ്യമല്ലെന്ന് സാധിച്ചതാണ് ഗണനീയമായുള്ളത്. സമുദായ കാര്യത്തിലോ മതവിഷയത്തിലോ തീർച്ചയായും പ്രവേശിക്കുകില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് മാറി നിന്നിരുന്ന ഗവൺമെന്റിനെ, ആ നില്പ് നീതിവൽക്കരമല്ലെന്നു വാദിച്ചിട്ട് സാമത്ര്യാചാരം നിലയിലുക്കിവിട്ട്, അതു രണ്ടിലേക്കും ആദ്യമായി കാൽ വെച്ചു. മലബാറിനെ ഇന്നത്തെ സമുദായപരിഷ്കാരകാർഷ്ടികൾ ഭക്തിപൂർവ്വം നാളിൽ നാളിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതല്ലയോ?

മലബാറി സാധിച്ച ആചാരപരിഷ്കാരം, ഭാരതീയ സമുദായ ഘടനയുടെ ദൃഢദൃഢതയും, പുരാതനത്വവും ഏതാണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള നൈററിംഗേൽ എന്ന മഹാമനസ്വിനി, ലോകത്തിലുണ്ടായ സാമുദായിക സംഭവങ്ങളിൽ വെച്ച് മഹത്തരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ആചാര പരിഷ്കാരശ്രമത്തിനായി സ്വജീവിതത്തെ സമർപ്പിച്ചു അതിലേക്കു

യി മരിക്കുവാൻ തന്നെയും സന്നദ്ധനായി, തനിക്കുള്ള സുഖവും കീർത്തിയും തൽസിദ്ധിയിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന് നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടാണ് മലബാറി ബലകുങ്കണനായി ഇറങ്ങിയത്. ഭാരതീയാചാര നിബന്ധനകളുടെ കഠിനവൃത്തിയോ, തൽപരിഷ്കാര ശ്രമത്തിൽ നേരിടാവുന്ന വിഷമതകളെയോ കുറിച്ചു ഇന്നും വിദേശീയർക്ക് അധികമായൊന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ഭാരതീയർ തന്നെയും. പക്ഷെ, അതിൽത്തന്നെ ലയിച്ചു കിടക്കുന്നതു കൊണ്ടായിരിക്കാം, അതിന്റെ ഭയംകുറവായ സാമ്പന്ധ്യിച്ചു് ഇങ്ങനെ അവജ്ഞയായിരിക്കുന്നതു്. കേരളത്തിലാവട്ടെ, ആചാരബന്ധം അത്രകുറിയതോ, സാമ്പ്രദികമോ അല്ലായ്ക്കൊണ്ടായിരിക്കാം — ഈ നാട്ടുകാർ സ്വരാജ്യത്തിലെ പല കോടി ജനങ്ങൾ കൂട്ടത്തോടെ അനുഭവിക്കുന്ന മോചനമുഖത്തിൽ അജ്ഞയോ അശ്രദ്ധയോ ആയിത്തന്നെ കഴികയാണു്. സങ്കല്പത്തിന്നു തന്നെയും വിദൂരമായ അത്ര പുരാതന കാലം മുതൽക്കേ ഇന്ത്യയിൽ വിശ്വാസപൂർവ്വം അനുവർത്തിച്ചുവരുന്ന സമുദായാചാരങ്ങൾ കാലദേശാവസ്ഥാഭേദത്താൽ ദുഷിച്ചുവിഷമയമായിത്തീർന്നിട്ടും. അതിൽനിന്നു് ഒരടിയെങ്കിലും മാറിനിൽക്കുന്നതു് ജനങ്ങൾക്കൊക്കും സമ്മതമല്ല. ഏറ്റവും തുല്യമായ കാര്യങ്ങളിൽ കൂടിയും, അതു് ജീവിതത്തെ എത്രതന്നെ ദുഃഖപൂർണ്ണമാക്കിയാലും, ഒട്ടൊന്നും ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ ആരാനും കയ്യൊ

നന്മയ്ക്കായിത്തന്നെ, ജനങ്ങൾ അവനെ കൂട്ടത്തോടെ വന്നു നിന്നു ശപിക്കും. പൂർവാചാരവിശ്വാസം ഇത്രയധികം ഇന്ത്യയിലെമ്പാലെയും ലോകത്തിൽ മറ്റൊരാളാണെന്നായില്ല. ഇത്ര പഴുതിച്ചിട്ടുള്ള ആചാരങ്ങൾ ആ നിലയിൽ തന്നെ ഇത്ര സംതൃപ്തരായി അനുഭവിക്കുന്ന ജനതയും ലോകത്തിൽ മറ്റൊന്നുമില്ല. സമുദായം ഭിന്നമായി പ്രത്യക്ഷമായി പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന ആചാരങ്ങൾ തന്നെ ആദ്യമെങ്ങിനെയോ നടപ്പായിപ്പോയാൽ, അതിനടിയിൽ ചില കല്പിതപ്രമാണങ്ങൾ കർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവെപ്പോഴും സമുദായഭിന്നമായ പക്ഷമെന്നപോലെ പ്രതിഷ്ഠ നൽകിക്കഴിയും. വഴിയേ തന്നെ, അതിനേൽ മതമുദ്ര പതിപ്പ്, ആർക്കും അണഞ്ഞുകൂടാത്ത ദിവ്യപരിശുദ്ധ വസ്തുവാക്കി വെക്കുകയും ചെയ്യും. ഇന്ത്യയിലെ ഏതൊരു ചാരവും, ഏതൊരു വിശ്വാസവും, സാധാരണമായുള്ള ദിനകൃത്യങ്ങൾ തന്നെയും മതാധികാരത്തിനും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. മതമാവട്ടേ. സർവ്വപരമതവുമാണ്. ആചാരലംഘനത്തെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോലും ചെയ്താൽ ഇതരപരനിന്ദയെന്ന മഹാ പാപത്തിന് അവർ അർഹരായി! പാശ്ചാത്യ മത പുരോഹിതന്മാർക്ക് രാജ്യഭരണാവകാശമുണ്ടായിരുന്ന പഴയകാലത്തു്, അവർക്കുതന്നെയും വിസ്മയിപ്പിക്കാവുന്ന അത്ര അധികാരശക്തി ഇവിടെയെ വെദികന്മാർക്കുണ്ടു്. ആചാരങ്ങളെയെല്ലാം സൃഷ്ടി

സ്ഥിതികർത്താക്കന്മാരായ അവാർ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദം
 എങ്ങാനൊരുമൊട്ടുകണ്ടാൽ അതിനെ മുളയിൽത്തന്നെ ന
 ഉളിയെടുത്തുനിർത്തുകയുണ്ടാകും, അതിൽ അവ
 രോട് മറുത്തൊരു വാക്കു പറയാൻ പോലും ധൈര്യമുള്ള
 വരാതെ മരിച്ചു. അങ്ങനെയായ സ്രീജനത്തെ കല്പിതകഥാ
 പ്രസംഗങ്ങളാൽ വശീകരിച്ചു, ആചാര ലംഘനത്താ
 ൽ കുടുംബത്തിൽ നേരിടാവുന്ന ഭയങ്കരമായ സുഖസ
 മാധാന ഹാനിയെ ഉയർത്തിക്കാണിച്ചു കൊണ്ടാണ്
 ഇവാർ വിദ്വാസസ്വന്തമായ പുരുഷന്മാരെ തലപൊക്കി
 വാൻവിടാതെ അമർത്തിക്കളയുന്നതു്. അംഗങ്ങളെയും,
 കുടുംബങ്ങളെയും, അപമാനരവഗ്നങ്ങളെയും ഉപസമ
 ദായങ്ങളെയും കര നഹസ്യങ്ങളാൽ കെട്ടിമുറക്കി കൂ
 ടിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ആചാരഭ്രാന്തത്തിന്റെ ആ നി
 ശ്ചല സ്ഥിതി കാണുമ്പോൾ, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദമായ സാ
 ധുരണിപ്പൻ, ഈ ബന്ധത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ടാൽ,
 താൻ പതിച്ചു പോകാവുന്ന ആ വിവികതവും മേലോര
 വുമായ പാതാളത്തെ കണ്ടു ഭയപ്പെടുന്നതിനാൽ ആ
 വലാതിയൊന്നും കൂടാതെ സമുദായത്തിനടിമപ്പെട്ടു ക
 ശികയേ ശരണീകരണീയമായി അവന്നു തോന്നുകയു
 ള്ളു. ജാതിഭ്രംശം എന്ന കഠിനദണ്ഡം ആർക്കുത
 ന്നെ സുസഹമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഇങ്ങിനെ പലതുകൊ
 ണ്ടും, സമുദായ പരിഷ്കാരം തൽ പ്രവർത്തകന് ഏറ്റ
 വും വിപൽകരമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. തുടർച്ചയായി വ

അമേയുന്ന വിവിധദ്രോഹങ്ങളൊന്നൊന്നും സഹിക്ക
 വയ്ക്കാതെയായി എത്രയെത്രയോ പരിഷ്കൃതമാക്കുമാർ
 ഭഗവാശയരായി പിന്മാറിപ്പോകുന്നുണ്ട്. ഉപദ്രവം ത
 നിക്ക മാത്രമേ ബാധകമാകയുള്ളൂവെങ്കിൽ, അത് സ
 ഫിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ മുന്നോട്ടു ചെല്ലുവാൻ പരിഷ്കാര
 തൽപരൻ ചെയ്യപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ, തന്റെ കൃ
 ത്യം നിമിത്തം കുടുംബം മുഴുവൻ സ്വകലത്തിൽ നി
 ൻ ഭംഗിച്ചുപോകയും, അവർക്ക് ഗാർഹസ്ഥ്യ വൃത്തി
 യിൽ ബന്ധുചിത്രങ്ങളുമായി ഇടപെടുന്നതിന് കഴിയാ
 താകയും ചെയ്ത് ജീവിത യാത്രയിൽ വിഷമിക്കുന്നതു
 കാണുമ്പോൾ ആ ദുഃഖംകൂടിയും സഹിക്കുവാൻ ചെയ്യ
 ുപ്പെടേണ്ടമെങ്കിൽ അവൻ എത്ര വിശിഷ്ടനായ മ
 ഹാത്മനസ്കനായിരിക്കണം! ഇത്തരം മഹാത്മനസ്ക
 ത ലോകത്തിൽ ഏതു കാലത്തും ഉൾപുളമായിട്ടേ കാ
 ണാറുള്ളുവല്ലോ. ഇജറത്തിൽത്തന്നെ, കൃഷ്ണദാസ മൂല
 ജി ആചാരപരിഷ്കൃതിയിൽ ഭൂതലങ്ങളൊന്നും വക
 വെക്കാതെ മുന്നോട്ടു കടന്നു ചെല്ലുവാൻ ധീരതയോ,
 ടേ പാപ്പെട്ട മാനന്മാരിൽ ഒരാളാണ്. എന്നാൽ
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം അന്ത്യനിമിഷംവരെക്കും
 ദുഃഖമയമായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞത്. ജാത്യാചാര സ്ഥാ
 പനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സ്വ സ്വതന്ത്രജീവിതം കൃശ
 വും ഉണ്ണുലവുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം, ഒടുവിൽ, ഗ്രഹിക്ക
 യും, വിഷാദിക്കുകയുംചെയ്തു. ജാതിഭ്രംശംകൊണ്ട് നിരാ

ധാരമായി കിടക്കുന്ന തന്റെ കുടുംബത്തെനോക്കി, കണ്ണീർ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യശ്വാസം. ഈ ഘോരദണ്ഡം ആ കുടുംബത്തിന് അധികാനന്ദം അനുഭവിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടായില്ല. അവർ ഭയനീയമാവണോ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തോ, ജാത്യാചാരവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടപ്പോൾ, പരിത്ഥത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധൃതരായി. ഈ സംഭവത്താൽ, അന്ധ വിശ്വാസ പരമ്പരയും, മൃഗാചാര ബന്ധവും ഭൗതിക വിജയഫർഷം ചെയ്തയാണുണ്ടായത്. ഇതെല്ലാം കണ്ടതിൽപ്പിന്നെ, കൃഷ്ണദാസനെ അനുസരിപ്പാനോ, അനുസരിപ്പാനോ ആരാണൊരുങ്ങുക! സ്വന്തം സമുദായത്തിന് കൃഷ്ണദാസ മൂലജി ചെയ്ത ആചാരവിരുദ്ധമായ പാപം, അദ്ദേഹം കപ്പൽ കയറി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് പോയി എന്നതാണ്. ഒരു ഹിന്ദുവിന് ആഫ്രിക്കയിലേക്കുകൂടിയും കപ്പൽ കയറിച്ചെല്ലുവാൻ ആചാരാനുമതിയുണ്ട്; യൂറോപ്പിൽ പോയി വന്നാലാണ് ആയാൾ ഭ്രഷ്ടനാകുക. കപ്പൽയാത്ര ചെയ്യുന്നതാണ് ആചാരവിരോധമെങ്കിൽ, ആഫ്രിക്കയാത്രയെ അത് എന്തുകൊണ്ട് ബാധിക്കുന്നില്ല? അഥവാ അഹിന്ദുരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ് പാപകർമ്മമെങ്കിൽ ഒരു ഹിന്ദുവിന് യൂറോപ്പും ആഫ്രിക്കയും, ഒരുപോലെല്ലയോ? കഷ്ടം! ഇത്രയേറെ യുക്തിഹീന

വുൻ

വുൻ മുഡമുഡവുമായ ഒരു നീചാചാര എത്രയെത്ര ഭാരതീയ സന്താനങ്ങളുടെ ശുഭജീവിതത്തെ ദുഃഖമഗ്നമാക്കിയിരിക്കുന്നു! കത്സിതവും നിസ്സാരവുമായ ഈ ആചാരത്തോടുതന്നെ ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാസമ്പന്നന്മാർ എല്ലാവരും ചേർന്ന് ഒന്നിലധികം നൂറ്റാണ്ടായി തുടർന്ന് പൊരുതിട്ടും പുത്തിയായ വിജയം ഇന്നുവരെ നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കപ്പൽ യാത്രകൊണ്ടുള്ള ജാതിഭേദത്തെ മലബാറി തുടങ്ങിയതാണ് പരിഗണിച്ചത്. യൂറോപ്പിൽ ചെന്നു ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാസമ്പന്നരായിത്തീർന്ന് ഇന്ത്യയിൽ വന്ന് ഉയർന്നിലയിൽ പലരും പ്രശംഭിക്കുമാറാകുമ്പോൾ, അവിടെ ജാതിഭേദത്തിന് ചെമ്പാൻ കഴിയുന്ന ഉപദ്രവത്തെ അത്ര സാരമാക്കുവാനില്ലെന്നാണ് മലബാറിയുടെ അഭിപ്രായം. സ്രീജനാഭിപുലിയെ അതിക്രമമായി പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന പൂർവാചാരങ്ങളേ നേരെയെന്ന് അദ്ദേഹം എതിർത്തുവെന്നത്. കമ്മമാറ്റം ഒറ്റമവും, ഫലലാഭം സന്നിദ്ധവുമായ ആചാരപരിഷ്ക്കാരത്തിൽ, അതിൽ കടികൊള്ളുന്ന നിരവധി ക്ലേശങ്ങളെയെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നെന്ന്, അദ്ദേഹം നിർഭയം പ്രവേശിച്ചു. സമുദായം ഭിന്നമാക്കി സ്രീജീവിതപരിഷ്ക്കാരമാണ് മുഖ്യാവലംബം. സമുദായത്തിന്റെ ഉച്ചനീചഭാവങ്ങൾ അതിലെ സ്രീജനാവസ്ഥയ്ക്കൊന്നിരിക്കും. സ്രീജീവിതം പരിഷ്കൃതമായി, സ്രീഹൃദയം വികസിതമാവാതിരിക്ക

നെടത്തോളംകാലം സമുദായശ്രേയസ്സിന് നിലകിട്ടുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മലബാറി ആചാരപരിഷ്കൃതിയിൽ സ്രീജനവിഷയത്തിൽത്തന്നെ പ്രവേശിച്ചത്. പുരുഷന്മാർക്കിടയിൽ പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം കൂമ പ്രവൃദ്ധമായി വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങിപ്പോകുവാൻ പാതയൊരുക്കാനും നിലയിലുണ്ടായിരുന്നതിനെയും നിർമ്മിക്കുന്നതു് അവയ്ക്ക് സ്രീപ്രഭുദയത്തിൽ സുരക്ഷിതസ്ഥാനം സിദ്ധിക്കുകൊണ്ടാണ്. അവയെ അവിടെ നിന്നുകൂടിയും അകറ്റാതെയെന്നാൽ, പുരുഷന്മാരുടെ ഈ വക പരിശ്രമങ്ങൾക്കൊണ്ട് സമുദായം നിർമ്മലമാകുമെന്ന് ആർക്കും പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതല്ല. പലപലകുടുംബങ്ങൾ കൂടിയതാണല്ലോ സമുദായം. അമ്മ, ഭാര്യ എന്നീ സ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടാണ് കുടുംബം സൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നതു്. അവർതന്നെയാണ് അതാതു കുടുംബത്തിൽ സാധാരണ രംഗത്തിലോടേ പരാമ്പര്യമായി വിജയിക്കുന്നതും. തങ്ങൾക്കുള്ള ഈ ശക്തി ആചാരബലമായ ഇവർ ഭർഷ്ഠപഥത്തിൽ വിനിയോഗിച്ചുകളയുന്നു. ഭരധികാര പ്രമത്തതയും, ഭരപാരതല്പരതയും, രണ്ടും ചേർന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ളവരെ വശീകരിക്കുവാൻ പരിഷ്കാരാഭിനിവേശത്തിനുണ്ടോ ശക്തി? “ചക്രവർത്തിമഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേ പ്രതിപുരുഷനായ വൈസറായി യെ കൂടിയും ചിലകാഴ്ചകളിൽ പരിഗണിക്കാതെ നില്പാൻ എനിക്ക് ധൈര്യമുണ്ട്, എന്നാൽ, ഏതുകാ

യുത്തിലും എനിക്കു് എന്റെ ഭാര്യമാതാവിനെ പരിഭവപ്പെടുത്തുവാൻ ശക്തിയില്ല" എന്നൊരു സമുദായ പ്രമാണി ഭവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. കുടുംബാകലിതമായ സമുദായത്തിൽ സ്രീജനാധികാരത്തിൻ പരിവ്യാപ്തമായുള്ള ശക്തിയെക്കുറിച്ചു് ഏതാണ്ടെങ്കിലും അറിയുന്നവർ ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ അതിശയോക്തിയോടുകൂടുന്നതെന്നു കാണുന്നതല്ല. വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു് വികസിതമാകുകയായി, തങ്ങൾക്കുള്ള ഈ ശക്തി സർവ്വപഥത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുവാൻ അവർ ശക്തരാകുന്നതുവരെക്കും, സമുദായപരിഷ്ക്കാരപ്രയത്നം, തട്ടിൻപുറത്തു് താമസനടന്നതുപോലേ മാത്രമേ കലാശിക്കുകയുള്ളൂ. "ഇന്ത്യയിലെ സ്രീകൾ, കുട്ടിലിലോ കൊട്ടാരത്തിലോ എവിടെയാകുന്നവരെങ്കിലുമായാട്ടേ, അവർക്കു് വീട്ടിൽ നിന്നു് വെളിയിലിറങ്ങുവാൻ പോലും സപാതന്ത്ര്യമില്ലെങ്കിലും, ലോകത്തിലെ മറ്റൊരാൾക്കു സ്രീജനത്തെക്കാളും, ആത്യന്തികമായ ശക്തിയോടുകൂടി സ്വകുടുംബത്തിൽ അവർ പൂർവ്വാചാരങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു നിറുത്തുന്നു" വെണു് മിസ്സ് ഫ്ലാറൻസ് നൈററിംഗേൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ ഓരോ അക്ഷരവും സത്യംതന്നെയാണ്. ഇതെല്ലാമോക്കുന്മേലാണ്, സമുദായപരിഷ്ക്കാരം സാധിക്കുന്നതിനായി, സ്രീകളിൽ കുടിക്കേണ്ടുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും മൂഢാചാരങ്ങളെയും വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു് ഭൂരികരിക്കുവാൻ എ

ത്രയേറെപ്രയത്നിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നു തെളിയുക. എന്നാൽ, സ്രീവിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ 'പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, അവിടെയും കാണാം അഭേദ്യമായ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ. ഇക്കാലത്തുകൂടിയും പലപ്പോഴും പല സമുദായങ്ങളിലും പൂർവ്വാചാരങ്ങളാൽ പ്രതിബദ്ധമായി കിടക്കുന്ന സ്രീവിദ്യാഭ്യാസം, മലബാറിയുടെ കാലത്തു് ഏതുന്നിലയിലായിരിക്കാമെന്നു് ആർക്കും ഉപഹ്യമാണല്ലോ. കുടുംബത്തിൽ സ്രീകൾക്കുള്ള അധികാരം എത്ര കവിഞ്ഞിരുന്നാലും സമുദായഭ്രഷ്ടന്മാരായ അവർ പുരുഷന്മാരുടെ അടിമകളാണു്. സഹധർമ്മപാരിണിതപുരുഷന്മാരുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളപ്പോഴും മാത്രമേ അംഗീകൃതമായിട്ടുള്ളൂ. ഭർത്തൃമതം അഭിനേതനെന്ന അനുവർത്തിക്കേണ്ടതല്ലാതെ ശരീരത്തിനാവട്ടേ മനസ്സിനാവട്ടേ സ്വാതന്ത്ര്യമൊട്ടുമാത്രമെന്ന സ്രീകൾക്കില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം കലീനകളായ സ്രീകൾക്കു ഭ്രഷണമല്ലെന്നാണു് വിധി. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ നിന്നു് അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ എത്രവേണമെങ്കിലും അവർക്കു നകന്നു് കൊടുക്കാം; അതു പുണ്യകർമ്മമെന്നു്, എന്നാൽ, ലോകപരിചയംകൊണ്ടു് മനോവികാസമുണ്ടാകുന്നതിനായി അവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ, ആ മഹാപാപം പ്രായശ്ചിത്തംകൊണ്ടു പോലും പരിഹരണീയമല്ലാതാകും! വൈദികവിധിക്കു് വിരോധമാണത്രെ സ്രീ വിദ്യാഭ്യാസം. ഇതി

നന്മ

ലെല്ലാറ്റിലുംവെച്ച് കൂടുതൽ അതൃപ്തി, ഈ വക മൂല നിബന്ധനകളിൽ, അത് തങ്ങളുടെ നന്മയെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നിട്ടും, സ്രീകർക്കി പൂർണ്ണമാരെക്കാളധികം മക്കട മുഷ്ടിയുള്ളതായി കാണുന്നതിലാണ്.

ഇങ്ങിനെ, ആചാരപരിഷ്കാരത്തിന് വേറെ മാർഗ്ഗം കാണാതെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ, അവിടെ നിന്നും നാം ബഹിഷ്കൃതരാകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഭാരാചാരബന്ധമായ സ്രീകളെ ആ അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരത്തിന് മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. ഭാരാചാര ഭീകരണം സ്വാധീകരിക്കേണ്ടമതിൽ, വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെ വേണം താനും. ഇപ്രകാരം കാര്യവും കാരണവും എന്തെന്തെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുവാൻ വിഷമമായി കൂടിക്കലൻ കിടക്കുന്ന വിഷയമാണ് സ്രീ ജന പരിഷ്കാരം. ഒന്ന് നിശ്ചയം തന്നെ; സ്രീ ജനാഭീവൃദ്ധിയെ പ്രതി ബന്ധിക്കുന്ന ഭാരാചാരങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ശൈശവവിവാഹവും വൈധവ്യാചാരണവുമാണ്. ഇതു രണ്ടും തന്നെയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുകയും വിദ്യാഭ്യാസത്തെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഹിന്ദുമതപ്രകാരം, വൈദികമായ വിശിഷ്ടകർമ്മമാണല്ലോ വിവാഹം. ജീവിതത്തിൽ അതിന്മീതെ പ്രാ

൯൪

ധാതുമുള്ള മരൊരാചാരമില്ല. പിതൃജന ധർമ്മത്തിൽ സർവ്വോപരിയായി നിൽക്കുന്നത്, സ്വന്തം പെൺ കുട്ടികളെ സ്തുതി വിധിക്കൊത്തവണ്ണം വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുകയെന്നതാണ്. വൈവാഹിക പ്രായം പിഴച്ചുപോയ ഒരു യുവതി പിതൃ കുടുംബത്തിൽ പാർക്കുന്നതായാൽ, ആ കുടുംബം ഘോരപാപത്തിൽ പതിച്ചു പോകുമത്രെ. ആ കുന്യാകുന്യേ. പിശാചികളെപ്പോലെയും, ആ കുടുംബത്തെ നശിക്കുവോലെയുമാണ്, പിന്നീട്, ബന്ധുജനങ്ങൾ കരുതുക. മകൾ യഥാകാലം പരിണീതയായി, അവളിൽ സന്താനമുണ്ടാകാതിരുന്നാൽ, അച്ഛൻ ഇഹത്തിൽ മാത്രമല്ല പരത്തിലുമില്ലാ സ്വൈരം. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, സ്വ പുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുവാൻ പിതൃജനം അക്ഷമരായി പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിൽ അതൃപ്തപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. ഈ വഴിക്ക് നോക്കുന്നതായാൽ, ദൈശ്വ വിവാഹം ഇന്ത്യയിൽ ഇത്ര രൂഢമൂലമാകുവാനുള്ള കാരണമേതെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ആർക്കും ഭൂതയെങ്ങാനും ചെല്ലേണ്ടി വരികയില്ല. വിവാഹത്തിന്റെ വൈദികത്വവും ഫലവും അതിർ കടത്തി വെച്ചപ്പോൾ, സ്വന്തം പുത്രികൾ മാത്രമല്ല സ്ഥിതിരാകുവാൻ പ്രാപ്തരാകും മുമ്പേ തന്നെ വിവാഹത്തിന് വട്ടം കൂട്ടുവാൻ പിതൃജനം ബലശ്രദ്ധരായി. ജാത്യാചാര നി

ൻറെ

ബന്ധനകളാൽ വരലാഭം ഇവിടെ സുലഭമല്ലല്ലോ. അതും പിതൃജനത്തെ പുത്രീ വിവാഹകൃത്യത്തിനു ബലപ്പെടുത്തുവാൻ ഫേതുവായി. പെൺ കുട്ടിയുണ്ടായ നാൾ മുതൽ വരാഭപക്ഷണം തന്നെയായി പിതൃജനശ്രമം. ഈ നടപ്പിൽ നിന്നായിരിക്കണം ശൈശവവിവാഹത്തെ കൊപാരമായി സമൂതിരികളിൽ അംഗീകൃതമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. വൈദികകാലത്തിലും തിരുന്നതും, ഇടക്കലത്തു് ചില നിസ്സാര സംഗതികളാൽ വന്നുചേർന്നതുമായ ഒരു നാടപടി, പിന്നീട്, ഒന്നുകൊണ്ടും ലംഘിച്ചുകൂടാത്ത കൊപാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഒന്നുകൊണ്ടും വേർപെടുത്തുവാൻ വയ്യാത്ത അത്ര ദൃഢവും സ്ഥിരവുമായ ജീവിത ബന്ധമാണല്ലോ വിവാഹം. എന്നാൽ, സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ച മാത്രമേ ഈ ബന്ധം അതിന്റെ പൂർണ്ണ ശക്തിയോടെ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുള്ളൂ. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് പിററന്നാൾ തന്നെ ഭർത്താവു് മരിച്ചുപോയാലും സ്ത്രീക്കു് പര ദർശനം പോലും വയ്ക്കു തന്നെ. പുരുഷനാവട്ടേ, പുനവിവാഹത്തിനും, ചിലെടത്തു് അനേക ഭാര്യാരാപത്തിനും അവകാശമുണ്ടുതാനും. ഇങ്ങിനെ, സ്ത്രീയിലും പുരുഷനിലും വിവാഹബന്ധം ഭിന്നഭിന്നമായി വർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അ

ൻന

വിടെ ശൈശവ വിവാഹത്തിനു കൂടിയും സ്ഥാനം കിട്ടിയാൽ അതിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന അളവിടുവാ നാവാത്ത ആപത്തുകൾ കെണ്ട് ഹിന്തു സമുദായം ഇങ്ങിനെ ക്ഷീണവും ദിനവുമായി കിടക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? പത്തു വയസ്സിനു താഴെയുള്ള ഒരു ബാലികയെ അമ്പതോ അതിലധികമോ വയസ്സായ ഒരു വൃദ്ധൻ വിവാഹം ചെയ്തിട്ട്, അതിൽ ഭാഗ്യവശവും പോലും! ഇത്തരം ശൈശവ വിവാഹം തന്നെയാണ് വിധവകളുടെ സംഖ്യ ഇത്രയേറെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. യൗവനത്തിനു ശേഷമുള്ള വൈധവ്യം അത്ര ദോഷാസ്പദമല്ലെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, ബാല്യത്തിൽത്തന്നെയും യൗവ്വനാരംഭത്തിലും വൈധവ്യം ഭവിക്കുന്ന ദുർഗതികളാൽ സമുദായഭാവം എത്രയേറെയാണു ബീഭത്സമായിത്തീരുന്നത്. ഒരു വിധവയെ സമുദായത്തിലെ ഒരംഗമായിത്തന്നെ ഗണിക്കുന്നില്ല. അവളെ എങ്ങാനുമൊന്നു കണ്ടു പോയാൽത്തന്നെ അശുഭമായി. ലൗകികസുഖമൊന്നുംതന്നെ അവൾക്കുണ്ടാവില്ല. പ്രകൃതിദത്തമായ ശരീരത്തെക്കൂടിയും അവൾ വികൃതമാക്കി വെക്കണം. സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണ സാധനങ്ങൾ പോലും അവൾ വർജ്ജിക്കണം. ദേശത്തിലേയോ കുടുംബത്തിലേയോ മംഗളകർമ്മങ്ങളിലൊന്നും അവൾ സംബന്ധിച്ചുകൂടാ. കഷ്ടം! ഈ ദുർജീവിതത്തിന് അ

വരും എന്തപരാധംചെയ്തു! ഇത്തരം നിഷ്ഫലവും, ഓഖമയവുമായ ജീവിതങ്ങൾ സംഖ്യയില്ലാതെ ചുമന്ന് വിഷമിക്കുന്നതിന് സമുദായം എന്തപരാധം ചെയ്തു!

ബാല്യചൈവ്യത്തിൽ നിന്ന് ഭർവിചാരങ്ങളും ഭൃഷ്ടിയകളും ഗ്രന്ഥമാറ്റുന്ന പരന്ന നിറഞ്ഞു സമുദായത്തെ പല രീതിയിലും ഭൃഷ്ടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ശൈശവവിവാഹമാകട്ടെ സമുദായത്തെ ഭർപ്പുലപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്യുന്നു. ഒരു ബാല്യയിൽ ജാതനാകുന്ന സന്താനം എങ്ങിനെ അരോഗദ്രവ്യഗാത്രനാകും! അപ്പനമ്മമാർ ഉള്ളിണങ്ങിയവരും പ്രായച്ചേച്ചിയുള്ളവരുമല്ലെങ്കിൽ, അമ്മ ശിശുസംരക്ഷണത്തിൽസമർത്ഥയല്ലെങ്കിൽ, മക്കളെല്ലാം, ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും തെല്ലമുറപ്പില്ലാത്തവരായിട്ടേ തീരുകയുള്ളൂ. ഭാരതഭൂമിയിൽ ധൈര്യവും സ്വേച്ഛയും ക്ഷയിച്ചുപോയതും, ഭീരുക്കളും ഭർപ്പുലന്മാരും ഇത്രയും നിറഞ്ഞതും ഈ ശൈശവവിവാഹംകൊണ്ടാണ്. ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ അമിതപരാക്രമികളായ ഭടന്മാർ കൂടിയും കുടുംബഭരണത്തിൽ തോറ്റുപോകാറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, ലോകമെന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ബാലികാ ബാലന്മാർ ദാമ്പത്യബദ്ധരായി കുടുംബഭാരം വഹിക്കുമാറായാൽ അവരിൽ നിന്ന് സമുദായം എന്തുതന്നെയാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുവാനുള്ളത്!

ൻവ

മലബാറിയുടെ കാലത്തും അതിന്മുമ്പായിത്തന്നെയും, ബാല്യവിവാഹം, ബാല്യവൈധവ്യം എന്നീ രണ്ടു ഭയങ്കരദോഷങ്ങളിൽ നിന്ന് സമുദായത്തെ മുക്തമാക്കുവാൻ വിദ്യാസമ്പന്നരായ ഹിന്ദുപ്രമാണികൾ ശ്രമിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ വക ആചാരങ്ങൾ വേദോക്തമല്ലെന്നും, സ്കൂളുകളിൽ ചിലതുതന്നെയും ഇവയെ അനാദരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും കാലോചിതം ആചാരങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കാവുന്നതാണെന്ന് ശ്രുതിയും സ്കൂളിയും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവർ യുക്തിപൂർവ്വം വാദിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ ശ്രമം, വൈദികന്മാരെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു് ആചാരങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി മുറുക്കിപ്പിടിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ അക്കാലത്തു ഉതകിയുള്ളൂ. വിധവാ വിവാഹം ശാസ്ത്രോക്തം തന്നെയെന്ന് വാദിച്ചു് അതിൽ ഒട്ടേങ്കിലും ഫലം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് ഈശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗരനാണ്. അദ്ദേഹം അന്നുചെയ്ത മഹോപകാരം ഭാരതഭൂമി ഏതുകാലത്തും വിസ്മയിക്കുന്നതല്ല. പലനാൾ പാടുപെട്ടു് പണിയെടുത്തിട്ടു് വിധവാ വിവാഹം നിഷിദ്ധകർമ്മമല്ലെന്ന ബോധം അദ്ദേഹം വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരിൽ പരത്തുകയാലാണ് ഇന്നു ദർശ്യമായിട്ടെങ്കിലും അങ്ങമിങ്ങുമായി അത്തരം വിവാഹം നടന്നു കാണുന്നത്. ആ മഹാപുരുഷൻ ഇന്ത്യയിലെ സമുദായ പരിഷ്കർത്താക്കളിൽ അഗ്രഗണ്യ

ൻൻ

നായിത്തന്നെ അനശ്വരയശശ്ശരീരനായി ശോഭിക്കുന്നു.

ഹിന്തുജന സമുദായത്തിൽ രൂപമൂലമായി പൊധിച്ചിരിക്കുന്ന ഭോഷങ്ങൾ കണ്ട്, മലബാറി ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അനുശോചിക്കാറുണ്ട്. ശൈലിമാനപുണ്ണനായ ആ പാർസിപീരൻ ഹിന്തുസമുദായം സ്വസമുദായത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാണെന്ന് കരുതിയിട്ടില്ല. തുജരാത്തിഭാഷ ഹിന്തു തുജരാത്തിയെന്നും, പാർസി തുജരാത്തിയെന്നും രണ്ടു ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മലബാറിയുടെ കൃതികളെല്ലാം ഹിന്തുതുജരാത്തിയിലാണെന്നതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് ഹിന്തുസമുദായത്തോടു പ്രത്യേകമെന്നോ പ്രതിപത്തിയുണ്ടെന്നതിന് നല്ലൊരു ലക്ഷണമാണല്ലോ. അഥവാ, ഹിന്തു സമുദായ പരിഷ്കാരത്തിനായി ഹിന്തുക്കളിലാരാനും മുനിട്ടുന്യോരും അവർ വൈദികന്മാരുടെ ഘോരതരമായ കോപത്തിനും ശാപത്തിനും പാത്രമായി ജാതിഭ്രഷ്ടരാകുന്നതുകൊണ്ട്, പിന്നീട് സമുദായത്തിൽ കടന്ന് ആരബ്ധശ്രമം തുടരവാൻ ശക്തരല്ലാതായി പോകുന്നതുകൊണ്ട്, വൈദികാധികാരത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ പരിശ്രമിച്ചു ഹിന്തുസമുദായ പരിഷ്കാര പാതം ആദ്യം തുറന്നിട്ടുണ്ടതിലേക്ക് അന്യ സമുദായത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ധീരപുരുഷൻ തന്നെ മുനിട്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നുവെന്നു വെ

ചു് ഭാരത മാതാവുതന്നെ തെളിഞ്ഞുനഗ്രഹിച്ചു് വിട്ട
 വിരസന്താനമായിരിക്കാം മലബാറി. അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ അമ്മയായ ബിക്ഷിബായിക്കു് ഹിന്തുക്കളുമായി
 സഹവസിക്കുന്നതിലാണ് അധികം താല്പര്യമുണ്ടായി
 രുന്നത്. ആ സാധവി ഹിന്തുവിധവകളെ സമാർപസി
 ക്കുന്നതിൽ ബലശ്രദ്ധയായിരുന്നു. ചുറുമുട്ടു ഹി
 ന്തുക്കടംബങ്ങളെല്ലാം ബിക്ഷിബായിയെ ആപ്തമിത്രം
 പോലെയാണ് ആദരിച്ചും സ്നേഹിച്ചുവന്നതു്. അമ്മ
 യുടെ ഈ സ്വഭാവംതന്നെ മകനിലും പകന്നു. ഹിന്തു
 വിധവകളുടെ ഭർജീവിതം മലബാറിയെ അത്യ
 ധികം പരിതപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതിയിൽത്തന്നെ ഈ അനുതാ
 പം ഹൃദയംഗമമായി പ്രകടിതമായിട്ടുണ്ട്. പൂർവ്വക
 വിരന്മാരെപ്പോലെ, സമുദായത്തെ ഈ ദൈവരമാ
 യ ആപത്തിൽ നിന്നു് ഉദ്ധരിക്കുവാൻ താൻ ശ്രമി
 ക്കുന്നതാണെന്നു സത്യവ്രതനായ അദ്ദേഹം ബാ
 ല്യത്തിൽത്തന്നെ ആ കൃതിയിൽ ഭീഷ്മശപഥം ചെ
 യ്തിരിക്കുന്നതായും കാണാം. ശൈശവവിവാഹംകൊ
 ണ്ടും, ബാല്യവൈധവ്യംകൊണ്ടുമുണ്ടാകുന്ന മമ്മഭേദ
 കമായ ഭുഖാനഭവങ്ങളിൽ ഒട്ടെങ്കിലും പരിചയിച്ചി
 ട്ടുള്ള ഒരു ദേശഭിമാനി, സ്വജീവിതത്തെ ആ ഭുഖ
 ത്തിൽ നിന്നു് അബലകളെ മുക്തരാക്കുവാനുള്ള തീവ്ര
 പ്രയത്നപരമ്പരയിലേക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നതിനാൽ,

മാഥ

അതാണതുതജനകം. ഈ വിധവകളെ ഓർത്ത് മലബാറി രാപ്പകലൊഴിയാതെ വേദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. “ഈ അനുഭവം എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഭസ്മീകരിക്കുന്നു” എന്നും; “വൈധവ്യഭംഗം ഏതു ഘോരമാണെന്നു ഞാനറിയുന്നുണ്ടെന്നോ, അതിൽ ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നോ പാഞ്ഞാൽ എന്റെ മനോഭാവം ആ പ്രസ്താവത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുപോലുമുണ്ടാകയില്ല; ആ ഭംഗം അതിന്റെ പൂർണ്ണരൂപത്തിൽത്തന്നെ ഞാൻ അനുഭവിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്; ആ സമയത്തെല്ലാം എന്റെ തോന്നൽ ഞാനും ഒരു വിധവയെന്നാണു്” എന്നും അദ്ദേഹം ഓരോ അവസരത്തിൽ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടു തുറന്നുപറുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഉദ്യുക്തകർമ്മത്തിൽ മനസ്സു മുഴുവൻ സുദൃഢം ചെയ്യുന്ന ആ മഹാത്മാവിന്റെ അവ്യാജഭാവം ഇങ്ങിനെയല്ലാതെ മറിച്ചായി വരുന്നതല്ലല്ലോ. പരഗുണത്തിനായി ഈ കീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള മനോഭാർദ്ദ്യംകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം വീരപുരുഷനായി പ്രകീർത്തിതനായതു്. ധർമ്മനിഷ്ഠയിൽ അദ്ദേഹം അഭിപ്രീതിയുൾക്കൊണ്ടിരുന്നതായിരുന്നു. ആ ധർമ്മം പ്രഭുക്കന്മാർ ആക്കാനുമേല്പാഴെങ്കിലും വല്ലതുമൊട്ടു ദാനം ചെയ്യുന്നതുപോലെയല്ല. ഭംഗം കലന്മാക്കായി തന്റെ സുഖവും തന്റെ പണവും അല്ല മാത്രമല്ല, തന്റെ അറിവും, തന്റെ കഴിവും

നിശ്ശേഷം ദാനം ചെയ്തതിലാണ് മലബാറിയുടെ ധർമ്മനിഷ്ഠ നിലകൊള്ളുന്നത്. ബാലകുടുംബിനികളുടെയും ബാലവിധവകളുടെയും രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചതുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ കൃത്യം പരസമുദായത്തിനു വേണ്ടിയാണെന്ന താൽക്കാലികാവിചാരം തന്നെയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. ഈശ്വരസന്നിധാനത്തിൽ ശ്രീധിക്കുന്ന അനുഗൃഹീതപുരുഷന്മാർക്ക്, മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരു ശക്തിയുടെ സന്താനങ്ങളാകയാൽ സ്വർഗ്ഗം സഹോദരങ്ങൾ തന്നെയെന്ന കാരണശരീരപരമായ ആത്മികബന്ധമല്ലാതെ, സൂക്ഷ്മശരീരപരമായ മനോബന്ധത്തെക്കാളും താണു കിടക്കുന്ന സ്ഥൂലശരീരപരമായ രക്തബന്ധമോ, മതബന്ധമോ ആദരണീയമാകുന്നതാണോ? സാക്ഷാൽ ധർമ്മസഹസ്രകിരണന്റെ മുമ്പിൽ മതബന്ധം, സമുദായബന്ധം, രക്തബന്ധം എന്നിവയെല്ലാം തീരെ നിഷ്പ്രഭങ്ങളാണ്. സ്വബന്ധവെന്നോ, സ്വസമുദായാഗത്തിനോ ഒരു ഭാഗപുരുഷന്റെ സ്വധർമ്മകൃത്യത്തിൽ അനുഭാവകാശം പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും തന്നെയില്ല. “ആ ധർമ്മം ആവശ്യപ്പെടുന്നവരാരും, ആരുടെ സ്ഥിതി തലമർമ്മകൃത്യത്തിൽ പ്രേരകമായിരുന്നുവോ അവർതന്നെയാണ് അതിനുവകാശികൾ” എന്ന് മലബാറി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദുവോ, പാർസിയോ, മുസ്ലീമോ, ക്രിസ്ത്യനോ ആരോ

ആവട്ടെ, ഓഖം കാണുന്നേടത്തെയും അനുതാപം പ്രവേശിക്കത്തന്നെ ചെയ്യും. ഓഖനിവാരണശ്രമത്തിൽ മതഭേദമെന്ത്, സമുദായഭേദമെന്ത്?

വിത്തം, കീർത്തി, സുഖസമ്പത്തു്, അധികാരശക്തി എന്നിതെല്ലാം തന്റെ മുമ്പിൽത്തന്നെ വർഷിക്കുന്ന വിധം അത്ര സഹായീനവും പരിപകുപവുമായിരുന്ന സാഹിത്യപരിശ്രമത്തെയും രാജ്യകാര്യ വ്യവഹാരത്തെയും സന്തുഷ്ടിയോടെ പരിത്യജിച്ചു്, ശാപവും താപവും നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതായ സമുദായ പരിഷ്കാരമാർഗ്ഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ധീരതയോടെ പ്രവേശിച്ചു. സാഹിത്യപരിശ്രമം അദ്ദേഹം കൈവിടാതിരുന്നവെന്നിരിക്കിൽ പ്രഖ്യാതപണ്ഡിതനായി വന്ദ്യയജമാനനായി അദ്ദേഹത്തിന് സുഖിക്കുമായിരുന്നു. രാജ്യകാര്യത്തിൽത്തന്നെ ഉറച്ചുനിന്നവെങ്കിലാവട്ടെ, അധികാരപ്രതാപത്താൽ കീർത്തിയജനനേതാവായി അദ്ദേഹം ശോഭിക്കാതിരിക്കയില്ല. അനുതാപാക്ഷപനായ അദ്ദേഹം, അതൂരണ്ടും വേണ്ടെന്നുവെച്ചു് ഭരാചാര ബലാർക്കുള്ള ഓഖശതങ്ങൾ മുഴുവൻതന്നെ കൈയേറ്റു് തൽപരിഹാരത്തിനായി മരണം വരെ ശ്ലേശിക്കുവാനാണ് പുറപ്പെട്ടതു്. ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തിൽ ചെന്നാത്തേണ്ടതിലേക്കു് തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒന്നാന്നും ഏറ്റവും വിലയേറിയതായ മൂവായിരത്തി അഞ്ഞുററി യരൂപതുഭിവസങ്ങൾ ഒന്നാഴിയാതെ ത

ന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് ചെലവിടേണ്ടിവന്നു. ഫുൻർ-
 ലാണ് ബാല്യവിവാഹത്തെയും നിർബലവൈധവ്യ-
 ത്തെയും കുറിച്ചു ആക്ഷേപിച്ചു കൊണ്ടു അദ്ദേഹം ആ-
 ട്രമായി ഒരുപന്യാസം ഏഴുതിയതു്. ഈ ദരാധാര-
 ശൃംഖലയിൽ നിന്ന് സമുദായത്തെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ
 അദ്ദേഹം ആദ്യമായി അന്നെ ഗവർണ്മെണ്ടിനോ-
 ടാവശ്യപ്പെടുകയല്ലാ ചെയ്തതു്. ബഹുജനാഭിപ്രായം
 രൂപവൽകൃതമാകുന്നതിനു മുമ്പ് ഈ വിഷയത്തിൽ
 ഗവർണ്മെണ്ടിന് ഒന്നും തന്നെ ചെയ്യാൻ കഴികിയില്ലെ-
 ന്നു് അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. ആ ലാഭ്യലേഖ അദ്ദേഹം സ-
 ഹ്കാരധികൃതന്മാർക്കും, ജനപ്രമാണികൾക്കും അഭിപ്രാ-
 യത്തിനായി അയച്ചു കൊടുത്തു. അന്നത്തെ വൈ-
 സറോയിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണസഭാംഗങ്ങളും,
 ഗവർണ്ണർമാരും മറ്റും മലബാറിയെ അഭിനന്ദിക്ക-
 യം ആചാരപരിഷ്കാരത്തിനായുള്ള ഈ ഉദ്യമം അ-
 നുമോദനാർഹമാണെന്ന് സമ്മതിക്കയും, എന്നാൽ,
 തൽക്കാലം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗവർണ്മെണ്ടിന് പ്രവേ-
 ശിക്കുവാൻ വയ്യെന്ന് വിഷാദിക്കയും ചെയ്തു. ബഹു-
 ജനാഭിപ്രായത്തിനനുസരിച്ചു വിവിധകക്ഷി പ്രതിനി-
 ധികൾ ഏകോപിച്ചു നിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതായാ-
 ലല്ലാതെ, ഗവർണ്മെണ്ടിന് ഒന്നും ചെയ്യാകൂടായ്കയാൽ,
 ജനസാമാന്യത്തിൽ പരഷ്കാരാഭിനിവേശം വളർത്തു-
 ന്നതാണ് കാര്യസിദ്ധിക്ക് ശരിയായ മാർഗ്ഗമെന്നു

അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. അതിനനുസരിച്ചു തന്നെയായിരുന്നു മലബാറിയുടെ പിന്നീടുള്ള ശ്രമം. അദ്ദേഹം പല പത്രങ്ങളിലും തുടർച്ചയായി എഴുതുവാനും, പലെടത്തും ഉടവിടത്തെ സഞ്ചരിച്ചു പ്രസംഗിക്കുവാനും തുടങ്ങി. പൊതുജനഗണങ്ങൾ നാനാഭേദങ്ങളിലും വിളിച്ചു കൂട്ടി, പ്രസംഗം കൊണ്ട് സമസ്തരെ പങ്കീകരിച്ചു. പരിഷ്ക്കാരം ആവശ്യം തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിച്ച് ഗവർണ്ണമെന്റിനോട് ഹർജികളയപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു് സാമുവേലിക് മറിയം ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ ഇളക്കവും മുഴക്കവും ചരിത്ര പ്രസിദ്ധമാക്കിത്തന്നു്. അതുവരെയും പ്രയത്ന മാർഗ്ഗം കാണാതെയും, വൈദികന്മാരെ ഭയപ്പെട്ടും അടങ്ങിയിരുന്ന പരിഷ്കാരസ്വഭാവം അവസരോചിതം മലബാറിയെ പിന്തുടരുകയുണ്ടായി. നക്ഷത്രസഹസ്രങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ ചന്ദ്രനെന്നതു പോലെയാണു് അന്നു സമുദായ പരിഷ്കർത്താക്കൾക്കിടയിൽ മലബാറി ശോഭിച്ചിരുന്നതു്. പഞ്ചാബ് മുതൽ മദ്രാസ് വരെ സർവ്വ സഞ്ചരിച്ചു് അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ ഉണർത്തി വിളിക്കുന്നു.

ഇത്രയുമായതിൽ പിന്നെയാണു് സഹചരന്മാരായ ജനപ്രമാണികളോടുകൂടി ഗവർണ്ണമെന്റിന്റെ നേരെ മലബാറി ചെന്നതു്. ഇതിൻമുമ്പ് അന്നുതാ

മരണ

പം മാത്രം കാണിച്ചു, ഒഴിഞ്ഞുനിന്ന ഗവർണ്മെണ്ടിന്, ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയെന്നെങ്കിലും പ്രചർത്തിക്കാതിരിപ്പാൻ നിർദ്ദേശമില്ലെന്ന ബോധമുണ്ടായി. എന്നാൽ ബഹുജനാഭിപ്രായം ഉച്ചൈസ്കരം മുഴങ്ങിനിന്നിട്ടു ഗവർണ്മെണ്ട് പിന്നെയും സംശയിച്ചു നിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതിലിടയ്ക്ക് പരിഷ്കാര വിമുഖരായ ആ പ്രതിരൂപശക്തി യഥാക്രമം രൂപവൽക്കരണമായി ഗവർണ്മെണ്ടിന്റെയും ഉൽപതിക്കു കളുടെയും അനന്ത പരസ്യമായിത്തന്നെ ഇത്തരം പുറപ്പെട്ടുകയറിയെഴുതും. ശൈശവവിവാഹം മുതലായ ആ പാരമ്പര്യ മതസംബന്ധമായ വൈകിടക്രിയകളാണെന്നും, അതിൽ വല്ല മാറ്റവും ചെയ്യുന്നത് ഇത്തരം അപമാനത്തിന്റേതായ അപമാനമാണെന്നും, ഹിന്ദുമതത്തെ നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു ഇവിടെ പാരമതം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ചേണ്ടി ചില കഠിനശയനങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യപരമായ ഏതാനും ഹിന്ദു ചിന്താമാതാവേ വശീകരിച്ചു ചെയ്യുന്ന ഭയം കൃത്യങ്ങളാണിവെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു യഥാസ്ഥിതികന്മാർ ജനങ്ങളെയെല്ലാം ഭർത്താക്കന്മാരുടെ മനോഭാവം തുടങ്ങി. എന്നുതന്നെയല്ല മതസംബന്ധമായ വിധികളിൽ ഗവർണ്മെണ്ട് കൈകടത്തിയാൽ തീർച്ചയായും ലാഘവമുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞു അവർ ഗവർണ്മെണ്ടിനെ ഭയപ്പെടുത്തുവാൻ മടിച്ചില്ല. വിപരീതമായി പലമട്ടിലായി

പ്പെട്ട കിട്ടിയ ജലം ചുണ്ടോളമെത്തിയതു് പെട്ടെന്നു്
 താഴെ വീണുപോയൊലുണ്ടാകാവുന്നതെന്നതോളം മനോ
 വേദന ഈ ഘട്ടത്തിൽ മലബാറിക്കുമുണ്ടായി. ഒട്ടോ
 ളിണക്കി വന്നിരുന്ന ഗവർണ്മെന്റ്, ജനക്ഷോഭം ക
 ണ്ടു് തീരെ പിന്തിരിഞ്ഞുപോകുകതന്നെ ചെയ്തു. എ
 ന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഒരേയ്ക്കും വിടാതെ കർഷാ
 റി മായ്ക്കു് യത്നിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. യാഥാ
 സ്ഥിതിക്കു് ഞെമ്പും ഏറ്റവും വമ്പിച്ചതായിരുന്നിട്ടും
 അവരുടെ മുമ്പിൽ കഷ്ടദാഹം ഒഴിപോവും മാറിക്കൊ
 ള്കാതില്ല. അവരുടെ അന്ധവിശ്വാസ പരജാലു പൂർവ്വം
 കണ്ടുള്ളതും, ആധാരമായിരുന്ന ഭീഷണികളെഴുതെല്ലാം
 അദ്ദേഹം ബാക്കിവെക്കാനെ തക്കതു് ഉണ്ടാത്തു്. ആ
 ധീരനെ ആരുകൊല്ലത്തെ നിരന്തര ശ്രമത്താൽ, യു
 ക്തിവാദ സമരത്തിൽ യാഥാസ്ഥിതികന്മാർക്കു് ഒരിട
 ത്തും നിലകിട്ടാതെ വിഷമിക്കുകതന്നെ വേണ്ടിവന്നു.
 ജൂലി, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ചെന്നു പരിശ്രമിച്ചു് അവിടത്തെ
 ധീരന്മാരെക്കൊണ്ടു് നിർബന്ധിപ്പിച്ചു് ഇന്ത്യഗവർ
 ന്മെണ്ടിനെ ഉണർത്തിവിടുകയാണു് വേണ്ടതെന്നാറിത്തു്,
 അദ്ദേഹം ആ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, മുഖ്യ
 മായി സ്രീജനത്തെയാണ് കൂട്ടു പിടിക്കുവാൻ നിശ്ച
 യിച്ചതു്. തന്റെ ശ്രമം സ്രീവിഷ്ണുവകമായ പരി
 ഷ്കാരത്തിലാകകൊണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷു് മഹിമണിക
 രു ഇതിൽ സഹകരിക്കാതിരിക്കണമെന്ന വിശ്വാസം

അദ്ദേഹത്തിനുള്ളായിരുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, ബ്രി
ട്ടീഷ് ഭരണവിഭാഗത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സ്ട്രീ ജനത്തിനു
ള്ള സ്വാധീനശക്തി ഗണനാതീതമാണെന്ന് അദ്ദേ
ഹത്തിനറികയും ചെയ്യാം. ആ ശക്തിയെ ഗവർമെ
ണ്ടിന്റെ നേരേ തിരിച്ചുവിടുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ വിജ
യസിദ്ധിയിൽ പൂർത്തനായെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറച്ചു. ഇതി
ലേക്കായി മാത്രം അദ്ദേഹം 'മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഇംഗ്ലണ്ടി
ലേക്കു പോയിട്ടുണ്ട്'. പല പല ആംഗ്ലേതമന്തിക
ളെ കണ്ട് സംഭാഷണം ചെയ്തതും, പലപ്പോഴും
പ്രസംഗിക്കുകയും, ലേഖനങ്ങൾ പലതും പ്രസിദ്ധീകരി
ക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിന് ഉണർന്നുവന്നപ്പോൾ
കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനുമുമ്പാകെല്ലാം തന്നെ അദ്ദേഹി
ച്ചിട്ടില്ലാത്ത മിഡ് ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളൊന്നൊഴിയാ
തെ പല ഇന്ത്യൻ കോളനിയിൽ മലബാറിലുൾപ്പെട്ടതാ
യി പാടിയിട്ടുണ്ടെന്നു. അവിടെ ചില മനഃശാസ്ത്രമാർ
ഇതിൽ ആദ്യം വിശദമായ ചു നിൽക്കുകയുണ്ടായിത്തന്നി
യും, വാദത്തിൽ ഒട്ടക്കം മലബാറിയുടെ പക്ഷത്തിലേ
ക്കുതന്നെ അവർക്ക് മാറേണ്ടിവന്നു. ഇവരിലൊരാളാ
ണ് മഹാപുരുഷനായ ഫോർബർട്ട് സ്റ്റേൻസർ. ഇത്ര
യുമായതിൽപ്പിന്നെ, ആചാര പരിഷ്കാരത്തിനനു
സരിച്ചു നിയമനിർമ്മാണം ചെയ്യാനായി ഇന്ത്യാഗവ
ർമെണ്ടിനെ നിബന്ധിക്കേണ്ടതിലേക്ക് ലണ്ടൻ പട്ട
ണത്തിൽ ഒരു സമാജം സ്ഥാപിതമായി. ഇംഗ്ലണ്ടി

മരൻ

[illegible]

ഔദാസീന്യം സഹേതുകമാണെന്നും, സമുദായം തന്നെ
 യാണ് ഇതിൽ ആദ്യം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ചുമതല
 പ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും അദ്ദേഹത്തിനറിയാം.

മലബാറിയുടെ കാലത്തിന് മുമ്പ്, പത്തുപന്ത്രണ്ടു
 ശതകയുസ്ഥാശേഷം ബാലികകളെ വിവാഹം ചെയ്തു
 കൊടുക്കണമെന്നായിരുന്നു ആചാരവിധി. ആ നി
 ശ്ചിതപ്രായമാണ് പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുവരെ ഇപ്പോൾ
 നീട്ടിക്കിട്ടിരിക്കുന്നത്. ആരോഗ്യ സംബന്ധമായി
 നോക്കുന്നതായാൽ, ഭാരതീയ സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തി
 ൽ പത്തു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സിനടുത്തുള്ള കാലം കഠി
 ന്നാപൽക്കരമായിട്ടുള്ളതാണ്. അക്കാലത്തും ആ ബാ
 ലികയിലുണ്ടാകുന്ന സന്താനത്തിന്റെ ജീവിത
 സന്നിദ്ധമായിട്ടെ കലാശിക്കാറുള്ളു. എന്നതെന്നെ
 ലും, ആകാലത്തു് ആ ഇളം മനസ്സിന് ദാമ്പത്യ ജീവി
 തം ദുർഭരമായിത്തീരുന്നതിനാൽ ആ ബാലികയുടെ
 മാനസികമായ വളർച്ച നിലച്ചുപോകയും ചെയ്യു
 ന്നു. ഇത്രയധികം ദോഷം പന്ത്രണ്ടു പതിനാലും വ
 യസ്സിനിടയ്ക്കുണ്ടാകാറില്ല. അക്കാലത്തു് ശാരീരികമായ
 വളർച്ച പുതിയൊരു ഘട്ടത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞുകഴി
 യും. മനസ്സിന് ഒട്ടാകെ നിലയുറപ്പു് കിട്ടിത്തുടങ്ങുകയും
 ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും, ഭാര്യാഭർത്താ ബന്ധമെന്നാൽ
 എന്തെന്നുള്ള ബോധം ആ ബാലികയിൽ സൂക്ഷ്മ

തരമാണെങ്കിലും അക്കാലത്തു് അനുഭവിച്ചിരിക്കപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു് നിശ്ചിതപയസ്സു് പത്തിൽ നിന്നു് പത്രണ്ടിവേക്കു് നീട്ടിക്കിട്ടിയതു് പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിലും ഗണനീയമായ പരിഷ്കാരം തന്നെയാണു്. ഈ സിലിയുടെ മഹത്വം മുഴുവനും പരമാർത്ഥമായിട്ടാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. സമുദായപരിഷ്കാരത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷമനുസരിച്ചു് നിയമനിർമ്മാണം ചെയ്യാൻ ഗവർണ്മെന്റിനു് അധികാരവും ചുമതലയുമുണ്ടെന്നു് ഈ പരിഷ്കാരം കൊണ്ടു് സിലിച്ച്രിക്കുന്നതു്, ശ്രമത്തിനു് ഒരുതിരുത്തോ കൂടാതെ പരിഭ്രമിച്ചു നിന്നിരുന്ന പരിഷ്കർത്താക്കൾക്കു് ഫലലാഭത്തിൽ ആശയോക്തൃഭൂമി പ്രവർത്തിക്കാമെന്നായിട്ടുണ്ടു്. പൂർവാചാരങ്ങൾ മതസംബന്ധമായാൽ അതെല്ലാം അലംഘനീയമാണെന്ന ഭർത്താധാരം ഈ പരിഷ്കാരത്താൽ നീങ്ങിപ്പോയതോടുകൂടി സമുദായ പരിഷ്കാരത്തിൽ പരക്കേ ഉത്സാഹം വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും തന്നെയായിരുന്നു മലബാറിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഏതൊക്കെയാ കാലം മുമ്പു മുതൽക്കേ സുസ്ഥിരം നടന്നു വരുന്ന ആചാരങ്ങൾ മുഴുവൻ തന്റെ ചുരുങ്ങിയ ജീവകാലം കൊണ്ടു് മാറ്റി മറിച്ചിടണമെന്ന ഭരമം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. പലർ കൂടി പലകാലം പരിശ്രമിച്ചാൽ മാത്രമേ ഇതിന്നു് ഏതാനുമെങ്കിലും ഫലം നേടുവാൻ കഴികയുള്ളുവെന്നു്

അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നത്, ദുഃഖാധാരധർമ്മത്തിൽ മാറ്റവും സ്ഥാനവും നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്തു് അനന്തരാകാലീനന്മാർക്ക് ഉത്സാഹം വളർത്തുക എന്നതായിരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. ആ യത്നത്തിൽ പൂർണ്ണ വിജയം നേടുകയും ചെയ്തു. ശ്രമ ഫലം എത്രയെന്നു് അജ്ഞാനോക്കിയല്ല, അത്രയും ഫലം നേടുന്നതിലേക്കു് എത്രയെന്നു് കഷ്ടതകളാലും അനുഭവിക്കുകയും, എത്ര വലിയ പ്രതിബന്ധങ്ങളും തകർത്തു കളിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നു് ഗണിച്ചു നോക്കിയാണു് യഥാർത്ഥ മാനുഷത്തെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ, സമുദായ പരിഷ്കാരികളിൽ പ്രധാനിയും പ്രമാണിയുമായ മലബാറി തീച്ചുറയും ഒരു മഹാപുരുഷൻ തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. സ്ഥിരോത്സാഹം കൊണ്ടും, നിരന്തരപരിശ്രമം കൊണ്ടും ഒരു മനുഷ്യനു് എത്രയെത്ര വിജയം നേടുവാൻ കഴിയുമെന്നു മലബാറിയുടെ ജീവിതത്തിൽ കാണാം.

ഉപസംഹാരം

ലോകോപകാരാത്മം സംജാതരാകുന്ന മഹാ
പുരുഷന്മാർ, അവർ ഉദ്ദേശിച്ചുവന്ന മഹാ കാര്യം
സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നീട് മറ്റൊന്നിലും ക
രം ചെയ്യണമെന്നു, ലോകരംഗത്തിൽ നിന്നു മാറ
യുകയാണു സാധാരണമാക്കി കണ്ടുപോകുന്നത്. സ
മുദായ പരിഷ്കാരപരം തുറന്നു വെച്ച മലബാറിയ
വട്ടേ, തദനന്തരം തദ്ദത്തമായ പുതിയ കമ്മ്യൂണി
ലൊന്നും പ്രവേശിക്കുകയുണ്ടായില്ലെങ്കിലും, ആദ്യം നി
ഷ്ഠാധം സഞ്ചരിക്കാവുന്നവണ്ണം ആ ക്ഷേത്രത്തെ സുഗ
മവും വിസ്തൃതവുമാക്കുകയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ന്യായ
ത വിവാഹപ്രായത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിജമം
കൊണ്ടു ഭരാചാരവൃക്കണിന്റെ ആണവേർ ത
ന്നെ അറുത്തു കളയുന്ന കാലത്തു മലബാറിക്കു നവ
വയസ്സു മാത്രമേ പ്രായമായിരുന്നുള്ളൂ. പഴയുള്ള
ശ്രമാ മുഴുവൻ, സമുദായപരിഷ്കാരബോധം നാട്ടിലെ
ക്കൂടും പരത്തുന്നതിനായിരുന്നു. വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ,
ലഘുലേഖകൾ, പ്രസംഗങ്ങൾ എന്നീ വഴിക്കു പു
തിയ പുതിയ വിചാരകർമ്മങ്ങൾ സർവ്വത അങ്കുരി
പ്പിച്ചു. സമുദായ പരിഷ്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു
ള്ള സംഘങ്ങൾ പലമട്ടത്തും സ്ഥാപിതമായി. പ്ര

ൈ ജനങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി, ഇത്തരം പരിശ്രമങ്ങൾക്കായി പണം ശേഖരിക്കുകയും, അതു അതതു സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു ആവശ്യം പോലെ വിതിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു വന്നു. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സിനു അധികം മുമ്പായി ബാലികകളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ പേരിടുകയും, പ്രായം കൂടുന്നതുകൊണ്ടു പാവപ്പെട്ട കടുബങ്ങൾക്കു ആപത്തുണ്ടായാൽ അതിൽ താൻ തന്നെ രക്ഷ നൽകുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടു, ശൈശവ വിവാഹത്തിൽ, കഴിയുന്നത്ര, വൈരസ്യം പരത്തുവാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. പാവപ്പെട്ട എത്രയെത്രയോ വിധവകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമത്താൽ സഭത്തുകകളായിട്ടുണ്ടു്. തൻമുഖമുണ്ടായ ജാതിഭംശത്താൽ കുഴപ്പപ്പെടേണ്ടിരുന്നവരെ അദ്ദേഹം യഥോചിതം സഹായിച്ചു് സന്തുഷ്ടരാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പിന്നിൽ താങ്ങുണ്ടെന്നു വന്നപ്പോൾ, ദുരാചാരലഘനം സർവ്വത്ര സാധാരണമാക്കി അതിന്നു് സംഗതം തന്നെയാണല്ലോ. ഈ ക്രമത്തിൽ ശൈശവവിവാഹത്തിൽ വിചുവതയും, വിധവാ വിവാഹത്തിൽ ഉന്മുഖതയും രാജ്യത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. മലബാറിയുടെ പ്രോത്സാഹനത്താൽ സാമുദായിക സംഘങ്ങൾ കളിത്തു തളിത്തു വളന്നു തുടങ്ങി. പൂവ്വികാചാരങ്ങൾ കാലോചിതം പരിഷ്കരിക്കാമെന്നും, അതിൽ

വൈദികന്മാർ കോപിച്ചു പിണങ്ങിനിന്നാലും ഗവർ
 മെന്റിന് ഇങ്ങനെയൊന്നും സാധിക്കണമെന്നു മാത്രം
 കരുതിയാണല്ലോ; അവ്യാധിക നിശ്ചിതപ്രകാരം നി
 യമനമ്മാണാകൊണ്ടു പത്തിൽനിന്ന് പന്ത്രണ്ടോ
 കുറവാൻ അദ്ദേഹം പത്തുകൊല്ലം തികച്ചും നിരന്ത
 രപ്രവണാപെയ്തതു്. അതിൽ വിജയിയാവപ്പോൾ,
 ആ വിജയം തന്നെ, അപരിഷ്കൃതാചാരധർമ്മത്തിന്നു
 ദിപ്യതേതിയൊത്ത മഹായുധമായിത്തീർന്നു. പിന്നീ
 ട് മുപ്പത്തൊന്നാം ഉൽക്കർഷാദമായ സദാചാര
 ഞ്ഞു ഉദ്ധരിക്കുവാനായി, ദുരധികാര പ്രമത്തതയോ
 ളേ അപരപർവ്വം ചെയ്യുന്ന ദുരചാരസഹസ്രങ്ങളോ
 ട് അദ്ദേഹം ധീരധീരനായി, മോരമോഹം പദ
 വെട്ടിനിന്നതു് ഇന്ത്യാരാജ്യം ഏതുകാലത്തും മറന്നുക
 ഉന്മാപുന്ന സംഭവമല്ല ഇന്ന് ഇക്കാരായ സമുദായ
 പരിഷ്കാര ശ്രമങ്ങൾക്കെല്ലാം മുഖ്യരേറ്റു ഭൂതൻ മ
 ലബാരിയാണ്. ഇന്നും ഇനിമേല്പുവാനുള്ള സമുദായ
 പരിഷ്കർത്താക്കൾക്കെല്ലാം കലഭാദപമാണ് അദ്ദേഹ
 മെന്നു കൂടിയും നമുക്കു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാ
 ണ്. കറേ സർവ്വസംഗങ്ങൾ ഉടച്ചുതായി ഹി
 യുന്നപനെ നാം അഭിനന്ദനീയനായ സമുദായാഭിമാ
 നിയായി ഗണിക്കാറുണ്ടു്. പ്രസംഗത്തിനൊത്താണു്
 പൂർവ്വികാചാരമെന്നേതാനും ലഘൂകൃതവാൻ ധൈ
 യ്യപ്പെടുന്നവനെ നാം മാത്രകാപുരുഷനായി ഉയർത്ത

ഫഹസു

വെക്കുന്നു. സമുദായഗുണത്തിന് സപാർജിതവിത
ത്തിൽ ചെറിയൊരാൾ ചെലവു ചെയ്യുന്നവനൊരാ
വെട്ടു, നാം പരോപകാരികളിൽ അഗ്രഗണ്യനെന്ന്
പിഴയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതാൽ, മുപ്പത്തിയൊന്നു
കൈപ്പു, ഒരു നിമിഷം പോലുമൊഴിവാല്ലാതെ. സമു
ദായക്ഷേമത്തിന് തീവ്രമായി അധ്വാനിച്ചുകൊണ്ടി
രിക്കുകയും, ചുറ്റുമുള്ളവസ്ഥ ലംഘനം തന്നെ
ചെയ്ത് സാധിക്കുകയും, സമുദായ പരിഷ്കാരമാർഗ്ഗം
വിസ്മയമായി ചെട്ടിച്ചുറന്നിട്ടുകയും, സുഹൃത്തുക്കൾ
ക്കൂടെ സമ്പൂർണ്ണമായി, ശാഖോപശാഖകളായി പ
ടർന്ന് പരസ്പരം, അക്ഷതശ്രീ വിളങ്ങി നിൽക്കുകയും
ആചാര നവീകരണങ്ങളെ നട്ടു വളർത്തുകയും
സ്വന്തം സുഖവും, സ്വന്തം ഗുണവും, സ്വന്തം പ
രവുമെല്ലാം സമുദായ—അല്ല, പരസമുദായ—
അതെല്ലാം, മഹത്വമുള്ളതായി നിശ്ശേഷം സമ
ഗ്നീകരണം, അനന്തമായി ആശങ്കകൾ കണ്ണീർ
ചൊരിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന അനേകരും വിധവക
ളെ സന്തോഷമായി, സുമംഗലികളായി ആഘോഷിച്ചു
കളിക്കുകയും, സുമങ്ങളും ഫലങ്ങളും നഷ്ടമോ, ദുഷ്ട
മോ ആകമാർ-അഥവാ, നീചകർമ്മം, ക്ഷീണവിധാ
നം, ദീനസന്താനം എന്നിവയെല്ലാമുപമാനമാകമാ
ർ, ബാലികാജീവിതമുല്പത്തികളെ ശൈശവവിവാഹ
രൂപം ദൃഢതമം ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ദാമ്പത്യരൂപം

ഖലയെ സാമ്പ്രതികമായി ഓട്ടാനയച്ചുവിട്ടതിനു പുറമേ, പലപ്പോഴും മുറിച്ചുകുളയ്ക്കുകയെന്നതും വെസ്റ്റ് ലണ്ടോപരിഷ്കരണ കമ്മിറ്റിയുടെ ആശയം നൽകുകയും, ദുരവസ്ഥകൾ നിമിത്തം വൈദികരെ പത്താൽ ഗുസ്തരായിത്തീർന്ന് വിഷമിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി അഭയപ്രദമായി പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്ത മലബാറിനെപ്പറ്റി പത്താം നൂറ്റാണ്ടുവരെ പരിശോധിക്കാവുന്നതിനുള്ള പാത്രം നാം ഏതൊരു പദമാക്കുന്നുവെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടതു്?

ഇനി, ഈ ജീവിതചരിതം ഇതിലധികം ദീർഘിപ്പിക്കണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ബി. എം. മലബാറിനു ജന്മദിനാർത്തി ചെയ്ത വിശിഷ്ടകർമ്മങ്ങളിൽ ഏതൊക്കെയാണെന്നും എന്റെ കാഴ്ചയിലും കേൾവിയിലും പെടാതെ വിട്ടുപോയിരിക്കാം. അതെല്ലാം തേടിപ്പിടിച്ചു്, എന്റെ അറിവിൽ പെടുന്നതെന്തായാലും സാഗതികൾ മാത്രം വ്യാഖ്യാനമോ വിചിന്തനമോ ഒന്നും കൂടാതെ നഗ്നമായിത്തന്നെ ഇവിടെ നിൽക്കുന്നതായാൽ, അതൊരു “മഹാഭാരത”മായി ചേരുന്നതാകാം. ആ ട്രഷ്യററിയത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ മലബാറിയുടെ സാധാരണ ജീവിതരീതിയെക്കുറിച്ചു് ഓട്ടാന വിവരിച്ചിട്ടു് ഈ കൃതി ഉപസംഹരിക്കയാണു വിതം.

മഹവ്യ

അദ്വൈതത്തിന്റെ ജീവിതം കേവലം ആധർമ്മ്യം
ഹിതമായിരുന്നു. അത് അദ്വൈതത്തിന്റെ എല്ലാ ക
ർമ്മങ്ങളിലും പ്രകടമായി പ്രതിബിംബിക്കുകയും ചെയ്തി
രുന്നു. വികിഷ്ടാശയനം വിക്രാന്തചരിതനമായ അദ്വൈ
തം വിനതനം വിനീതനായിട്ടാണ് മാതൃഭൂമിയെ
സേവിച്ചത്. കരണവശവും അദ്വൈതം ഏറ്റവും ജ്ഞ
ാനിത രീതിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. അഹങ്കാരം നിശ്ശേഷ
മില്ലാത്തതല്ല അദ്വൈതം ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചത്. അഹ
ങ്കാരമെന്നത് ഭർത്താക്കളിലൊന്നാണെങ്കിൽ, മഹാശ
യന്മാരിൽ സാധകങ്ങളായുള്ള ആ ദോഷം മഹാബാ
രികളും കൂടുതൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, മ
നോഹിയവ്രതത്തിൽ അദ്വൈതത്തിനുള്ള അത്യുദയ
സാമർത്ഥ്യങ്ങൾ ആ ദോഷം അദ്വൈതത്തിന്റെ കൃത്യ
ജ്ഞയിലൊന്നും പകരാതെ ഉള്ളിലൊതുങ്ങിക്കിടക്കുകയാ
ണ് ചെയ്തത്. സമുദായസേവനത്തിനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ
മലബാറിയുടെ ജീവിതചരിതത്തിൽ നിന്ന് ഇങ്ങനെയൊരു
ഗുണം മാത്രം ഗ്രഹിച്ചാൽ മതി, അവരുടെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം
ഫലവത്താക്കുവാൻ. പരമാപകാശികളെന്നു
ഭാവിക്കുന്നവരിൽ അധികം പേരും ജനങ്ങളെ ഭ്രമിപ്പി
ച്ച് സ്വന്തം ധനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള കാപട്യത്താ
ലോ, ചുരുങ്ങിയ ചെലവിൽ കീർത്തിനേടാമെന്ന ഭ്രമോ
ഹത്താലോ പ്രേരിതരാകിരിക്കും. അവർക്ക് തങ്ങളു
ടെ കർമ്മങ്ങളെ നോക്കി, ചുറ്റുമുള്ളവർ അതുതപരത

ഫഹൻ

നൂറായി പ്രശംസിക്കുന്നതു കേൾക്കുന്നതിനീതെ ആഹ്ലാദം ഉണ്ടകുമായി മററന്നില്ല. മലബാറിയാവട്ടെ, അത്തരം സ്തൂതികളിൽ നിന്ന് ദൂരെയകണമില്ലായാണ് ചെല്ലുന്നത്. ക്ലേശമൊട്ടിലാത്ത നിർബാധ സ്ഥിതിയിൽ വിശ്രമിച്ചു കഴിയേണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടായില്ല. തന്റെ ശുഭകർമ്മങ്ങളാൽ സ്വയമേവാഗതമായ കിത്തിച്ചരംഗിയെ അദ്ദേഹത്തിന് ഗത്യന്തരമില്ലായ്മയ്ക്ക് പരിഗ്രഹിക്കേണ്ടി വന്നുപോയിക്കൊണ്ടുള്ളത്. സ്വന്തം (ദൃശ്യ)കളാബിനിദ്രാസാധാരണമായ ഒരു സിദ്ധിയാണെന്ന് യുവകാമുകന്മാർ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും കരുണാഗ്രിപ്പെന്നിരിക്കെ, നിഷ്കാമ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്ത മലബാറിക്കു (അദ്ദേഹം)കളാബിനിയായിത്തീർന്നു കിത്തിച്ചെക്കരിച്ച്, പ്രത്യേകതയൊന്നുമുണ്ടാകാതിരുന്നതിൽ അതുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. അധികാരപ്രതാപവും മിത്ത വൈഭവമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്, ശുഷ്കതയോടെ പോലെയുണ്ട് തോന്നിയതു. തന്റെ മുമ്പിൽ സ്വയം വന്നുചേർന്നു കൊണ്ടിരുന്ന സുഖധനയശസ്സുകളെക്കൊല്ലാം തള്ളിത്തള്ളിയുകൊണ്ടിരിക്കുകയും സാധാരണനായപ്പോലെ ജീവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. സ്വന്തം പുസ്തകങ്ങൾ വഴിയായും മറ്റും ഒട്ടോട്ടു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പണാതന്നെ പൊതുക്കാര്യത്തിലേക്കാണ് അധികവും ചെലവുചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സമ്പാദ്യം തുടരുകയായിരുന്നിട്ടും, തികഞ്ഞ പരിതൃപ്തിയോടുകൂടി അ

ദേഹം ജീവിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു, അതിന്റെ രഹസ്യമറിയാതെ പലരും അതുകൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെപ്പറ്റി ചോദ്യമുണ്ടായപ്പോൾ, തന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനോടു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി ഇങ്ങനെയാണു “ആ രഹസ്യമെന്തെന്ന് ഞാൻ പറയട്ടെയോ? ധരിക്കുവാനായി ആദ്യം കിട്ടിയ വിലകറഞ്ഞ ഒരു വസ്ത്രം തന്നെ, മറ്റൊരു പുതിയതിനാശ്രയിക്കാതെ, പലകൊല്ലത്തേക്ക് ഞാൻ ഉപയോഗിക്കും. ഇതുപോലെ തന്നെ മറ്റൊരാൾക്കായിട്ടും, കൈയ്യിലുള്ളതുകൊണ്ട് കഴിയുന്നതേക്കാളും നീണ്ട കാലത്തേക്ക് ഞാൻ കഴിച്ചു കൂട്ടും. കാളികയും, വണ്ടിയും, ഭൂതവർഗ്ഗവുമെന്തെന്ന് എനിക്കു വേണ്ട. ആഡംബരമുപയോഗമായുള്ള സമവാസനയും എനിക്കു വേണ്ട. വിത്താധികാരവിദ്യയെ വന്നതായിലാകയാലും, അവരുമായി കേവലം താൽക്കാലിക സൗത്തിനായി സോപ്താസം സമ്മേളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം എനിക്കെപ്പോഴുമില്ല. വെറും സാധാരണക്കാരനപ്പോലെ ഇങ്ങിനെ ജീവിക്കുമ്പോൾ, റോഡിൽ കൂടി ആരുടേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കാത്ത താണമട്ടിൽ ഒതുങ്ങിനടക്കുമ്പോൾ, ഒരു ആഡംബര രഹിതന്റെ വണ്ടി എന്നെ തുണവൽഗണിച്ചു” എന്റെ ശരീരത്തിൽ കയറുവാൻ വന്നവെന്നും, അവന്റെ കുറുത്തീൻ എന്നെ ഉത്തരവാദിയാക്കി, കത്തിച്ചുമ്മട്ടികൊണ്ട് എനിക്കു ഒന്നരണ്ടു തണുപ്പെന്നും വരാം. ഇങ്ങി

നെ പല സംഭവങ്ങളിലും, ദിവസേനയെന്നതെന്നെല്ലാം, മുഹൂർത്തം തോറും തന്നെ ഭേദാഭിമാനപരിത്യാഗത്തിനിടയായേക്കാം. ആദ്യമായും ഭൃസ്സുഹമായി തോന്നിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ ത്യാഗം ഇപ്പോൾ സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും നിറഞ്ഞ വിജയമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. രഹസ്യം ഇത്രതന്നെ”.

യൗവനകാലത്തു് സർവ്വസമ്മതനായി. പ്രയോഗത്തായി ഉയർന്നിടുകേന്ദ്രം. ബാല്യത്തിൽ തന്നോടൊന്നിച്ചു വളർന്നു കർത്തവ്യകർമ്മത്തെ അദ്ദേഹം കൈക്കലും വിസ്മരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. സമ്പൽ പുണ്യമായ ഉന്നതസ്ഥാനം തനിക്കായി ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിട്ടും, തന്റെ കൂട്ടെപ്പിറപ്പായ ഭാരിദ്രം തന്നെയാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രിയതരമായിരുന്നതു്. സ്വന്തം സന്താനങ്ങൾ, അവർ തന്റെ ആത്മജന്മാരാണെങ്കിൽ, തന്നോടൊന്നിച്ചു് കുടുംബപ്പട്ടവാൻ കടപ്പെട്ടവർ തന്നെയെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു്, അവർക്കായിട്ടു കൂടിയും വകയൊന്നും കരുതാതെ, തനിക്കു സുലഭമായി സിദ്ധിച്ചിരുന്ന സുഖം, ഭോജനം, പണം എന്നിതെല്ലാം അദ്ദേഹം ബഹുജനഗുണത്തിനായി പരിത്യജിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ആരംഭം മുതൽ അവസാനംവരെ സ്വാതന്ത്ര്യവിചാരകർമ്മങ്ങളിൽ ഒരു ശക്തിയും പോലും സ്വപ്നത്തിൽകൂടിയും അനുഭവി

ചിട്ടില്ല. രാജാക്കന്മാർ തുടങ്ങി താണുതരം വിദ്വാ
 ത്വികൾവരെ എത്രയെത്രയോ പേർ അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ ഉപദേശസാഹായങ്ങളാൽ സുരക്ഷിതരായി സു
 വാസ്ഥയിലെത്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം, പണം നേട
 വാനതക്കുന്ന ഓരോവക ജോലികളിൽ പ്രവേശിപ്പി
 ച്ചും, അപ്പൊഴുപ്പൊഴുണ്ടാകുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെക്കുറി
 ക്കൊടുത്തും പരിരക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സംഖ്യ എത്ര
 യെന്ന് നിണ്ണയിക്കുവാൻ ആർക്കു വയ്യ. ഇവരിൽ
 തന്നെ ചിലർ ശുദ്ധാശയനായ അദ്ദേഹത്തിൽ നി
 ന്ന് വ്യജഭാവത്താൽ പണമപഹരിക്കയും, അദ്ദേ
 ഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വിശ്വസ്തരാണ് നമിച്ചുനിന്ന്
 ഒട്ടക്കം വഞ്ചിക്കയും, അസത്യപ്രസ്താവത്താൽ അപ
 കടത്തിൽ ചാടിക്കയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാ
 വാഹനത്ത് മറുത്തവരെ ധരിപ്പിച്ചു കപടകൃത്യ
 ങ്ങളേല്പെട്ടു അദ്ദേഹത്തെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തുക
 യും മറ്റും പലപ്പൊഴും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ എ
 ന്തെല്ലാം ഭയകൃത്യങ്ങൾ ആരെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചാലും,
 ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അനുതാ
 പകലിതമായ മനോഭാവം ഒരിക്കലും ചലിച്ചിട്ടില്ല.
 നൈരാശ്യവും ക്ലേശവും സാധാരണമായിരുന്നിട്ടും, അ
 ത്ത് പലപ്പൊഴും ഭസ്സഹമായിത്തീർന്നിട്ടും അദ്ദേഹം
 പരോപകാര തൽപരതയെല്ലാം, സ്വമനസ്സെന്തെ
 യെയാണ് പഴിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിൽ ഇത്രയും മ

നോതുണ്ണം തികഞ്ഞു കണ്ടിട്ട് സമ്മതനായ ഒരു ഭരണാധികാരി ആത്മത്യാഗികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ബുദ്ധമഹർഷിയെ സ്തരിക്കയുണ്ടാക്കിപ്പോൽ. വിദ്യാഭ്യാസവും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും അല്പമായുള്ളവർക്കുപോലും ആയാസമെന്നിടേ പ്രവേശിച്ചു, നിസ്സംശയം ശ്രേഷ്ഠസേനാവുന്നതായ രാജ്യകാര്യ വ്യവഹാര വിഷയത്തിൽ നിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസവന്നതും വരധീമതിയുമായ മലബാറി തീരെ ഒഴിഞ്ഞു മാറിയതിൽ പ്രകടിതമായ മനോനിയന്ത്രണ ശക്തിയിൽ ബുദ്ധമഹാത്മ്യഗത്തിന്റെ നേർപകർപ്പ് തിളങ്ങിക്കാണുന്നതെന്ന് ആർക്കുവാദിപ്പാൻ കഴിയും? ഭാരതഭൂസന്താനങ്ങളിൽ ശുക്രൻ, ബുദ്ധൻ എന്നീ രണ്ടുപേർ കഴിഞ്ഞാൽ, കീർത്തിയിൽ നിശ്ശേഷം പിരക്കത്തായ മൂന്നാമത്തെ മഹാൻ മലബാറിയാണ്. എത്രയെത്രയോകോടി ജനങ്ങൾക്കു എത്രയെത്രയോകാലം പലപല കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളുണ്ടായിട്ടു നിരന്തരംചെയ്ത തീവ്രയത്നപരമ്പരയാൽ സിദ്ധമായ സുഖസൗകര്യങ്ങളൊക്കെയോ ഇന്ന് നമുക്കു ചുറ്റും കാണുന്നവ. പൊതുസ്വത്തായ ഈ സുഖവും സൗകര്യവും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു വളർന്നിട്ടുള്ളതാണ് നമ്മുടെ ജീവിതം. പൊതുപ്രയത്നത്താൽ സംരക്ഷിതമായ നമ്മുടെ ജീവിതം പൊതുജനങ്ങൾക്കല്ലെങ്കിൽ, മറ്റൊരാൾക്കൊന്നുവകാശപ്പെടുക? പുറകുകൾ പരമ്പരയിൽ നിന്ന്, സഹജീവികളാൽ സംരക്ഷി

തമായിക്കൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങളെന്നാണു സംജാതമാകുന്നത്. ബഹുജനങ്ങളുടേതായ തൽകർമ്മഫലങ്ങൾ, നാം കാപട്യത്താൽ സ്വന്തമാക്കി അടക്കിവെച്ചു, ആവശ്യമുള്ളവർക്കുമാത്രം കൂടുതൽ വിലയ്ക്കു കൊടുക്കുന്ന വെറും കച്ചവടമാണ് നമ്മുടെ ജീവിതം കൊണ്ടു നിർവഹിക്കാറുള്ളതു്. ഒരുപക്ഷേ ത്തിലെ പൊതുവകയിൽ നിന്നു ചിലതെല്ലാം മോഷ്ടിച്ചെടുത്തു്, ഓട്ടോട്ടു രൂപഭേദപ്പെടുത്തിയതിൽപ്പിന്നെ സ്വന്തമാക്കിവെച്ചു് അതു തന്റെ സഹോദരനെന്നെന്ന വിലയ്ക്കുകൊടുത്തു പണം നേടുന്നതുപോലെ, പൂർണ്ണ കജന പരമ്പരാപ്രയത്നത്തെ അവലംബിച്ചു്, ആധുനിക ജനസാമാന്യമധ്യത്തിൽ സംരക്ഷിതമായി, നമ്മളിൽ ഉത്തുതങ്ങളാകുന്ന കർമ്മങ്ങൾ അവനവന്റേതാക്കിവെച്ചു്, ബഹുജനസമക്ഷം നിരത്തി, ഒന്നൊന്നായി എടുത്തുകൊടുത്തു് കീർത്തിധനം പ്രതിഫലമായി പറരുന്നതും ഭാഷ്യമുഗങ്ങൾപോലുംപെയ്യാത്ത അത്ര ഭയങ്കരവും ക്രൂരവുമായ വഞ്ചനയാണ്. എന്നിട്ടു്, ഈ മനുഷ്യരാണുപോൽ ഉൽകൃഷ്ടാശയന്മാർ! ഉണ്ണുന്നതിലും ഉടുക്കുന്നതിലും നമുക്കു് ആരെങ്കിലും സ്തുതിക്കുവാനുണ്ടോ? അതുപോലെയുള്ള ദിനകൃത്യം തന്നെയാണ് പരോപകൃതിയുമെന്നും, കടം മേടിച്ചു പണത്തിനു് പരിശുക്കുകൊടുക്കുന്നത് കീർത്തിയമായ ദാനധർമ്മമല്ലെങ്കിൽ പൊതുസ്വത്തുണർവിച്ചു ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ത

ന്റെ കടമപ്രകാരം പരാത്ഥന പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമായി നോമിപ്പെന്നുമാണ് മലബാറിയുടെ സിദ്ധാന്തം. എന്നാൽ, സ്വന്തം കടമയെക്കുറിച്ച് ഒട്ടും തന്നെ ബോധമില്ലാതെ ശാപഗ്രസ്തമായ നികൃഷ്ടജീവിതം ധരിക്കുന്ന നാം, പണം കൂടാ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയവൻ അതിന്റെ പലിശ കൊണ്ടുവന്നു തരുന്നതുപോലെയാണ്, മലബാറിയെപ്പോലെയുള്ള മഹാശയന്മാർ ചെയ്യുന്ന സമുദായസേവനമെന്ന് അശ്രദ്ധമായി ഗണിക്കുവാൻ തക്ക അത്ര മനോവികാസമുള്ളവരല്ലല്ലോ.

ഒതുങ്ങിയിരുന്നുകൊണ്ട്— ആരുമേതുമറിയാതെ യെന്നുതന്നെ പറയാം—അങ്ങിനെയാണ് മലബാറി ജീവകാലമത്രയും പരോപകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ജനങ്ങൾ സ്മരിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ എന്തുതന്നെ ചെയ്യാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മഗതിക്ക് ഇടക്കുമുണ്ടായിട്ടില്ല. രാജ്യകാര്യവ്യവഹാരത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം പിന്നെയും ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്ന് വരികിൽ, “ജന്മനാ ജനനേതാവു” എന്ന് കണ്ണൻ കാരക്കുണ്ടിനാൽ പ്രകീർത്തിതനായ മലബാറി ചെറുകിട സുഖാവസ്ഥയിൽ അത്ര വളരെ ഉയർന്നുവരുമായിരുന്നു! സാഹിത്യപരനാവേണമെന്നാണ് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചതെങ്കിൽ, വി

മരണ

താഴെ കീഴ്ത്തിയും നേടി ഐശ്വര്യം പൂർണ്ണമായി വിളങ്ങുവാൻ ആ മാർഗ്ഗം അദ്ദേഹത്തിന് തുറന്നുകിട്ടുന്നില്ല. അതെല്ലാം കൈവിട്ടുകളഞ്ഞു, പാവങ്ങൾക്കിടയിൽ കടന്ന് അവനെ സംരക്ഷിക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം മുതിർന്നത്. അനാഥരും നിർഗ്ഗതികളുമായ ഭിന്നന്മാർക്കു വേണ്ടി തന്റെ സർവ്വസുഖങ്ങളേയും, തന്റെ ബന്ധുജനത്തെയെന്നെയും അദ്ദേഹം പരിത്യജിച്ചിരിക്കുന്നു. ആരും പരിഭവിക്കുകയോ അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് ശത്രുക്കൾ വളരെയധികമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പൈദികാചാരപ്രതിപന്നന്മാർക്ക് ഈ ആചാര പരിഷ്കർത്താവിൽ വിദ്വേഷമുണ്ടാകുന്നത് സംഭാവ്യം തന്നെയാണല്ലോ. അദ്ദേഹമാചട്ടെ, തനിക്ക് കുടുംബകാര്യത്തിലും പൊതുക്കാര്യത്തിലും മറ്റുള്ളവർ പലതുപലതായിച്ചെയ്ത ഉപദ്രവങ്ങളെല്ലാം അപ്പോഴപ്പോൾ തന്നെ ക്ഷമിച്ച് വിസ്മരിച്ചുകളയുകയാണ് ചെയ്തത്. കീഴ്തിമോഹത്താൽ പ്രേരിതനായ താൻ അന്യനാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞ് മലബാറിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾ ഒട്ടല്ലാതെ അധികം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ സുഖസൗകര്യങ്ങളെയെല്ലാം പരിത്യജിച്ച്, സഹായത്തിനായി ഒളങ്ങിവന്ന സ്മരണാർക്കുടിയും മുഷിപ്പിച്ചയച്ച്, ബഹുജനങ്ങളെ

ഉിൽ നിന്നുള്ള പ്രശംസയിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞു ക
 ുന്, രാജകീയ ബഹുമതികൾ കൂടിയും ഇന്ത്യക്കാർക്കെ
 ്ലാം വിസ്മയജനകമാവണം നിരാകരിച്ചു, പുസ്ത
 കമോ ലേഖനമോ എഴുതുന്നതിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന തു
 ്ലമായ പ്രതിഫലത്തിൽനിന്നു കയ്യയച്ചു ചെയ്യുന്ന
 ദാനധർമ്മം കഴിച്ചു ബാക്കിവരുന്ന സംഖ്യകൊണ്ടു
 ദരിദ്രന്മാർക്കും കാഴ്ചപ്പെടുത്തിവിട്ടു, ലക്ഷോപലക്ഷം
 പാവങ്ങൾ ചുട്ടുചുട്ടെ വാർന്ന ബാഷ്പപര്യന്തം ഒ
 ട്ടെങ്കിലും തോന്നാത്തതിനായി രാപ്പകലൊഴി
 യാതെ അധ്വാനിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനെ “കീർത്തി
 മോഹത്താൽ പ്രേരിതനായ താന്തോന്നി”യെന്നു അ
 ഭിസംബോധനം ചെയ്യാമെങ്കിൽ, ഈ ലോകത്തിൽ
 ആർക്കു ആരെ എന്തുതന്ന പറഞ്ഞുകൂടാ! ദോഷര
 ഫിതമായ തുണുകവസ്തു ലോകത്തിൽ ഒന്നാ
 നെങ്കിലല്ലോ. സുരഭില വിചാര സമീരണസ്വരൂപ
 ത്താൽ ആലോലസുന്ദരമായി, വികസിതകർമ്മാവി
 നസംപൂർണ്ണതയാൽ ഹൃദയാകർഷകമായി വിലസുന്ന
 മലബാറിയുടെ നിമ്ബജീവിത സരോവരത്തിൽ അ
 ടിമുങ്ങിത്തപ്പുന്നവർക്കു ചേരും ചെളിയും ഒട്ടധികംത
 നെ കണ്ടെക്കാം. എന്നാൽ, തന്നിലുള്ള ദോഷങ്ങ
 ൾ അദ്ദേഹം മറച്ചുവെക്കുകയല്ല, ആർക്കും കാണത്ത
 ക്കവണം തുറന്നുവെക്കയാണു ചെയ്യുന്നത്.

ഇങ്ങിനെ, മലബാറിയുടെ ജീവിതചരിത്രത്തിൽ അലംകൃതമായിരിക്കുന്ന വിശിഷ്ടരത്നങ്ങൾ ഒന്നായി എടുത്തു നോക്കിത്തുടങ്ങിയാൽ അതിനൊരവസാനമുണ്ടാകയില്ല, ദാരിദ്ര്യത്തിന് ഒരു വർഷപോലും കടിച്ചെടുത്തുവിഴുങ്ങുവാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അത്ര മഹത്തരമാണ് മലബാറിയുടെ ജീവിതം. പാവങ്ങൾക്കിടയിൽ കടന്ന് പാവപ്പെട്ടവനെന്നപോലെ തന്നെ നടമാടി അവരെ സഹായിക്കുകയും സമാശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാനുതകുന്ന ആഡംബരഹീനമായ വേദനാ ചമയങ്ങളെതിലേക്ക് മലബാറിയുടെ ജീവിതത്തെ ഗംഭീരാശയനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാത്മകതയാൽ വിനതയായി, യേശുവിൽ പലയായിത്തീർന്ന് ദാരിദ്ര്യം നീക്കപ്പെടാക്കില്ലാതെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുനിൽക്കുന്നത്രമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതുപോലെതന്നെ, കീർത്തികുടുംബിനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് അന്തപ്പുരയിൽ അടങ്ങിപ്പാർക്കുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. മലബാറി മരിച്ചതിൽപ്പിന്നേയാണ്, സ്വതന്ത്രയായിത്തീർന്ന് ആ കീർത്തി ലോകമെങ്ങും സഞ്ചരിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മലബാറി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ദേശാഭിമാനികളിൽത്തന്നെ ചിലർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ കേട്ടിട്ടുകൂടിയില്ലായിരുന്നു. പരോപക്രമിയെന്നും, അതിന്റെ ഏതൊരുഭാവത്തിലും തേജോമയം തന്നെയാകയാൽ പരമാത്മജീവിതധരനായി

മറുപടി

ബഹുജനസേവനമദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു രാജ്യം
ക്ക് ഇത്രയും അപ്രസിദ്ധനായി തെളിയുന്നില്ലെന്ന്
ജീവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതുതന്നെ മറുദേശാഭിമാനി
കൾക്കെല്ലാം ഇതുവരെയും ദുഷ്പ്രാപമായി കിടക്കു
ന്ന സിദ്ധിവിശേഷമാണ്. അതേ: എന്തിനാണ്
കീർത്തി! എന്തിനാണ് ധനം! മനസ്സമാധാന സം
പൂർണ്ണനായിത്തന്നെ മലബാറി ജീവിച്ചു. മനസ്സമാധാ
സംപൂർണ്ണനായിത്തന്നെ അദ്ദേഹം സ്വയം നിവൃ
ത്തിച്ചു. മനസ്സമാധാനസംപൂർണ്ണനായിത്തന്നെ അ
ദ്ദേഹം ഇന്ത്യപരസന്നിധിയിൽ ചെല്ലുകയും ചെയ്തു.

